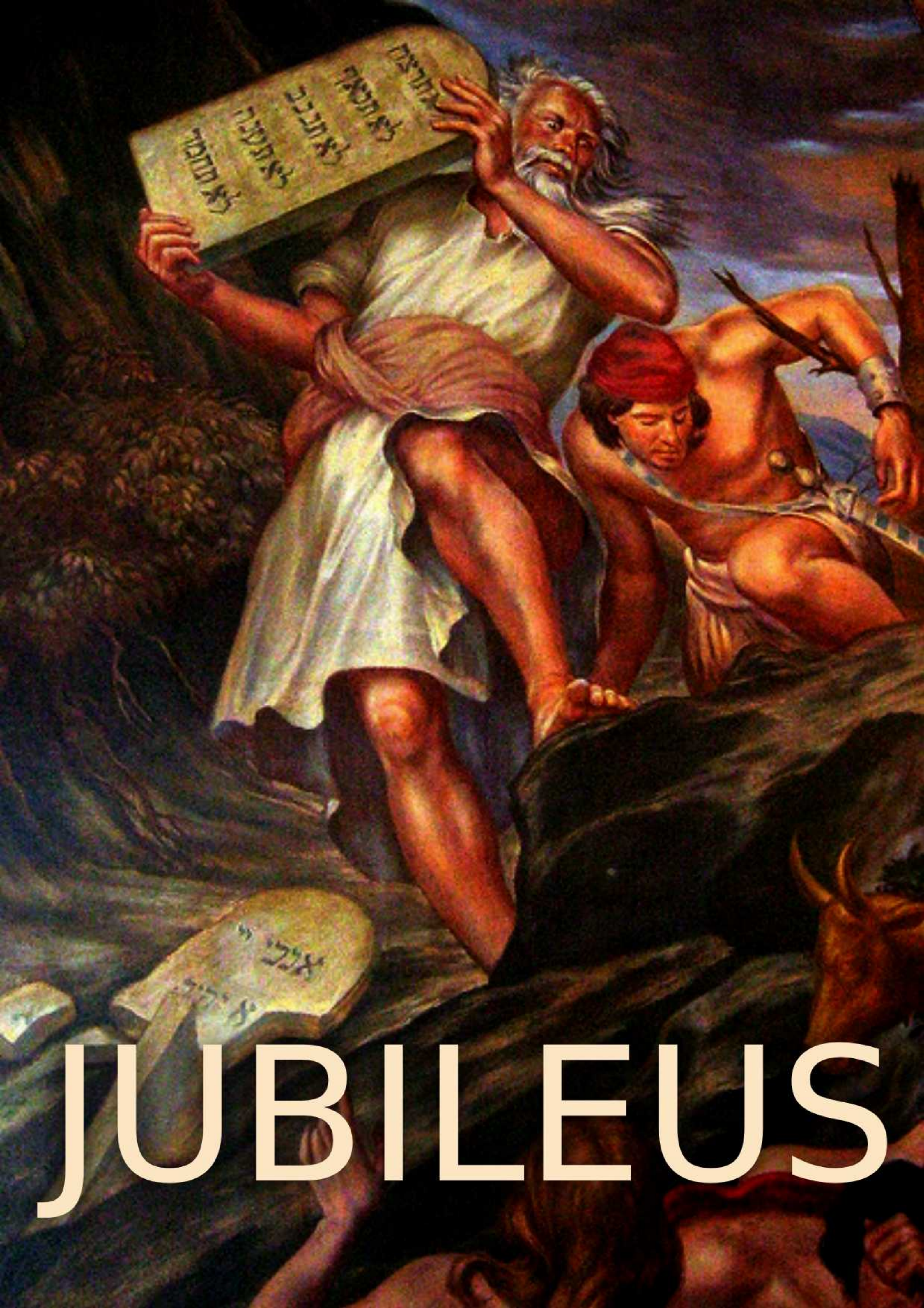

JUBILEUS

CAPÍTOL 1

1 I va succeir el primer any de l'èxode dels fills d'Israel fora d'Egipte, el tercer mes, el setzè dia del mes, [2450 Anno Mundi] que Déu va parlar a Moisès, dient: «Puja cap a mi a la muntanya, i et donaré dues taules de pedra de la llei i del manament, que he escrit, perquè els puguis ensenyar.»
2 I Moisès va pujar a la muntanya de Déu, i la glòria del Senyor va residir al mont Sinaí, i un núvol el va cobrir amb la seva ombra durant sis dies.
3 I el setè dia va cridar a Moisès des del núvol, i l'aspecte de la glòria del Senyor era com un foc en flames al cim de la muntanya.
4 I Moisès va estar a la muntanya quaranta dies i quaranta nits, i Déu li va ensenyar la història anterior i posterior de la divisió de tots els dies de la llei i del testimoni.
5 I va dir: «Inclina el teu cor a tota paraula que et diré en aquesta muntanya, i escriu-ho en un llibre perquè les seves generacions vegin que no els he abandonat per tot el mal que han comès, violant l'aliança que estableixo entre mi i tu per a les seves generacions avui al mont Sinaí.
6 I així succeirà quan totes aquestes coses els arribin, que reconeixeran que sóc més just que ells en tots els seus judicis i en totes les seves accions, i reconeixeran que he estat veritablement amb ells.
7 I escriu per a tu mateix totes aquestes paraules que et declaro avui, perquè conec la seva rebel·lió i el seu coll dur, abans que els porti a la terra que vaig jurar als seus pares, a Abraham, a Isaac i a Jacob, dient: "A la teva descendència donaré una terra que regalima llet i mel."
8 Menjaran i quedaran satisfets, i es giraran cap a déus estrangers, cap a déus que no els podran alliberar de cap de les seves tribulacions; i aquest testimoni serà escoltat com a testimoni contra ells. Perquè oblidaran tots els meus manaments, tot el que els mano, i aniran darrere dels gentils, i darrere de la seva impuresa, i darrere de la seva vergonya, i serviran els seus déus, i això els serà una ofensa, una tribulació, una aflicció i un parany.
9 I molts periran i seran fets captius, i cauran en mans de l'enemic, perquè hauran abandonat els meus decrets i els meus manaments, i les festes del meu pacte, i els meus dissabtes, i el meu lloc sant que he santificat per a mi enmig d'ells, i el meu tabernacle, i el meu santuari, que he santificat per a mi enmig de la terra, perquè hi posi el meu nom, i perquè hi habiti.
10 I es faran llocs alts, bosquets i imatges tallades, i adoraran, cadascun la seva (imatge tallada), fins a desviar-se, i sacrificaran els seus fills als dimonis i a totes les obres de l'error dels seus cors.
11 I els enviaré testimonis perquè pugui testificar contra ells, però no escoltaran, i també mataran els testimonis, i perseguiran els qui busquen la llei, i ho derogaran i canviaran tot per tal de fer el mal davant dels meus ulls.
12 I amagaré la meva cara d'ells, i els lliuraré a les mans dels gentils perquè siguin captius, i botí, i devorats; i els trauré del mig del país, i els dispersaré entre els gentils.
13 I oblidaran tota la meva llei, tots els meus manaments i tots els meus judicis, i es desviaran pel que fa a les llunes noves, els dissabtes, les festes, els jubileus i les ordenances.
14 I després d'això, es convertiran a mi d'entre les nacions amb tot el seu cor, amb tota la seva ànima i amb totes les seves forces, i els reuniré d'entre totes les nacions, i em buscaran, i em trobaran per ells, quan em busquin amb tot el seu cor i amb tota la seva ànima.
15 I els revelaré abundant pau amb justícia, i els trauré la planta de la rectitud, amb tot el meu cor i amb tota la meva ànima, i seran per a una benedicció i no per a una maledicció, i seran el cap i no la cua.
16 Jo construiré el meu santuari enmig d'ells, habitaré amb ells, seré el seu Déu, i ells seran el meu poble en veritat i justícia.
17 I no els abandonaré ni els deixaré de banda, perquè jo sóc el Senyor, el seu Déu.
18 I Moisès es va prostrar amb el front i va pregar i va dir: «Senyor, Déu meu, no abandonis el teu poble i la teva heretat, perquè vagin errant en l'error dels seus cors, i no els lliuris a les mans dels seus enemics, els gentils, no fos cas que els dominin i els facin pecar contra tu.
19 Que la teva misericòrdia, oh Senyor, s'elevi sobre el teu poble, i crea en ells un esperit recte, i no deixis que l'esperit de Beliar domini sobre ells per acusar-los davant teu, i per enredar-los de tots els camins de la justícia, de manera que puguin perir de davant la teva cara.
20 Però ells són el teu poble i la teva heretat, que has alliberat amb el teu gran poder de les mans dels egipcis. Crea en ells un cor net i un esperit sant, i no deixis que siguin atrapats en els seus pecats des d'ara fins a l'eternitat.
21 I el Senyor va dir a Moisès: «Conec la seva contradicció, els seus pensaments i la seva tossuderia, i no seran obedients fins que no confessin el seu propi pecat i el pecat dels seus pares.
22 I després d'això es convertiran a mi amb tota rectitud, amb tot el cor i amb tota l'ànima. Circumcidaré el prepuci del seu cor i el prepuci del cor de la seva descendència, i crearé en ells un esperit sant, i els purificaré perquè no s'allunyin de mi des d'aquell dia fins a l'eternitat.
23 I les seves ànimes s'adheriran a mi i a tots els meus manaments, i compliran els meus manaments, i jo seré el seu Pare i ells seran els meus fills.
24 I tots seran anomenats fills del Déu vivent, i tot àngel i tot esperit sabrà, sí, sabran que aquests són els meus fills, i que jo sóc el seu Pare en rectitud i justícia, i que els estimo.
25 I escriu per a tu mateix totes aquestes paraules que et declaro en aquesta muntanya, les primeres i les últimes, que es compliran en totes les divisions dels dies a la llei i al testimoni i a les setmanes i els jubileus fins a l'eternitat, fins que jo baixi i habiti amb ells per tota l'eternitat.
26 I digué a l'àngel de la presència: «Escriu per a Moisès des del principi de la creació fins que el meu santuari sigui construït entre ells per tota l'eternitat.»
27 I el Senyor apareixerà als ulls de tothom, i tothom sabran que jo sóc el Déu d'Israel i el Pare de tots els fills de Jacob, i Rei a la muntanya de Sió per tota l'eternitat. I Sió i Jerusalem seran santes.
28 I l'àngel de la presència que anava davant del campament d'Israel va prendre les taules de les divisions dels anys —des del temps de la creació— de la llei i del testimoni de les setmanes dels jubileus, segons els anys individuals, segons tot el nombre dels jubileus [segons els anys individuals], des del dia de la [nova] creació quan els cels i la terra seran renovats i tota la seva creació segons els poders del cel, i segons tota la creació de la terra, fins que

el santuari del Senyor serà fet a Jerusalem al Mont Sió, i tots els llumins seran renovats per a la curació i per a la pau i per a la benedicció de tots els elegits d'Israel, i que així sigui des d'aquell dia i per a tots els dies de la terra.

CAPÍTOL 2

1 I l'àngel de la presència va parlar a Moisès segons la paraula del Senyor, dient: Escriu la història completa de la creació, com en sis dies el Senyor Déu va acabar totes les seves obres i tot el que va crear, i va guardar el dissabte el setè dia i el va consagrar per totes les generacions, i el va establir com a senyal per a totes les seves obres.
2 Perquè el primer dia va crear els cels que són a dalt i la terra i les aigües i tots els esperits que serveixen davant seu: els àngels de la presència, i els àngels de la santificació, i els àngels [de l'esperit del foc i els àngels] de l'esperit dels vents, i els àngels de l'esperit dels núvols, i de la foscor, i de la neu, i de la calamarsa, i els àngels de les veus, i del tro, i del llampec, i els àngels dels esperits del fred, i de la calor, i de l'hivern, i de la primavera, i de la tardor, i de l'estiu, i de tots els esperits de les seves criatures que són als cels i a la terra. (Va crear) els abismes, i la foscor, el capvespre i la nit, i la llum, l'alba i el dia, que ha preparat en el coneixement del seu cor.
3 I llavors vam veure les seves obres, i el vam lloar, i el vam lloar davant d'Ell per totes les seves obres; perquè set grans obres va crear el primer dia.
4 I el segon dia va crear el firmament enmig de les aigües, i les aigües es van dividir aquell dia: la meitat va pujar a dalt i l'altra meitat va baixar per sota del firmament (que hi havia) al mig sobre la faç de tota la terra. I aquesta va ser l'única obra (Déu) creada el segon dia.
5 I el tercer dia va manar a les aigües que passessin de la faç de tota la terra a un sol lloc, i que aparegués la terra seca.
6 I les aigües van fer tal com els havia manat, i es van retirar de la faç de la terra a un lloc fora d'aquest firmament, i va aparèixer la terra seca.
7 I aquell dia va crear per a ells tots els mars segons les seves concentracions separades, i tots els rius, i les concentracions de les aigües a les muntanyes i sobre tota la terra, i tots els llacs, i tota la rosada de la terra, i la llavor que es sembra, i totes les coses que germinen, i els arbres fruiters, i els arbres del bosc, i el jardí de l'Edèn, a l'Edèn i totes les plantes segons la seva espècie.
8 Déu va crear aquestes quatre grans obres el tercer dia. I el quart dia va crear el sol, la lluna i les estrelles, i les va posar a l'extensió del cel, per il·luminar tota la terra, i per governar el dia i la nit, i separar la llum de les tenebres.
9 Déu va designar el sol com a gran senyal a la terra per als dies, els dissabtes, els mesos, les festes, els anys, els dissabtes dels anys, els jubileus i totes les estacions dels anys.
10 I separa la llum de les tenebres per a la prosperitat, a fi que totes les coses que broten i creixen a la terra prosperin.
11 El quart dia va fer aquestes tres espècies. I el cinquè dia va crear grans monstres marins a les profunditats de les aigües, perquè aquestes van ser les primeres coses de carn que van ser creades per les seves mans: els peixos i tot el que s'arrossega a les aigües, i tot el que vola, els ocells i tota la seva espècie.
12 I el sol va sortir per sobre d'ells per prosperar (els), i per sobre de tot el que hi havia a la terra, tot el que brolla de la terra, i tots els arbres fruiters, i tota carn.
13 Aquestes tres espècies les va crear el cinquè dia. I el sisè dia va crear tots els animals de la terra, i tot el bestiar, i tot el que s'arrossega per la terra.
14 I després de tot això, va crear l'home, un home i una dona, i li va donar domini sobre tot el que hi ha a la terra, i als mars, i sobre tot el que vola, i sobre les bèsties i el bestiar, i sobre tot el que es mou a la terra, i sobre tota la terra, i sobre tot això li va donar domini.
15 I aquestes quatre espècies va crear el sisè dia. I n'hi havia en total vint-i-dues.
16 I va acabar tota la seva obra el sisè dia: tot el que hi ha al cel i a la terra, als mars i als abismes, a la llum i a les tenebres, i en tot.
17 I ens va donar un gran senyal, el dia del dissabte, perquè treballéssim sis dies, però guardéssim el dissabte el setè dia sense treballar.
18 I tots els àngels de la presència i tots els àngels de la santificació, aquestes dues grans classes: Ell ens ha manat que guardem el Sàbat amb Ell al cel i a la terra.
19 I ens va dir: "Mireu, jo separaré per a mi un poble d'entre tots els pobles, i aquests guardaran el dia del dissabte, i els consagraré per a mi com a poble meu, i els beneiré; així com he santificat el dia del dissabte i el santifico per a mi, així els beneiré, i ells seran el meu poble i jo seré el seu Déu."
20 I he escollit la descendència de Jacob d'entre tot el que he vist, i l'he escrit com el meu fill primogènit, i l'he consagrat per a mi per sempre i per sempre; i els ensenyaré el dia del Sàbat, perquè puguin guardar-lo sense haver de fer cap treball.
21 I així va crear en ell un signe d'acord amb el qual havien de guardar el Sàbat amb nosaltres el setè dia, per menjar i beure, i per beneir Aquell que ha creat totes les coses, tal com ha beneït i santificat per a Si mateix un poble peculiar per sobre de tots els pobles, i perquè havien de guardar el Sàbat juntament amb nosaltres.
22 I va fer que els seus manaments ascendissin com una olor agradable i acceptable davant seu tots els dies...
23 Hi havia vint-i-dos caps de la humanitat des d'Adam fins a Jacob, i vint-i-dues menes d'obres es van fer fins al setè dia; aquest és beneït i sant; i el primer també és beneït i sant; i aquest serveix amb aquell per a la santificació i la benedicció.
24 I a aquest (Jacob i la seva descendència) els va ser concedit que fossin sempre els beneïts i sants del primer testimoni i llei, així com Ell havia santificat i beneït el dia del Sàbat el setè dia.
25 Déu va crear el cel i la terra i tot el que va crear en sis dies, i Déu va santificar el setè dia per totes les seves obres; per això va ordenar en nom seu que qui hi faci alguna obra morirà, i que qui el profani morirà de ben segur.
26 Per tant, mana als fills d'Israel que observin aquest dia perquè el mantinguin sant, que no hi facin cap obra i que no el profanin, ja que és més sant que tots els altres dies.
27 I qui ho profani, morirà de debò, i qui hi faci alguna obra, morirà de debò per sempre, perquè els fills d'Israel

puguin celebrar aquest dia al llarg de les seves generacions i no siguin desarrelats de la terra; perquè és un dia sant i un dia beneït.
28 I tothom qui ho observa i guarda el dissabte després de tota la seva feina, serà sant i beneït durant tots els dies com nosaltres.
29 Declara i digues als fills d'Israel la llei d'aquest dia, que han de guardar el dissabte en aquell lloc i que no l'han d'abandonar per l'error dels seus cors; (i) que no és lícit fer-hi cap obra indeguda, fer-hi el que els plagui, i que no hi han de preparar res per menjar o beure, i (que no és lícit) treure aigua, ni introduir o treure per les seves portes cap càrrega que no haguessin preparat per a ells mateixos el sisè dia a les seves llars.
30 I no portaran ni en trauran de casa en casa aquell dia; perquè aquell dia és més sant i beneït que qualsevol jubileu dels jubileus; en aquest vam guardar el dissabte al cel abans que fos donat a conèixer a cap carn de guardar-hi el dissabte a la terra.
31 I el Creador de totes les coses el va beneir, però no va santificar tots els pobles i nacions per guardar-hi el Sàbat, sinó només Israel: només a ells els va permetre menjar i beure i guardar-hi el Sàbat a la terra.
32 I el Creador de totes les coses va beneir aquest dia que havia creat per a la benedicció, la santedat i la glòria per sobre de tots els dies.
33 Aquesta llei i testimoni va ser donat als fills d'Israel com a llei perpètua per a les seves generacions.

CAPÍTOL 3

1 I durant els sis dies de la segona setmana, segons la paraula de Déu, vam portar a Adam totes les bèsties, i tot el bestiar, i tots els ocells, i tot el que es mou per la terra, i tot el que es mou a l'aigua, segons les seves espècies, i segons les seves classes: les bèsties el primer dia; el bestiar el segon dia; els ocells el tercer dia; i tot el que es mou per la terra el quart dia; i el que es mou a l'aigua el cinquè dia.
2 I Adam els va anomenar a tots pels seus noms respectius, i tal com els va anomenar, així va ser el seu nom.
3 I durant aquests cinc dies, Adam va veure tots aquests, mascle i femella, segons tota mena que hi havia a la terra, però estava sol i no va trobar cap ajuda que li anés bé.
4 I el Senyor ens va dir: «No és bo que l'home estigui sol; fem-li una ajuda que li sembli.»
5 I el Senyor, el nostre Déu, va fer caure un son profund sobre ell, i ell va dormir, i va prendre per a la dona una costella d'entre les seves costelles, i aquesta costella va ser l'origen de la dona d'entre les seves costelles, i va construir la carn en el seu lloc, i va construir la dona.
6 I va despertar Adam del seu son i en despertar-se es va llevar el sisè dia, i la va portar a ell, i la va conèixer, i li va dir: «Aquesta ara és os dels meus ossos i carn de la meva carn; ella serà anomenada [la meva] esposa, perquè va ser presa del seu marit.»
7 Per tant, l'home i la dona seran un, i per tant, l'home deixarà el seu pare i la seva mare i s'unirà a la seva dona, i seran una sola carn.
8 A la primera setmana va ser creat Adam, i la costella, la seva esposa; a la segona setmana li la va mostrar: i per aquesta raó es va donar el manament de mantenir-se en la seva contaminació, per a un mascle set dies, i per a una femella dues vegades set dies.
9 I després que Adam hagués complert quaranta dies a la terra on havia estat creat, el vam portar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés, però la seva dona van portar-hi el vuitanta dia, i després d'això va entrar al jardí de l'Edèn.
10 I per aquesta raó el manament està escrit a les taules celestials respecte a la que dóna a llum: «Si dóna a llum un nen, romandrà en la seva impuresa set dies segons la primera setmana de dies, i trenta-tres dies romandrà en la sang de la seva purificació, i no tocarà res de sant, ni entrarà al santuari, fins que hagi complert aquests dies que (estan ordenats) en el cas d'un nen nen.
11 Però en el cas d'una nena, romandrà en la seva impuresa dues setmanes de dies, segons les dues primeres setmanes, i seixanta-sis dies en la sang de la seva purificació, i seran en total vuitanta dies.
12 I quan va haver complert aquests vuitanta dies, la vam portar al jardí de l'Edèn, perquè és més sant que tota la terra, i tots els arbres que hi són plantats són sants.
13 Per tant, es va ordenar, respecte a la que dóna a llum un fill o una filla, l'estatut d'aquells dies que no toqui res sagrat ni entri al santuari fins que s'acomplissin aquests dies per al fill o la filla.
14 Aquesta és la llei i el testimoni que va ser escrit per a Israel, perquè ho observés tots els dies.
15 I durant la primera setmana del primer jubileu, [1-7 AM] Adam i la seva dona van estar al jardí de l'Edèn durant set anys llaurant-lo i cuidant-lo, i li vam donar feina i li vam instruir que fes tot allò que és apte per al llaurat.
16 I va llaurar (el jardí), i estava nu i no ho sabia, i no se n'avergonyia, i va protegir el jardí dels ocells i de les bèsties i del bestiar, i va collir-ne el fruit, i va menjar, i va reservar la resta per a ell i per a la seva dona [i va reservar el que es guardava].
17 I després de la finalització dels set anys que havia complert allà, set anys exactament, [8 AM] i el segon mes, el dia dissetè (del mes), la serp va venir i es va acostar a la dona, i la serp va dir a la dona: «T'ha manat Déu que no mengeu de cap arbre del jardí?»
18 I ella li va respondre: «De tots els fruits dels arbres del jardí, Déu ens ha dit: Mengeu-ne, però del fruit de l'arbre que hi ha al mig del jardí, Déu ens ha dit: No en mengeu ni el toqueu, no fos cas que moriu.»
19 I la serp va dir a la dona: «No morireu de cap manera; Déu sap que el dia que en mengeu, se us obriran els ulls i sereu com déus, i coneixereu el bé i el mal.
20 I la dona va veure que l'arbre era agradable i agradable a la vista, i que el seu fruit era bo per menjar, i en va prendre i en va menjar.
21 I quan va haver cobert la seva vergonya amb fulles de figuera, en va donar a Adam i ell en va menjar, i els seus ulls es van obrir i va veure que estava nu.
22 I va agafar fulles de figuera i les va cosir, i es va fer un davantal i es va cobrir la vergonya.
23 I Déu va maleir la serp, i es va enfurir contra ella per sempre...
24 I es va enfurir amb la dona, perquè havia escoltat la veu de la serp i havia menjat; i li va dir: Multiplicaré molt el

teu dolor i els teus dolors: amb dolor donaràs a llum fills, i tornaràs al teu marit, i ell et dominarà.
25 I a Adam també li va dir: «Perquè has escoltat la veu de la teva dona i has menjat de l'arbre del qual et vaig manar que no en mengessis, maleïda sigui la terra per causa teva: et produirà espines i cards, i menjaràs el teu pa amb la suor del teu front, fins que tornis a la terra d'on vas ser tret; perquè terra ets, i a la terra tornaràs.»
26 I els va fer túniques de pell, els va vestir i els va fer sortir del jardí de l'Edèn.
27 I aquell dia que Adam va sortir del Jardí, va oferir com a fragància suau una ofrena, encens, gàlban, estacte i espècies al matí amb la sortida del sol des del dia que va cobrir la seva vergonya.
28 I aquell dia es va tancar la boca de totes les bèsties, i del bestiar, i dels ocells, i de tot allò que camina, i de tot allò que es mou, de manera que ja no podien parlar més; perquè tots havien parlat entre ells amb un sol llavi i amb una sola llengua.
29 I va enviar del Jardí de l'Edèn tota carn que hi havia, i tota carn va ser dispersada segons la seva espècie i segons els seus tipus als llocs que havien estat creats per a ells.
30 I només a Adam va donar (els mitjans) per cobrir la seva vergonya, d'entre totes les bèsties i el bestiar.
31 Per això, a les taules celestials s'indica que tots els qui coneixen el judici de la llei han de cobrir la seva vergonya i no descobrir-se com ho fan els gentils.
32 I a la lluna nova del quart mes, Adam i la seva dona van sortir del Jardí de l'Edèn, i van habitar a la terra d'Elda, a la terra de la seva creació.
33 I Adam va anomenar la seva dona Eva.
34 I no van tenir cap fill fins al primer jubileu, [8 AM] i després d'això la va conèixer.
35 Ara llaurava la terra tal com li havien ensenyat al Jardí de l'Edèn.

CAPÍTOL 4

1 I a la tercera setmana del segon jubileu [64-70 AM] va donar a llum Caín, i a la quarta [71-77 AM] va donar a llum Abel, i a la cinquena [78-84 AM] va donar a llum la seva filla Âwân.
2 I el primer (any) del tercer jubileu [99-105 AM], Caín va matar Abel perquè (Déu) va acceptar el sacrifici d'Abel i no va acceptar l'ofrena de Caín.
3 I el va matar al camp, i la seva sang va cridar des de la terra fins al cel, queixant-se perquè l'havia matat.
4 I el Senyor va reprendre Caín per causa d'Abel, perquè l'havia matat, i el va fer fugitiu a la terra per la sang del seu germà, i el va maleir a la terra.
5 I per això està escrit a les taules celestials: «Maleït sigui el qui fereix el seu veí a traïció, i que tots els qui ho han vist i ho han sentit diguin: Així sigui; i l'home que ho ha vist i no ho ha declarat, que sigui maleït com l'altre».
6 I per aquesta raó, quan compareixem davant del Senyor, el nostre Déu, anunciem tots els pecats que es cometen al cel i a la terra, a la llum i a les tenebres, i a tot arreu.
7 I Adam i la seva dona van plorar Abel durant quatre setmanes d'anys, [99-127 AM], i el quart any de la cinquena setmana [130 AM] es van alegrar, i Adam va tornar a conèixer la seva dona, i ella li va donar un fill, i li va posar el nom de Set; perquè va dir: «Déu ens ha suscitat una segona descendència a la terra en lloc d'Abel; perquè Caín el va matar».
8 I a la sisena setmana [134-40 AM] va engendrar la seva filla Azûrâ.
9 Caín va prendre la seva germana Âwân per esposa, i ella li va donar a llum Henoc al final del quart jubileu. [190-196 AM] I el primer any de la primera setmana del cinquè jubileu, [197 AM] es van construir cases a la terra, i Caín va construir una ciutat i li va posar el nom del seu fill Henoc.
10 I Adam va conèixer la seva dona Eva, i ella va donar a llum encara nou fills.
11 I a la cinquena setmana del cinquè jubileu [225-31 AM] Set va prendre la seva germana Azûrâ per esposa, i a la quarta (any de la sisena setmana) [235 AM] ella li va donar a llum Enos.
12 Va començar a invocar el nom del Senyor a la terra.
13 I al setè jubileu de la tercera setmana [309-15 AM] Enos va prendre la seva germana Nôâm per esposa, i ella li va donar un fill el tercer any de la cinquena setmana, i ell li va posar el nom de Quenan.
14 I al final del vuitè jubileu [325, 386-3992 AM] Quenan va prendre la seva germana Mûalêlêth per esposa, i ella li va donar un fill el novè jubileu, la primera setmana del tercer any d'aquesta setmana, [395 AM] i li va posar el nom de Mahalalel.
15 I a la segona setmana del desè jubileu [449-55 AM] Mahalalel va prendre per esposa Dina, filla de Baraquiel, filla del germà del seu pare, i ella li va donar un fill a la tercera setmana del sisè any, [461 AM] i li va posar el nom de Jared, perquè en els seus dies els àngels del Senyor van baixar a la terra, els qui són anomenats els Vigilants, perquè instruïssin els fills dels homes i perquè fessin judici i rectitud a la terra.
16 I en l'onzè jubileu [512-18 AM] Jared va prendre per a si una esposa, i el seu nom era Baraka, filla de Râsûjâl, una filla del germà del seu pare, a la quarta setmana d'aquest jubileu, [522 AM] i ella li va donar un fill a la cinquena setmana, el quart any del jubileu, i ell li va posar el nom d'Henoc.
17 I va ser el primer entre els homes que van néixer a la terra que va aprendre a escriure, a conèixer i a saviar, i que va escriure els signes del cel segons l'ordre dels seus mesos en un llibre, perquè els homes coneguessin les estacions dels anys segons l'ordre dels seus mesos individuals.
18 I ell va ser el primer a escriure un testimoni i va testificar als fills dels homes entre les generacions de la terra, i va comptar les setmanes dels jubileus, i els va fer saber els dies dels anys, i va ordenar els mesos i va comptar els dissabtes dels anys tal com li vam fer saber.
19 I el que va ser i el que serà, ho va veure en una visió del seu son, com succeirà als fills dels homes al llarg de les seves generacions fins al dia del judici; ho va veure i ho va comprendre tot, i va escriure el seu testimoni, i va posar el testimoni a la terra per a tots els fills dels homes i per a les seves generacions.
20 I al dotzè jubileu, [582-88] a la setena setmana, va prendre per a si una esposa, i el seu nom era Edna, filla de Danel, la filla del germà del seu pare, i el sisè any en

aquesta setmana [587 AM] ella li va donar un fill i li va posar el nom de Matusalem.
21 I a més a més va estar amb els àngels de Déu aquests sis jubileus d'anys, i li van mostrar tot el que hi ha a la terra i al cel, el domini del sol, i ho va escriure tot.
22 I va testificar als Vigilants, que havien pecat amb les filles dels homes; perquè aquestes havien començat a unir-se, de manera que es contaminaven, amb les filles dels homes, i Henoc va testificar contra (elles) totes.
23 I va ser pres d'entre els fills dels homes, i el vam conduir al Jardí de l'Edèn amb majestat i honor, i vet aquí que allà escriu la condemna i el judici del món, i tota la maldat dels fills dels homes.
24 I per això (Déu) va portar les aigües del diluvi sobre tota la terra d'Edèn; perquè allà va ser posat com a senyal i perquè testificés contra tots els fills dels homes, perquè relatés totes les accions de les generacions fins al dia de la condemna.
25 I va cremar l'encens del santuari, aromes aromàtiques acceptables davant el Senyor a la muntanya.
26 Perquè el Senyor té quatre llocs a la terra: el Jardí de l'Edèn, la Muntanya de l'Orient, i aquesta muntanya on ets avui, la Muntanya Sinaí i la Muntanya Sió, que seran santificats en la nova creació per a la santificació de la terra; per mitjà d'ells la terra serà santificada de tota culpa i impuresa al llarg de les generacions del món.
27 I al catorzè jubileu [652 AM] Matusalem va prendre per a si una esposa, Edna, filla d'Azrial, filla del germà del seu pare, la tercera setmana, el primer any d'aquesta setmana, [701-7 AM] i va engendrar un fill i li va posar el nom de Lèmec.
28 I al quinzè jubileu, a la tercera setmana, Lèmec va prendre una esposa, que es deia Betenós, filla de Baraquil, filla del germà del seu pare, i en aquesta setmana li va donar un fill i ell li va posar el nom de Noè, dient: «Aquest em consolarà pel meu mal i per tota la meva feina, i per la terra que el Senyor ha maleït.»
29 I al final del dinovè jubileu, a la setena setmana del sisè any [930 AM], Adam va morir, i tots els seus fills el van enterrar a la terra de la seva creació, i va ser el primer a ser enterrat a la terra.
30 I li van faltar setanta anys de mil anys; perquè mil anys són com un dia en el testimoni dels cels i per això va ser escrit sobre l'arbre del coneixement: «El dia que en mengeu, morireu». Per aquesta raó no va completar els anys d'aquest dia; perquè va morir durant ell.
31 Al final d'aquest jubileu, Caín va ser assassinat després d'ell el mateix any; perquè la seva casa va caure sobre ell i va morir al mig de casa seva, i va ser assassinat per les seves pedres; perquè amb una pedra havia matat Abel, i amb una pedra va ser assassinat en un judici just.
32 Per aquesta raó es va ordenar a les taules celestials: Amb l'instrument amb què un home mata el seu proïsme, serà matat; de la mateixa manera que l'ha ferit, de la mateixa manera el tractaran.
33 I el vint-i-cinquè jubileu [1205 AM], Noè va prendre una esposa, i el seu nom era Emzârâ, filla de Râkê'êl, filla del germà del seu pare, el primer any, a la cinquena setmana [1207 AM]: i el tercer any li va donar a llum Sem, el cinquè any [1209 AM] li va donar a llum Ham, i el primer any, a la sisena setmana [1212 AM] li va donar a llum Jàfet.

CAPÍTOL 5

1 I va succeir que quan els fills dels homes van començar a multiplicar-se sobre la faç de la terra i els van néixer filles, els àngels de Déu les van veure en un cert any d'aquest jubileu, que eren boniques de veure; i van prendre per mullers totes les que van triar, i van tenir fills i eren gegants.
2 I la iniquitat va augmentar a la terra i tota carn va corrompre el seu camí, com els homes i el bestiar i les bèsties i els ocells i tot el que camina per la terra; tots ells van corrompre els seus camins i els seus ordres, i van començar a devorar-se els uns als altres, i la iniquitat va augmentar a la terra i tota imaginació dels pensaments de tots els homes (era) així contínuament dolenta.
3 I Déu va mirar la terra, i vet aquí que estava corrompuda, i tota carn havia corromput els seus ordres, i tots els qui eren a la terra havien fet tota mena de mal davant dels seus ulls.
4 I va dir que destruiria l'home i tota carn sobre la faç de la terra que havia creat.
5 Però Noè va trobar gràcia als ulls del Senyor.
6 I contra els àngels que havia enviat a la terra, es va enfurir molt, i va donar l'ordre d'eradicar-los de tot el seu domini, i ens va ordenar que els lliguéssim a les profunditats de la terra, i vet aquí que estan lligats enmig d'ells, i estan (mantinguts) separats.
7 I contra els seus fills va sortir una ordre de davant la seva cara que serien colpejats amb l'espasa i expulsats de sota el cel.
8 I va dir: «El meu esperit no romandrà per sempre sobre l'home; perquè també són carn i els seus dies seran cent vint anys».
9 I va enviar la seva espasa contra ells perquè cadascú matés el seu veí, i van començar a matar-se els uns als altres fins que tots van caure per l'espasa i van ser destruïts de la terra.
10 I els seus pares van ser testimonis (de la seva destrucció), i després d'això van ser lligats a les profunditats de la terra per sempre, fins al dia de la gran condemna, quan s'executarà el judici sobre tots aquells que han corromput els seus camins i les seves obres davant del Senyor.
11 I els va destruir tots dels seus llocs, i no en va quedar ni un que no jutgés segons tota la seva maldat.
12 I va crear per a totes les seves obres una naturalesa nova i justa, perquè no pequessin en tota la seva naturalesa per sempre, sinó que fossin tots justos, cadascun en la seva espècie, sempre.
13 I el judici de tots està ordenat i escrit a les taules celestials amb justícia, fins i tot (el judici de) tots els qui s'allunyen del camí que els ha estat ordenat; i si no hi caminen, el judici està escrit per a cada criatura i per a cada mena.
14 I no hi ha res al cel ni a la terra, ni a la llum ni a les tenebres, ni al Xeol ni a les profunditats, ni al lloc de les tenebres (que no sigui jutjat); i tots els seus judicis estan ordenats, escrits i gravats.

15 Jutjarà a tots, el gran segons la seva grandesa, el petit segons la seva petitesa i cadascú segons el seu camí.
16 I no és d'aquells que es fixen en la persona (de ningú), ni d'aquells que accepten regals, si diu que jutjarà a tothom: si algú donés tot el que hi ha a la terra, no es fixaria en els regals ni en la persona (de ningú), ni acceptaria res de les seves mans, perquè és un jutge just.
17 I dels fills d'Israel ha estat escrit i ordenat: Si es converteixen a ell amb justícia, Ell perdonarà totes les seves transgressions i obtorbarà tots els seus pecats.
18 Està escrit i ordenat que mostrarà misericòrdia a tots els qui es converteixin de tota la seva culpa un cop l'any.
19 I quant a tots aquells que van corrompre els seus camins i els seus pensaments abans del diluvi, cap persona va ser acceptada, excepte la de Noè sol; perquè la seva persona va ser acceptada en nom dels seus fills, els quals (Déu) va salvar de les aigües del diluvi per causa seva; perquè el seu cor era just en tots els seus camins, tal com li havia estat manat, i no s'havia desviat de res del que li havia estat ordenat.
20 I el Senyor va dir que destruiria tot el que hi havia a la terra, des dels homes fins al bestiar, i les bèsties, i els ocells del cel, i tot el que s'arrossega per la terra. I va manar a Noè que es fes una arca, per tal de salvar-se de les aigües del diluvi.
21 Noè va fer l'arca en tots els aspectes, tal com li havia manat, el vint-i-set jubileu dels anys, la cinquena setmana del cinquè any (a la lluna nova del primer mes). [1307 AM]
22 I va entrar el sisè (any) d'aquell any, [1308 AM] el segon mes, a la lluna nova del segon mes, fins al setzè; i va entrar a l'arca, i tot el que li vam portar, i el Senyor la va tancar per fora el disset vespre.
23 I el Senyor va obrir set comportes del cel i les boques de les fonts del gran abisme, set boques en total.
24 I les comportes van començar a vessar aigua del cel durant quaranta dies i quaranta nits, i les fonts de l'abisme també van fer brollar aigües fins que tot el món va ser ple d'aigua.
25 I les aigües van augmentar sobre la terra: les aigües van pujar quinze colzades per sobre de totes les muntanyes altes, i l'arca es va elevar per sobre de la terra, i es movia sobre la superfície de les aigües.
26 I les aigües van predominar sobre la faç de la terra durant cinc mesos, és a dir, cent cinquanta dies.
27 I l'arca va anar i va descansar al cim de Lubar, una de les muntanyes d'Ararat.
28 I (a la lluna nova) del quart mes es van tancar les fonts del gran abisme i es van restringir les comportes del cel; i a la lluna nova del setè mes es van obrir totes les boques dels abismes de la terra, i l'aigua va començar a baixar a les profunditats.
29 I a la lluna nova del desè mes es van veure els cims de les muntanyes, i a la lluna nova del primer mes la terra es va fer visible.
30 I les aigües van desaparèixer de sobre la terra a la cinquena setmana del setè any [1309 AM], i el dissetè dia del segon mes la terra estava seca.
31 I el dia vint-i-set va obrir l'arca i en va fer sortir bèsties, bestiar, ocells i totes les bestioles que es mouen.

CAPÍTOL 6

1 I a la lluna nova del tercer mes va sortir de l'arca i va construir un altar en aquella muntanya.
2 I va fer l'expiació per la terra, i va prendre un cabrit i va fer l'expiació amb la seva sang per tota la culpa de la terra; perquè tot el que hi havia havia estat destruït, excepte els qui eren a l'arca amb Noè.
3 I va posar el greix sobre l'altar, i va prendre un bou, i una cabra, i una ovella, i cabrits, i sal, i una tórtora, i les cries d'un colom, i va posar un holocaust a l'altar, i hi va vessar una ofrena barrejada amb oli, i va escampar vi i encens sobre tot, i va fer sorgir una aroma agradable, agradable als ulls del Senyor.
4 I el Senyor va perfumar la bona olor i va fer un pacte amb ell que no hi hauria més diluvi que destruís la terra; que tots els dies de la terra la sembra i la collita no cessarien mai; el fred i la calor, l'estiu i l'hivern, el dia i la nit no canviarien el seu ordre, ni cessarien per sempre.
5 I vosaltres, multipliqueu-vos i creixeu sobre la terra, i feu-vos nombrosos, i sigueu una benedicció per a ella. Inspiraré la por i el terror de vosaltres en tot el que hi ha a la terra i al mar.
6 I vet aquí que us he donat totes les bèsties, i tots els éssers alats, i tot el que s'arrossega per la terra, i els peixos de l'aigua, i totes les coses per menjar; com les herbes verdes, us he donat totes les coses per menjar.
7 Però no mengeu carn amb la seva vida, amb la sang, perquè la vida de tota carn és en la sang, no fos cas que us siguin reclamades la sang de les vostres vides. De la mà de tot home, de la mà de tota bèstia reclamaré la sang de l'home.
8 Qui vessa la sang de l'home per l'home, la seva sang serà vessada, perquè Déu va fer l'home a imatge de ell.
9 I vosaltres, multipliqueu-vos i prolifereu a la terra.
10 I Noè i els seus fills van jurar que no menjarien sang que hi hagués en cap carn, i van fer un pacte davant del Senyor Déu per sempre per a totes les generacions de la terra en aquell mes.
11 Per això et va dir que fessis un pacte amb els fills d'Israel en aquest mes a la muntanya amb un jurament, i que els esquitxessis amb sang per totes les paraules del pacte que el Senyor va fer amb ells per sempre.
12 I aquest testimoni està escrit sobre vosaltres perquè l'observeu contínuament, de manera que no mengeu sang de bèsties, d'ocells o de bestiar durant tots els dies de la terra. I l'home que mengi sang de bèsties, de bestiar o d'ocells durant tots els dies de la terra, ell i la seva descendència seran desarrelats de la terra.
13 I mana als fills d'Israel que no mengin sang, perquè els seus noms i la seva descendència estiguin contínuament davant del Senyor, el nostre Déu.
14 I aquesta llei no té límit de dies, perquè és per sempre. L'observaran al llarg de les seves generacions, per tal que puguin continuar suplicant per vosaltres amb sang davant l'altar; cada dia, al matí i al vespre, demanaran perdó per vosaltres perpètuament davant del Senyor, perquè la guardin i no siguin desarrelats.
15 I va donar a Noè i als seus fills un senyal que no hi hauria més un diluvi a la terra.

16 Va posar el seu arc al núvol com a senyal de l'aliança eterna que no hi hauria més un diluvi a la terra per destruir-la, tots els dies de la terra.
17 Per aquesta raó està ordenat i escrit a les taules celestials que celebressin la festa de les setmanes en aquest mes un cop l'any, per renovar l'aliança cada any.
18 I tota aquesta festa es va celebrar al cel des del dia de la creació fins als dies de Noè: vint-i-sis jubileus i cinc setmanes d'anys [1309-1659 AM]. I Noè i els seus fills la van celebrar durant set jubileus i una setmana d'anys, fins al dia de la mort de Noè, i des del dia de la mort de Noè els seus fills la van eliminar fins als dies d'Abraham, i mengen sang.
19 Però Abraham ho van observar, i Isaac i Jacob i els seus fills ho van observar fins als teus dies, i en els teus dies els fills d'Israel ho van oblidar fins que ho vau celebrar de nou en aquesta muntanya.
20 I mana als fills d'Israel que observin aquesta festa en totes les seves generacions com un manament per a ells: un dia de l'any en aquest mes celebraran la festa.
21 Perquè és la festa de les setmanes i la festa de les primícies: aquesta festa és doble i de doble naturalesa: d'acord amb allò que està escrit i gravat sobre ella, celebreu-la.
22 Perquè he escrit en el llibre de la primera llei, en allò que he escrit per a tu, que la celebressis al seu temps, un dia l'any, i et vaig explicar els seus sacrificis perquè els fills d'Israel recordessin i la celebressin al llarg de les seves generacions en aquest mes, un dia cada any.
23 I a la lluna nova del primer mes, i a la lluna nova del quart mes, i a la lluna nova del setè mes, i a la lluna nova del desè mes hi haurà els dies de recordança, i els dies de les estacions en les quatre divisions de l'any. Aquests estan escrits i ordenats com a testimoni per sempre.
24 I Noè les va establir per a si mateix com a festes per a les generacions per sempre, de manera que han esdevingut un memorial per a ell.
25 I a la lluna nova del primer mes li van ordenar que es fes una arca, i aquell (dia) la terra es va assecar i ell va obrir (l'arca) i va veure la terra.
26 I a la lluna nova del quart mes es van tancar les boques de les profunditats de l'abisme que hi havia a sota. I a la lluna nova del setè mes es van obrir totes les boques dels abismes de la terra, i les aigües van començar a baixar-hi.
27 I a la lluna nova del desè mes es van veure els cims de les muntanyes, i Noè es va alegrar.
28 I per això les va establir per a si mateix com a festes commemoratives per sempre, i així són establertes.
29 I les van col·locar a les taules celestials, cadascuna tenia tretze setmanes; d'una a l'altra (passava) el seu memorial, de la primera a la segona, i de la segona a la tercera, i de la tercera a la quarta.
30 I tots els dies del manament seran cinquanta-dues setmanes de dies, i (aquestes faran) tot l'any complet. Així està gravat i ordenat a les taules celestials.
31 I no es pot descuidar (aquest manament) ni un sol any ni d'any en any.
32 I mana als fills d'Israel que observin els anys segons aquest còmput: tres-cents seixanta-quatre dies, i (aquests) constituiran un any complet, i no alteraran el seu temps dels seus dies ni de les seves festes; perquè tot es complirà en ells segons el seu testimoni, i no deixaran de banda cap dia ni alteraran cap festa.
33 Però si ho descuiden i no ho observen segons el Seu manament, aleshores pertorbaran totes les seves estacions i els anys seran desplaçats d'aquest (ordre), [i pertorbaran les estacions i els anys seran desplaçats] i descuidaran les seves ordenances.
34 I tots els fills d'Israel oblidaran i no trobaran el camí dels anys, i oblidaran les llunes noves, i les estacions, i els dissabtes i s'equivocaran en tot l'ordre dels anys.
35 Perquè ho sé, i des d'ara t'ho declararé, i no és obra meva; perquè el llibre està escrit davant meu, i a les taules celestials està ordenada la divisió dels dies, perquè no oblidin les festes de l'aliança i caminin segons les festes dels gentils després del seu error i després de la seva ignorància.
36 Perquè hi haurà qui segurament observarà la lluna: com altera les estacions i arriba deu dies abans d'hora cada any.
37 Per això vindran anys en què pertorbaran (l'ordre), i faran d'un (dia) abominable el dia del testimoni, i d'un dia impur un dia de festa, i confondran tots els dies, el sant amb l'impur, i el dia impur amb el sant; perquè s'equivocaran pel que fa als mesos, els dissabtes, les festes i els jubileus.
38 Per això et mano i et dono testimoni perquè els donis testimoni; perquè després de la teva mort els teus fills els pertorbaran, de manera que no faran l'any només tres-cents seixanta-quatre dies, i per això s'equivocaran pel que fa a les llunes noves, les estacions, els dissabtes i les festes, i menjaran tota mena de sang amb tota mena de carn.

CAPÍTOL 7

1 I a la setena setmana del primer any [1317 AM], en aquest jubileu, Noè va plantar vinyes a la muntanya on havia descansat l'arca, anomenada Lubar, una de les muntanyes Ararat, i van produir fruit el quart any, [1320 AM] i va guardar el seu fruit, i el va recollir aquest any al setè mes.
2 I en va fer vi, el va posar en una gerra i el va guardar fins al cinquè any, [1321 AM] fins al primer dia de la lluna nova del primer mes.
3 I va celebrar amb alegria el dia d'aquesta festa, i va oferir un holocaust al Senyor, un vedell jove i un moltó, set ovelles d'un any cadascuna, i un cabrit, per tal de fer expiació per ell mateix i els seus fills.
4 Primer va preparar el cabrit i va posar part de la seva sang sobre la carn que hi havia a l'altar que havia fet, i tot el greix el va posar a l'altar on havia ofert l'holocaust, i també el bou, el moltó i l'ovella, i va posar tota la seva carn sobre l'altar.
5 I hi va posar totes les seves ofrenes barrejades amb oli, i després va escampar vi sobre el foc que havia fet prèviament a l'altar, i va posar encens a l'altar i va fer pujar una aroma agradable acceptable davant del Senyor, el seu Déu.
6 I es va alegrar i va beure d'aquest vi, ell i els seus fills amb alegria.
7 I va ser vespre, i va entrar a la seva tenda, i embriagat es va estirar i es va dormir, i es va destapar a la seva tenda mentre dormia.

8 I Cam va veure Noè, el seu pare, nu, i va sortir a dir-ho als seus dos germans que hi havia fora.
9 I Sem va prendre el seu mantell i es va aixecar, ell i Jàfet, i es van posar el mantell a les espatlles i van anar enrere i van cobrir la vergonya del seu pare, i les seves cares eren enrere.
10 I Noè es despertà del seu son i va saber tot el que li havia fet el seu fill petit, i va maleir el seu fill i va dir: «Maleït sigui Canaan! Serà un esclau per als seus germans.»
11 I va beneir Sem, i va dir: «Beneït sigui el Senyor, Déu de Sem, i que Canaan sigui el seu servent.
12 Déu eixamplarà Jàfet, i Déu habitarà a la casa de Sem, i Canaan serà el seu servent.
13 I Ham sabia que el seu pare havia maleït el seu fill petit, i es va disgustar d'haver-ho maleït. I es va separar del seu pare, ell i els seus fills amb ell, Cuix, Mizraim, Put i Canaan.
14 I es va construir una ciutat i li va posar el nom de la seva dona, Ne'elatama'uk.
15 I Jàfet ho va veure, i va tenir enveja del seu germà, i ell també es va construir una ciutat, i li va anomenar pel nom de la seva dona «Adatanes».
16 I Sem va viure amb el seu pare Noè, i va construir una ciutat a prop del seu pare a la muntanya, i també la va anomenar pel nom de la seva dona Sedeqetelebab.
17 I vet aquí que aquestes tres ciutats són prop del mont Lubar; Sedeqetelebab davant de la muntanya a l'est; i Na'eltama'uk al sud; i 'Adatan'eses cap a l'oest.
18 I aquests són els fills de Sem: Elam, Asur, Arpacshad —aquest fill va néixer dos anys després del diluvi—, Lud i Aram.
19 Els fills de Jàfet: Gòmer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mèisec i Tiras. Aquests són els fills de Noè.
20 I en el vint-i-vuitè jubileu [1324-1372 AM] Noè va començar a imposar als fills dels seus fills les ordenances i els manaments, i tots els judicis que coneixia, i va exhortar els seus fills a observar la justícia, i a cobrir la vergonya de la seva carn, i a beneir el seu Creador, i a honrar pare i mare, i a estimar el seu proïsme, i a guardar les seves ànimes de la fornicació i la impuresa i de tota iniquitat.
21 Perquè a causa d'aquestes tres coses va venir el diluvi sobre la terra, és a dir, a causa de la fornicació amb què els Vigilants, contra la llei de les seves ordenances, van prostituir-se darrere de les filles dels homes, i van prendre per mullers totes les que van triar: i van ser el començament de la impuresa.
22 I van engendrar fills, els Nafidim, i tots eren diferents, i es devoraven els uns als altres: i els Gegants van matar el Naphil, i el Naphil va matar l'Eljo, i l'Eljo va matar la humanitat, i un home a l'altre.
23 I tothom es va vendre per cometre iniquitat i vessar molta sang, i la terra va ser plena d'iniquitat.
24 I després d'això van pecar contra les bèsties i els ocells, i tot allò que s'arrossega i camina per la terra; i molta sang va ser vessada sobre la terra, i tota imaginació i desig dels homes van imaginar vanitat i maldat contínuament.
25 I el Senyor va destruir tot de la faç de la terra; per la maldat de les seves accions i per la sang que havien vessat enmig de la terra, ho va destruir tot.
26 I vam quedar-nos, jo i vosaltres, fills meus, i tots els qui van entrar amb nosaltres a l'arca, i vet aquí que veig les vostres obres davant meu que no camineu en justícia: perquè heu començat a caminar pel camí de la destrucció, i us esteu separant els uns dels altres, i teniu enveja els uns dels altres, i (així passa) que no esteu en harmonia, fills meus, cadascun amb el seu germà.
27 Perquè veig, i vet aquí, els dimonis han començat les seves seduccions contra vosaltres i contra els vostres fills, i ara temo per vosaltres que després de la meva mort vessareu la sang dels homes sobre la terra, i que també vosaltres sereu destruïts de la faç de la terra.
28 Perquè qui vessa sang humana i qui menja sang de qualsevol carn serà exterminat de la terra.
29 I no quedarà cap home que mengi sang, ni que vessi la sang humana a la terra, ni li quedarà cap descendència ni descendència que visqui sota el cel; perquè aniran al Xeol, i baixaran al lloc de condemna, i a les tenebres de les profunditats seran tots arrossegats per una mort violenta.
30 No es veurà sang sobre vosaltres, de tota la sang que hi haurà tots els dies que hàgiu matat bèsties, bestiar o qualsevol mosca que hi hagi sobre la terra, i feu una bona obra per a les vostres ànimes cobrint allò que s'ha vessat sobre la faç de la terra.
31 I no sigueu com aquell que menja amb sang, però guardeu-vos que ningú no mengi sang davant vostre: cobriu la sang, perquè així m'ha estat manat de testificar davant vostre i els vostres fills, juntament amb tota carn.
32 I no permetis que l'ànima sigui menjada amb la carn, perquè la teva sang, que és la teva vida, no sigui reclamada a cap carn que la vessi sobre la terra.
33 Perquè la terra no serà pura de la sang que s'hi ha vessat; perquè (només) per la sang del qui l'ha vessada la terra serà purificada al llarg de totes les seves generacions.
34 I ara, fills meus, escolteu: practiqueu el judici i la justícia a fi que pugueu plantar-vos en justícia sobre la faç de tota la terra, i que la vostra glòria sigui alçada davant del meu Déu, que em va salvar de les aigües del diluvi.
35 I vet aquí que anireu i us construireu ciutats, i hi plantareu totes les plantes que hi ha a la terra, i a més a més tots els arbres fruiters.
36 Durant tres anys no es recollirà el fruit de res que es mengi, i el quart any el seu fruit serà considerat sant [i oferiran les primícies], acceptables davant del Déu Altíssim, que va crear el cel i la terra i totes les coses. Que ofereixin en abundància les primícies del vi i de l'oli (com a) primícies sobre l'altar del Senyor, que ho rep, i el que sobri, que els servents de la casa del Senyor ho mengin davant l'altar que ho rep.
37 I el cinquè any feu l'alliberament de manera que ho allibereu amb justícia i rectitud, i sereu justos, i tot el que planteu prosperarà.
38 Perquè així va manar Henoc, el pare del vostre pare, a Metusalem, el seu fill, i a Metusalem, el seu fill, Lèmec, i Lèmec em va manar totes les coses que els seus pares li van manar.
39 I també us donaré manaments, fills meus, tal com Henoc va manar al seu fill en els primers jubileus: mentre encara vivia, el setè de la seva generació, va manar i testificar al seu fill i als fills del seu fill fins al dia de la seva mort.

CAPÍTOL 8

1 El vint-i-nouè jubileu, a la primera setmana, [1373 AM] al principi d'aquest, Arpacshad va prendre per a si una esposa i el seu nom era Rasu'eja, filla de Susan, la filla d'Elam, i ella li va donar un fill el tercer any en aquesta setmana, [1375 AM] i li va anomenar Cainam.
2 I el fill va créixer, i el seu pare li va ensenyar a escriure, i va anar a buscar un lloc on pogués conquerir una ciutat.
3 I va trobar un escrit que les generacions anteriors havien gravat a la roca, i va llegir el que hi havia, i el va transcriure i va pecar per això; perquè contenia l'ensenyament dels Vigilants, d'acord amb el qual solien observar els presagis del sol, la lluna i les estrelles en tots els signes del cel.
4 I ho va escriure i no va dir res al respecte; perquè tenia por de parlar-ne amb Noè, per por que s'enfadés amb ell per això.
5 I el trentè jubileu, [1429 AM] a la segona setmana del primer any, va prendre per a si una muller, i el seu nom era Melcà, filla de Madai, fill de Jàfet, i el quart any [1432 AM] va engendrar un fill, i li va posar el nom de Xelà, perquè va dir: «De veritat, he estat enviat».
6 [I el quart any va néixer], i Xelà va créixer i va prendre per a si una esposa, que es deia Muak, filla de Kesed, germà del seu pare, el trenta-u jubileu, la cinquena setmana del primer any [1499 AM].
7 I ella li va donar un fill el cinquè any [1503 AM], i ell li va posar el nom d'Eber: i va prendre per a si una esposa, i el seu nom era 'Azûrâd, la filla de Nebrod, el trenta-dosè jubileu, la setena setmana, el tercer any [1564 AM].
8 I el sisè any [1567 AM], ella li va donar un fill, i ell li va posar el nom de Pèleg; perquè en els dies que va néixer els fills de Noè van començar a dividir-se la terra entre ells: per aquesta raó li va posar el nom de Pèleg.
9 I ho van repartir en secret entre ells, i ho van explicar a Noè.
10 I va succeir al principi del trenta-tresè jubileu [1569 AM] que van dividir la terra en tres parts, per a Sem, Ham i Jàfet, segons l'herència de cadascun, el primer any, la primera setmana, quan un dels nostres que havia estat enviat era amb ells.
11 I va cridar els seus fills, i s'hi van acostar, ells i els seus fills, i va dividir la terra en lots, que els seus tres fills havien de prendre en possessió, i van estendre les mans i van prendre l'escriptura del si de Noè, el seu pare.
12 I va sortir a l'escriptura com a sort de Sem el mig de la terra que havia de prendre com a herència per a ell i els seus fills per a les generacions d'eternitat, des del mig de la serralada de Rafa, des de la desembocadura de l'aigua del riu Tina, i la seva porció va cap a l'oest a través del mig d'aquest riu, i s'estén fins que arriba a l'aigua dels abismes, dels quals surt aquest riu i aboca les seves aigües al mar Me'at, i aquest riu flueix cap al gran mar. I tot el que és cap al nord és de Jàfet, i tot el que és cap al sud pertany a Sem.
13 I s'estén fins a arribar a Karaso: això és al si de la llengua que mira cap al sud.
14 I la seva porció s'estén al llarg del Gran Mar, i s'estén en línia recta fins a arribar a l'oest de la llengua que mira cap al sud; perquè aquest mar s'anomena la llengua del Mar d'Egipte.
15 I gira des d'aquí cap al sud, cap a la desembocadura del gran mar, a la vora de les seves aigües, i s'estén cap a l'oest fins a Afra, i s'estén fins que arriba a les aigües del riu Gihon, i cap al sud de les aigües de Gihon, fins a les ribes d'aquest riu.
16 I s'estén cap a l'est, fins que arriba al Jardí de l'Edèn, al sud d'aquest, [al sud] i des de l'est de tota la terra de l'Edèn i de tot l'est, gira cap a l'est i continua fins que arriba a l'est de la muntanya anomenada Rafa, i baixa fins a la riba de la desembocadura del riu Tina.
17 Aquesta porció va sortir per sorteig per a Sem i els seus fills, perquè la posseïssin per sempre, per a les seves generacions, per sempre.
18 I Noè es va alegrar que aquesta porció sortís per a Sem i per als seus fills, i va recordar tot el que havia dit amb la seva boca en profecia; perquè havia dit: «Beneït sigui el Senyor Déu de Sem i que el Senyor habiti a la morada de Sem».
19 I sabia que el Jardí de l'Edèn és el sant dels sants, i la morada del Senyor, i el Mont Sinaí, el centre del desert, i el Mont Sió, el centre del melic de la terra: aquests tres van ser creats com a llocs sants, l'un davant l'altre.
20 I va beneir el Déu dels déus, que havia posat la paraula del Senyor a la seva boca, i el Senyor per sempre.
21 I sabia que una porció beneïda i una benedicció havien arribat a Sem i als seus fills per a les generacions per sempre: tota la terra d'Edèn i tota la terra del Mar Roig, i tota la terra de l'est i l'Índia, i al Mar Roig i les seves muntanyes, i tota la terra de Basan, i tota la terra del Líban i les illes de Kaftur, i totes les muntanyes de Sanir i Amana, i les muntanyes d'Assur al nord, i tota la terra d'Elam, Assur i Babel, i Susan i Ma'edai, i totes les muntanyes d'Ararat, i tota la regió més enllà del mar, que és més enllà de les muntanyes d'Assur cap al nord, una terra beneïda i espaiosa, i tot el que hi ha és molt bo.
22 I per a Ham va sortir la segona porció, més enllà de Gihon, cap al sud, a la dreta del Jardí, i s'estén cap al sud i s'estén fins a totes les muntanyes de foc, i s'estén cap a l'oest fins al mar d'Atel i s'estén cap a l'oest fins que arriba al mar de Mauk, aquell (mar) on descendeix tot allò que no es destrueix.
23 I continua cap al nord fins als límits de Gadir, i continua fins a la costa de les aigües del mar fins a les aigües del Gran Mar fins que s'acosta al riu Gihon, i voreja el riu Gihon fins que arriba a la dreta del Jardí de l'Edèn.
24 I aquesta és la terra que va sortir per a Ham com la porció que havia d'ocupar per sempre per a ell i els seus fills per a les seves generacions per sempre.
25 I per a Jàfet va sortir la tercera porció més enllà del riu Tina, al nord de la sortida de les seves aigües, i s'estén cap al nord-est fins a tota la regió de Gog i a tot el país a l'est d'aquesta.
26 I s'estén cap al nord, cap al nord, i fins a les muntanyes de Qelt, cap al nord, i cap al mar de Mauk, i continua cap a l'est de Gadir fins a la regió de les aigües del mar.
27 I s'estén fins que s'acosta a l'oest de Fara i torna cap a 'Aferag, i s'estén cap a l'est fins a les aigües del mar de Me'at.

28 I s'estén fins a la regió del riu Tina en direcció nord-est fins que s'acosta al límit de les seves aigües cap a la muntanya Rafa, i gira cap al nord.
29 Aquesta és la terra que va sortir per a Jàfet i els seus fills com a porció de la seva herència, que havia de posseir per a ell i els seus fills, per les seves generacions per sempre: cinc grans illes i una gran terra al nord.
30 Però és fred, i la terra de Ham és calenta, i la terra de Sem no és ni calenta ni freda, sinó que és una barreja de fred i calor.

CAPÍTOL 9

1 Cam va repartir el territori entre els seus fills. La primera porció va correspondre a Cuix, cap a l'est; a l'oest, a Mizraim; a l'oest, a Put; i a l'oest, al costat del mar, a Canaan.
2 I Sem també va dividir entre els seus fills, i la primera porció va sortir per a Ham i els seus fills, a l'est del riu Tigris fins que s'acosta a l'est, tota la terra de l'Índia, i a la Mar Roja a la seva costa, i les aigües de Dedan, i totes les muntanyes de Mebri i Ela, i tota la terra de Susan i tot el que és al costat de Farnak fins a la Mar Roja i el riu Tina.
3 I per a Aixur va sortir la segona Porció, tota la terra d'Aixur, Nínive i Shinar fins a la frontera de l'Índia, i puja i voreja el riu.
4 I per a Arpacshad va sortir la tercera porció, tota la terra de la regió dels caldeus a l'est de l'Eufrates, limitant amb el Mar Roig, i totes les aigües del desert prop de la llengua del mar que mira cap a Egipte, tota la terra del Líban i Sanir i 'Amana fins a la frontera de l'Eufrates.
5 I per a Aram va sortir la quarta porció, tota la terra de Mesopotàmia entre el Tigris i l'Eufrates, al nord dels caldeus, fins a la frontera de les muntanyes d'Assur i la terra d'Arara.
6 I va sortir per a Lud la cinquena porció, les muntanyes d'Assur i tot el que les pertanyia fins que arriba al Gran Mar, i fins que arriba a l'est d'Assur, el seu germà.
7 I Jàfet també va repartir la terra de la seva herència entre els seus fills.
8 I la primera porció va sortir per a Gomer a l'est, des del costat nord fins al riu Tina; i al nord va arribar per a Magog totes les parts interiors del nord fins que arriba al mar de Meat.
9 I Madai va sortir com la seva porció, que havia de posseir des de l'oest dels seus dos germans fins a les illes i fins a les costes de les illes.
10 I per a Javan va sortir la quarta porció de totes les illes i les illes que són cap a la frontera de Lud.
11 I per a Tubal va sortir la cinquena porció al mig de la llengua que s'acosta a la frontera de la porció de Lud fins a la segona llengua, fins a la regió més enllà de la segona llengua fins a la tercera llengua.
12 I per a Mèxec va sortir la sisena porció, tota la regió més enllà de la tercera llengua fins que s'acosta a l'est de Gadir.
13 I per a Tiras va sortir la setena porció, quatre grans illes al mig del mar, que arriben fins a la porció de Ham [i les illes de Kamaturi van sortir per sorteig per als fills d'Arpacshad com a herència seva].
14 I així els fills de Noè van dividir entre els seus fills en presència de Noè, el seu pare, i ell els va lligar a tots amb un jurament, imprecant una maledicció sobre tothom qui intentés apoderar-se de la porció que no li havia tocat per sort.
15 I tots van dir: «Que així sigui; que així sigui» per a ells i els seus fills per sempre al llarg de les seves generacions fins al dia del judici, en què el Senyor Déu els jutjarà amb espasa i foc per tota la maldat impura dels seus errors, amb què han omplert la terra de transgressió, impuresa, fornicació i pecat.

CAPÍTOL 10

1 I a la tercera setmana d'aquest jubileu, els dimonis impurs van començar a enganyar els fills dels fills de Noè, i a fer-los errar i destruir-los.
2 I els fills de Noè van anar a Noè, el seu pare, i li van parlar dels dimonis que enganyaven, cegaven i mataven els fills dels seus fills.
3 I va pregar davant del Senyor, el seu Déu, i va dir: «Déu dels esperits de tota carn, que has mostrat misericòrdia amb mi. I m'has salvat a mi i als meus fills de les aigües del diluvi, i no m'has fet perdre com vas fer amb els fills de perdició; perquè la teva gràcia ha estat gran envers mi, i gran ha estat la teva misericòrdia amb la meva ànima; que la teva gràcia sigui elevada sobre els meus fills, i que els esperits malvats no els dominin, no fos cas que els destrueixin de la terra.»
4 Però beneeix-me a mi i als meus fills, perquè puguem créixer i multiplicar-nos i omplir la terra.
5 I Tu saps com van actuar els Teus Vigilants, els pares d'aquests esperits, en el meu temps: i pel que fa a aquests esperits que són vius, empresona'ls i mantén-los ferms en el lloc de condemna, i no deixis que portin destrucció als fills del teu servent, el meu Déu; perquè aquests són malignes i creats per destruir.
6 I que no dominin sobre els esperits dels vius; perquè només tu pots exercir domini sobre ells. I que no tinguin poder sobre els fills dels justos des d'ara i per sempre.
7 I el Senyor, el nostre Déu, ens va manar que lliguéssim a tots.
8 I el cap dels esperits, Mastêmâ, va venir i va dir: «Senyor, Creador, que alguns d'ells romanguin davant meu, i que escoltin la meva veu, i facin tot el que els diré; perquè si alguns d'ells no me'n deixen, no podré executar el poder de la meva voluntat sobre els fills dels homes; perquè aquests són per a la corrupció i l'engany davant del meu judici, perquè gran és la maldat dels fills dels homes.»
9 I va dir: «Que la desena part d'ells romangui davant seu, i que nou parts baixin al lloc de condemna».
10 I a un de nosaltres va manar que ensenyéssim a Noè totes les seves medicines; perquè sabia que no caminarien amb rectitud, ni lluitarien per la justícia.
11 I vam fer segons totes les seves paraules: tots els malignes malvats vam lligar al lloc de condemna i una desena part d'ells vam deixar perquè fossin sotmesos davant Satanàs a la terra.
12 I vam explicar a Noè tots els remeis de les seves malalties, juntament amb les seves seduccions, com podia guarir-los amb herbes de la terra.

13 I Noè va escriure totes les coses en un llibre, tal com li vam instruir sobre tota mena de medicina. Així, els mals esperits van ser impedits de fer mal als fills de Noè.
14 I va donar tot el que havia escrit a Sem, el seu fill gran; perquè l'estimava més que a tots els seus fills.
15 I Noè va dormir amb els seus pares, i va ser enterrat al mont Lubar, a la terra d'Ararat.
16 Va complir nou-cents cinquanta anys a la seva vida: dinou jubileus, dues setmanes i cinc anys. [1659 AM]
17 I en la seva vida a la terra va superar els fills dels homes, excepte Henoc per la justícia amb què era perfecte. Perquè l'ofici d'Henoc va ser ordenat com a testimoni per a les generacions del món, perquè relatés tots els fets de generació en generació, fins al dia del judici.
18 I el trenta-tresè jubileu, el primer any, la segona setmana, Pèleg va prendre per a si una esposa, que es deia Lomna, filla de Sinaar, i ella li va donar un fill el quart any d'aquesta setmana, i ell li va posar el nom de Reu; perquè va dir: «Heus aquí, els fills dels homes s'han tornat malvats a causa del malvat propòsit de construir-se una ciutat i una torre a la terra de Sinar.»
19 Perquè marxaren del país d'Ararat cap a l'est, cap a Xinar; perquè en els seus dies van construir la ciutat i la torre, dient: «Vinga, pugem-hi al cel.»
20 I van començar a construir, i a la quarta setmana van fer maons amb foc, i els maons els van servir de pedra, i l'argila amb què els van cimentar era asfalt que surt del mar i de les fonts d'aigua del país de Shinar.
21 I la van construir: la van construir quaranta-tres anys [1645-1688 AM]; la seva amplada era de 203 maons, i l'alçada (d'un maó) era un terç d'un; la seva alçada ascendia a 5433 colzes i 2 palms, i (l'extensió d'una paret era) tretze estadis (i de l'altra trenta estadis).
22 I el Senyor, el nostre Déu, ens va dir: «Mireu, són un sol poble, i (això) han començat a fer, i ara no els serà negat res. Anem, baixem i confonem la seva llengua, perquè no entenguin la parla dels altres, i siguin dispersats en ciutats i nacions, i ja no hi haurà un sol propòsit fins al dia del judici».
23 I el Senyor va baixar, i nosaltres vam baixar amb ell per veure la ciutat i la torre que els fills dels homes havien construït.
24 I va confondre la seva llengua, i ja no van entendre més la parla l'un de l'altre, i van deixar llavors de construir la ciutat i la torre.
25 Per aquesta raó tota la terra de Shinar s'anomena Babel, perquè el Senyor hi va confondre tota la llengua dels fills dels homes, i des d'allà van ser dispersats a les seves ciutats, cadascun segons la seva llengua i la seva nació.
26 I el Senyor va enviar un vent poderós contra la torre i la va enderrocar a terra, i vet aquí que era entre Assuer i Babilònia, al país de Shinar, i li van posar el nom de «Enderrocar».
27 A la quarta setmana del primer any [1688 AM], al començament del trenta-quatre jubileu, van ser dispersats de la terra de Shinar.
28 I Cam i els seus fills van entrar a la terra que havia d'ocupar, la qual va adquirir com a porció seva a la terra del sud.
29 Canaan va veure que la terra del Líban fins al riu d'Egipte era molt bona, i no va entrar a la terra de la seva heretat a l'oest (és a dir, al mar), i va habitar a la terra del Líban, a l'est i a l'oest, des de la frontera del Jordà i des de la frontera del mar.
30 I Ham, el seu pare, i Cuix i Mizraim, els seus germans, li digueren: «Has establert en una terra que no és teva, i que no ens ha tocat per sort; no ho facis, perquè si ho fas, tu i els teus fills caureu a la terra i sereu maleïts per sedició; perquè per sedició us heu establert, i per sedició cauran els vostres fills, i seràs desarrelat per sempre.»
31 No habitis a la casa de Sem, perquè a Sem i als seus fills els va tocar per sort.
32 Maleït ets, i maleït seràs més que tots els fills de Noè, per la maledicció amb què ens vam obligar amb un jurament en presència del jutge sant i en presència del nostre pare Noè.
33 Però no els va escoltar, i va habitar al país del Líban, des d'Hamat fins a l'entrada d'Egipte, ell i els seus fills fins al dia d'avui.
34 I per aquesta raó aquella terra s'anomena Canaan.
35 I Jàfet i els seus fills van anar cap al mar i van habitar a la terra de la seva porció, i Madai va veure la terra del mar i no li va agradar, i va demanar una (porció) a Ham, Asur i Arpacshad, germà de la seva dona, i va habitar a la terra de Mèdia, a prop del germà de la seva dona fins al dia d'avui.
36 I va anomenar la seva morada i la morada dels seus fills Mèdia, pel nom del seu pare Madai.

CAPÍTOL 11

1 I el trenta-cinquè jubileu, la tercera setmana del primer any [1681 AM], Reu va prendre una esposa, i el seu nom era 'Ôrâ, filla d'Ûr, fill de Kesed, i ella li va donar un fill, i ell li va posar el nom de Sêrôh, el setè any d'aquesta setmana d'aquest jubileu. [1687 AM]
2 I els fills de Noè van començar a fer la guerra entre ells, a fer captius i a matar-se els uns als altres, i a vessar la sang dels homes sobre la terra, i a menjar sang, i a construir ciutats fortes, i muralles, i torres, i els individus (van començar) a exaltar-se per sobre de la nació, i a fundar els inicis de regnes, i a anar a la guerra poble contra poble, i nació contra nació, i ciutat contra ciutat, i tots (van començar) a fer el mal, i a adquirir armes, i a ensenyar la guerra als seus fills, i van començar a capturar ciutats, i a vendre esclaus i esclaves.
3 I Ûr, fill de Kesed, va construir la ciutat d'Ara dels caldeus, i li va posar el nom pel seu propi nom i el nom del seu pare. I es van fer imatges de fosa, i van adorar cadascun l'ídol, la imatge de fosa que s'havien fet, i van començar a fer imatges gravades i simulacres impurs, i esperits malignes els van ajudar i seduir (els) perquè cometessin transgressió i impuresa.
4 I el príncep Mastêmâ es va esforçar per fer tot això, i va enviar altres esperits, els que havien estat posats sota la seva mà, per cometre tota mena de maldat i pecat, i tota mena de transgressió, per corrompre i destruir, i per vessar sang sobre la terra.
5 Per aquesta raó va anomenar el nom de Sêrôh, Serug, perquè tothom es va tornar a cometre tota mena de pecat i transgressió.
6 I va créixer i va viure a Ur dels caldeus, a prop del pare de la mare de la seva esposa, i va adorar ídols, i va prendre

per a si una esposa el trenta-sisè jubileu, la cinquena setmana, el primer any del mateix, [1744 AM] i el seu nom era Melka, la filla de Kaber, la filla del germà del seu pare.
7 I ella li va donar a llum Nahor, el primer any d'aquesta setmana, i va créixer i va habitar a Ur dels caldeus, i el seu pare li va ensenyar les investigacions dels caldeus per endevinar i augurar, segons els signes del cel.
8 I el trenta-setè jubileu, la sisena setmana, el primer any [1800 AM], va prendre per a si una esposa, i el seu nom era Ijaska, filla de Nestag dels caldeus.
9 I ella li va donar a llum Tèrah el setè any d'aquesta setmana. [1806 AM]
10 I el príncep Mastêmâ va enviar corbs i ocells a devorar la llavor que s'havia sembrat a la terra, per tal de destruir la terra i robar als fills dels homes els seus treballs. Abans que poguessin llaurar la llavor, els corbs la van collir de la superfície de la terra.
11 I per aquesta raó li va posar el nom de Tèrah, perquè els corbs i els ocells els van reduir a la misèria i van devorar la seva llavor.
12 I els anys van començar a ser estèrils, a causa dels ocells, i devoraven tots els fruits dels arbres: només amb gran esforç van poder salvar una mica de tots els fruits de la terra en els seus dies.
13 I en aquest trenta-nouè jubileu, a la segona setmana del primer any, Tèrah va prendre per a si una muller, i el seu nom era Edna, filla d'Abram, filla de la germana del seu pare. I el setè any d'aquesta setmana li va donar un fill, i ell li va posar el nom d'Abram, pel nom del pare de la seva mare;
14 perquè havia mort abans que la seva filla concebés un fill.
15 I el nen va començar a comprendre els errors de la terra que tots es desviaven darrere d'imatges gravades i darrere de la impuresa, i el seu pare li va ensenyar a escriure, i tenia dues setmanes d'anys, [1890 AM] i es va separar del seu pare, per tal que no pogués adorar ídols amb ell.
16 I va començar a pregar al Creador de totes les coses perquè el salvés dels errors dels fills dels homes, i que la seva porció no caigués en l'error després de la impuresa i la vilesa.
17 I va arribar el temps de sembrar la llavor a la terra, i tots van sortir junts per protegir la seva llavor contra els corbs, i Abram va sortir amb els que hi anaven, i el nen era un noi de catorze anys.
18 I un núvol de corbs va venir a devorar la llavor, i Abram va córrer a trobar-los abans que s'assentessin a terra, i els va cridar abans que s'assentessin a terra per devorar la llavor, i els va dir: «No baixeu: torneu al lloc d'on heu vingut», i van procedir a tornar enrere.
19 I aquell dia va fer que els núvols de corbs tornessin enrere setanta vegades, i de tots els corbs de tota la terra on era Abram, no s'hi va assentar ni un sol.
20 I tots els qui eren amb ell per tota la terra el van veure cridar, i tots els corbs se'n van anar, i el seu nom es va fer gran per tota la terra dels caldeus.
21 I aquell any van venir a ell tots els qui volien sembrar, i ell va anar amb ells fins que va acabar el temps de sembrar: i van sembrar la seva terra, i aquell any van portar prou gra a casa i van menjar i van quedar satisfets.
22 I el primer any de la cinquena setmana [1891 AM] Abram va ensenyar als qui feien eines per als bous, els artesans de la fusta, i van fer un recipient per sobre de la terra, davant del marc de l'arada, per tal de posar-hi la llavor, i la llavor queia sobre la part de l'arada, i s'amagava a la terra, i ja no tenien por dels corbs.
23 I d'aquesta manera van fer (recipients) per sobre de la terra sobre tots els marcs de les arades, i van sembrar i llaurar tota la terra, tal com Abram els havia manat, i ja no van tenir por dels ocells.

CAPÍTOL 12

1 I va succeir a la sisena setmana, el setè any [1904 AM] que Abram va dir al seu pare Tèrah, dient: «Pare!»
2 I ell va dir: «Aquí estic, fill meu». I va afegir:
"Quina ajuda i quin profit tenim d'aquests ídols que tu adoreu,
I davant de quin t'inclines?
3 Perquè no hi ha esperit en ells,
Perquè són formes ximples i un engany del cor.
No els adoris:
4 Adoreu el Déu del cel,
Qui fa caure la pluja i la rosada sobre la terra
I ho fa tot a la terra,
I ho ha creat tot amb la seva paraula,
I tota la vida prové de davant la Seva faç.
5 Per què adoreu coses que no tenen esperit?
Perquè són obra de mans (dels homes),
I sobre les vostres espatlles els porteu,
I no teniu cap ajuda d'ells,
Però són una gran causa de vergonya per a aquells que els fan,
I un engany del cor per a aquells que els adoren:
No els adoris.
6 I el seu pare li digué: Jo també ho sé, fill meu, però què faré amb un poble que m'ha fet servir davant seu?
7 I si els dic la veritat, em mataran; perquè la seva ànima s'uneix a ells per adorar-los i honorar-los.
8 Calla, fill meu, no fos cas que et matessin. I aquestes paraules va dir als seus dos germans, i ells es van enfadar amb ell i ell va callar.
9 I el quaranta jubileu, la segona setmana del setè any, Abram va prendre per a si una muller que es deia Sarai, filla del seu pare, i ella va ser la seva muller.
10 I Haran, el seu germà, va prendre per a si una muller el tercer any de la tercera setmana, [1928 AM] i ella li va donar un fill el setè any d'aquesta setmana, [1932 AM] i li va posar el nom de Lot.
11 I Nahor, el seu germà, es va casar.
12 I en el seixanta any de la vida d'Abram, és a dir, en la quarta setmana, en el quart any d'aquesta, [1936 AM] Abram es va llevar de nit i va cremar la casa dels ídols, i va cremar tot el que hi havia a la casa i ningú ho va saber.
13 I es van llevar de nit i van intentar salvar els seus déus del mig del foc.
14 I Aran es va afanyar a salvar-los, però el foc el va abrasar, i va ser cremat al foc, i va morir a Ur dels caldeus davant del seu pare Tèrah, i el van enterrar a Ur dels caldeus.

15 I Tèrah va sortir d'Ur dels caldeus, ell i els seus fills, per anar al país del Líban i al país de Canaan, i va habitar al país d'Haran, i Abram va habitar amb Tèrah, el seu pare, a Haran dues setmanes d'anys.
16 I a la sisena setmana, al cinquè any, Abram va estar assegut despert tota la nit de la lluna nova del setè mes per observar les estrelles des del vespre fins al matí, per tal de veure quin seria el caràcter de l'any pel que fa a les pluges, i estava sol mentre s'asseia i observava.
17 I una paraula li va venir al cor i va dir: Tots els signes de les estrelles, i els signes de la lluna i del sol són tots a la mà del Senyor. Per què els he d'escrutar?
18 Si Ell vol, fa ploure, matí i vespre;
I si Ell ho desitja, ho reté,
I totes les coses són a la seva mà.
19 I aquella nit va pregar i va dir:
Déu meu, Déu Altíssim, només Tu ets el meu Déu,
I a Tu i el Teu domini t'he escollit.
I Tu has creat totes les coses,
I totes les coses que són obra de les teves mans.
20 Allibera'm de les mans dels esperits malignes que dominen els pensaments dels cors dels homes,
I no deixis que em desviïn de Tu, Déu meu.
I estableix-me a mi i a la meva descendència per sempre
Que no ens desviem d'ara endavant i per sempre més.
21 I va dir: «He de tornar a Ur dels caldeus, els qui busquen la meva cara, a fi de tornar-hi? He de quedar-me en aquest lloc? Que el camí correcte davant teu prosperi en les mans del teu servent, perquè el compleixi, i que jo no camini en l'engany del meu cor, oh Déu meu.»
22 I va acabar de parlar i de pregar, i vet aquí que la paraula del Senyor li va ser enviada per mitjà meu, dient: «Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap a la terra que et mostraré, i et faré una nació gran i nombrosa.
23 I et beneiré
I faré gran el teu nom,
I seràs beneït a la terra,
I en tu seran beneïdes totes les famílies de la terra,
I beneiré els qui et beneeixin,
I maleeix els qui et maleeixen.
24 Jo seré Déu teu, del teu fill i del fill del teu fill i de tota la teva descendència. No tinguis por, des d'ara i per a totes les generacions de la terra, jo sóc el teu Déu.
25 I el Senyor Déu va dir: «Obriu-li la boca i les orelles, perquè pugui sentir i parlar amb la seva boca, amb la llengua que ha estat revelada»; perquè havia cessat de les boques de tots els fills dels homes des del dia de la destrucció (de Babel).
26 I vaig obrir la seva boca, les seves orelles i els seus llavis, i vaig començar a parlar amb ell en hebreu, en la llengua de la creació.
27 I va prendre els llibres dels seus pares, i aquests estaven escrits en hebreu, i els va transcriure, i des d'aleshores va començar a estudiar-los, i li vaig fer saber allò que no podia (entendre), i els va estudiar durant els sis mesos plujosos.
28 I va succeir que el setè any de la sisena setmana [1953 AM] que va parlar al seu pare i li va informar que deixaria Haran per anar a la terra de Canaan a veure-la i tornar a ell.
29 I el seu pare Tèrah li digué: Vés-te'n en pau.
Que el Déu etern redreci el teu camí.
I que el Senyor [sigui) amb tu i et protegeixi de tot mal,
I concedeix-te gràcia, misericòrdia i favor davant d'aquells que et veuen,
I que cap dels fills dels homes no tingui poder sobre tu per fer-te mal;
Vés en pau.
30 I si veus una terra agradable als teus ulls per habitar-hi, alça't i pren-me amb tu, i pren amb tu Lot, fill del teu germà Aran, com a fill teu. Que el Senyor sigui amb tu.
31 I el teu germà Nahor queda't amb mi fins que tornis en pau, i nosaltres anirem amb tu tots junts.

CAPÍTOL 13

1 Abram va marxar d'Haran i va prendre Sarai, la seva dona, i Lot, fill del seu germà Haran, cap a la terra de Canaan. Va arribar a Assur i va anar a Siquem, on va viure prop d'un alzinar alt.
2 I va veure, i vet aquí que la terra era molt agradable des de l'entrada d'Hamat fins a l'alzina elevada.
3 I el Senyor li digué: «A tu i a la teva descendència donaré aquesta terra.»
4 I va construir allà un altar, i hi va oferir un holocaust al Senyor, que se li havia aparegut.
5 I es va traslladar d'allí a la muntanya... Betel a l'oest i Ai a l'est, i hi va plantar la seva tenda.
6 I va veure, i vet aquí que la terra era molt extensa i bona, i de tot hi creixia: vinyes, figueres, magranes, roures, alzines, terebints, oliveres, cedres, xiprers, datilers i tots els arbres del camp; i hi havia aigua a les muntanyes.
7 I va beneir el Senyor, que l'havia fet sortir d'Ur dels caldeus i l'havia portat a aquesta terra.
8 I va succeir que el primer any, a la setena setmana, a la lluna nova del primer mes, 1954 AM] que va construir un altar en aquesta muntanya, i va invocar el nom del Senyor, dient: «Tu, el Déu etern, ets el meu Déu».
9 I va oferir sobre l'altar un holocaust al Senyor perquè fos amb ell i no l'abandonés tots els dies de la seva vida.
10 I va marxar d'allí i va anar cap al sud, i va arribar a Hebron, i Hebron va ser reconstruïda en aquell temps, i hi va viure dos anys, i (d'allí) va anar a la terra del sud, a Bealot, i hi va haver fam a la terra.
11 I Abram va anar a Egipte el tercer any de la setmana, i va viure a Egipte cinc anys abans que la seva dona li fos arrabassada.
12 En aquell temps, Tanais, a Egipte, va ser construïda set anys després d'Hebron.
13 I quan el faraó va prendre Sarai, la dona d'Abram, el Senyor va castigar el faraó i la seva casa amb grans plagues per causa de Sarai, la dona d'Abram.
14 Abram era molt gloriós, ja que tenia ovelles, vaques, ases, cavalls, camells, servents i serventes, i molta plata i or. I Lot, fill del seu germà, era molt ric.
15 I el faraó va retornar Sarai, la dona d'Abram, i el va enviar fora del país d'Egipte, i va viatjar al lloc on havia plantat la seva tenda al principi, al lloc de l'altar, amb Ai a l'est i Betel a l'oest, i va beneir el Senyor, el seu Déu, que l'havia fet tornar en pau.
16 I va succeir que el quaranta-unè jubileu del tercer any de la primera setmana [1963 AM], va tornar a aquest lloc i

hi va oferir un holocaust, i va invocar el nom del Senyor, i va dir: «Tu, Déu Altíssim, ets el meu Déu per sempre i per sempre.»
17 I el quart any d'aquesta setmana [1964 AM] Lot es va separar d'ell, i Lot va viure a Sodoma, i els homes de Sodoma eren molt pecadors.
18 I li va entristir al cor que el fill del seu germà s'hagués separat d'ell; perquè no tenia fills.
19 Aquell any en què Lot va ser portat captiu, el Senyor va dir a Abram, després que Lot se n'hagués separat, el quart any d'aquesta setmana: «Alça els ulls des del lloc on habites, cap al nord i el sud, cap a l'oest i l'est.
20 Tota la terra que veus, te la donaré a tu i a la teva descendència per sempre, i faré que la teva descendència sigui com la sorra del mar. Ni que algú pugui comptar la pols de la terra, la teva descendència no serà comptada.
21 Aixeca't, camina (per la terra) en la seva llargada i amplada, i contempla-la tota, perquè a la teva descendència la donaré. I Abram se'n va anar a Hebron i s'hi va establir.
22 I aquell any van venir Quedorlaomer, rei d'Elam, Amrafel, rei de Xinar, Arioc, rei de Selassar, i Tergal, rei de Gomim, i van matar el rei de Gomorra. El rei de Sodoma va fugir, i molts van caure per les ferides a la vall de Sidim, vora el Mar Salat.
23 I van prendre captius de Sodoma, Adam i Zeboim, i també van prendre captius de Lot, fill del germà d'Abram, amb totes les seves possessions, i van anar a Dan.
24 I un que havia fugit va venir i va dir a Abram que el fill del seu germà havia estat fet captiu i (Abram) va armar els seus servents...
25 [...] per a Abram i la seva descendència, la desena part de les primícies per al Senyor, i el Senyor ho va establir com una ordenança perpètua que ho donessin als sacerdots que servien davant d'ell, perquè ho posseïssin per sempre.
26 I aquesta llei no té límit de dies; perquè ho ha establert per a les generacions per sempre, que donin al Senyor el delme de tot, de la llavor, del vi, de l'oli, del bestiar i de les ovelles.
27 I ho va donar als seus sacerdots perquè mengessin i beguessin amb alegria davant d'ell.
28 I el rei de Sodoma va anar a veure'l, es va inclinar davant d'ell i li va dir: «Senyor nostre Abram, dóna'ns les ànimes que has rescatat, però que el botí sigui teu.»
29 I Abram li digué: «Alço les mans al Déu Altíssim, que ni un fil ni una corretja de sabata no prendré res del que és teu, no fos cas que diguis: «He enriquit Abram», excepte el que han menjat els joves i la porció dels homes que han vingut amb mi: Aner, Escol i Mambré. Aquests prendran la seva porció.»

CAPÍTOL 14

1 Després d'aquests fets, el quart any d'aquesta setmana, a la lluna nova del tercer mes, la paraula del Senyor va venir a Abram en un somni, dient: «No tinguis por, Abram. Jo sóc el teu defensor, i la teva recompensa serà molt gran.»
2 I ell va dir: «Senyor, Senyor, què em donaràs, ja que me'n vaig d'aquí sense fills, i el fill de Maseq, fill de la meva serventa, és el Damasc Eliezer: ell serà el meu hereu, i no m'has donat descendència.»
3 I li digué: «Aquest (home) no serà el teu hereu, sinó un que sortirà de les teves pròpies entranyes; aquest serà el teu hereu.»
4 I el va portar fora i li va dir: «Mira cap al cel i compta les estrelles si les pots comptar.»
5 I va mirar cap al cel, i va contemplar les estrelles. I li va dir: «Així serà la teva descendència».
6 I va creure en el Senyor, i això li va ser imputat per justícia.
7 I li digué: «Jo sóc el Senyor, que t'he tret d'Ur dels caldeus, per donar-te la terra dels cananeus perquè la posseeixis per sempre. Jo seré Déu teu i de la teva descendència després de tu.»
8 I ell va dir: «Senyor, Senyor, com sabré que l'heretaré?»
9 I li digué: «Pren-me una vedella de tres anys, una cabra de tres anys, una ovella de tres anys, una tórtora i un colom.»
10 I va prendre tots aquests a mitjans de mes i va habitar a l'alzina de Mambré, que és prop d'Hebron.
11 I va construir allà un altar, i va sacrificar tots aquests animals; i va vessar la seva sang sobre l'altar, i els va partir pel mig, i els va posar un davant de l'altre; però els ocells no els va partir.
12 I els ocells van baixar sobre els trossos, i Abram els va foragitar i no va permetre que els ocells els toquessin.
13 I va succeir que, quan el sol es va pondre, un èxtasi va caure sobre Abram, i vet aquí que un terror de gran foscor va caure sobre ell, i li van dir: «Sàpigues de ben segur que la teva descendència serà estrangera en una terra que no és seva, i la portaran a l'esclavitud i l'afligiran durant quatre-cents anys.
14 I jutjaré també la nació a la qual seran esclaus, i després d'això en sortiran amb molta riquesa.
15 I aniràs a trobar els teus pares en pau, i seràs enterrat després d'una bona vellesa.
16 Però a la quarta generació tornaran aquí, perquè la iniquitat dels amorreus encara no ha arribat al màxim.
17 I es despertà del seu son, i es va llevar, i el sol s'havia post; i hi havia una flama, i vet aquí! un forn fumejava, i una flama de foc passava entre els trossos.
18 I aquell dia el Senyor va fer un pacte amb Abram, dient: «A la teva descendència donaré aquesta terra, des del riu d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrates: els quenites, els quenezites, els cadmonites, els perizites, els refaïtes, els pacorites, els hivites, els amorreus, els cananeus, els girgaixites i els jebuseus.
19 I va passar el dia, i Abram va oferir els trossos, i els ocells, i les seves ofrenes de fruita, i les seves libacions, i el foc els va devorar.
20 I aquell dia vam fer un pacte amb Abram, tal com havíem fet amb Noè en aquest mes; i Abram va renovar la festa i l'ordenança per a si mateix per sempre.
21 I Abram es va alegrar, i va fer saber totes aquestes coses a Sarai, la seva dona; i va creure que tindria descendència, però ella no va donar a llum.
22 Sarai va aconsellar al seu marit Abram, dient-li: «Vés a unir-te a Agar, la meva esclava egípcia; potser et donaré descendència per mitjà d'ella.»
23 I Abram va escoltar la veu de la seva dona Sarai, i li va dir: «Fes-ho». I Sarai va prendre Agar, la seva criada egípcia, i la va donar al seu marit Abram per esposa.

24 I ell va anar a ella, i ella va concebre i li va donar un fill, i ell li va posar el nom d'Ismael, el cinquè any d'aquesta setmana [1965 AM]; i aquest era el vuitanta-sisè any de la vida d'Abram.

CAPÍTOL 15

1 I el cinquè any de la quarta setmana d'aquest jubileu, [1979 AM] el tercer mes, a mitjan mes, Abram va celebrar la festa de les primícies de la collita del gra.

2 I va oferir noves ofrenes sobre l'altar, les primícies dels productes, al Senyor, una vedella, una cabra i una ovella sobre l'altar com a holocaust al Senyor; les seves ofrenes de fruita i les seves libacions les va oferir sobre l'altar amb encens.

3 I el Senyor es va aparèixer a Abram i li va dir: «Jo sóc Déu Totpoderós; fes-te conèixer davant meu i sigues perfecte.

4 Faré el meu pacte entre mi i tu, i et multiplicaré moltíssim.

5 Abram es va prostrar amb el front, i Déu li va parlar i li va dir:

6 «Aquí teniu el meu decret,
I seràs pare de moltes nacions.
7 No et diràs més Abram,
Però el teu nom, des d'ara i per sempre, serà Abraham.
Perquè t'he fet pare de moltes nacions.
8 I et faré molt gran,
I faré de tu gent nombrosa,
I reis sortiran de tu.

9 I establiré el meu pacte entre mi i tu, i la teva descendència després de tu, al llarg de les seves generacions, com un pacte etern, i així seré Déu teu i de la teva descendència després de tu.

10 <I et donaré a tu i a la teva descendència després de tu> la terra on has viscut com a immigrant, la terra de Canaan, perquè la posseeixis per sempre, i jo seré el seu Déu.»

11 I el Senyor digué a Abraham: «Pel que fa a tu, guarda el meu pacte, tu i la teva descendència després de tu. Circumcida tot mascle d'entre vosaltres, i circumcidau els vostres prepucis, i serà un signe d'un pacte etern entre jo i vosaltres.

12 Circumcidareu tot nen el vuitè dia, tant el que hagi nascut a casa com el que hàgiu comprat amb diners a qualsevol estrany, que hàgiu adquirit i que no sigui de la vostra descendència.

13 El qui nasqui a casa teva serà circumcidat, i els qui hagis comprat amb diners seran circumcidats, i el meu pacte serà en la teva carn per un estatut etern.

14 I l'home incircumcis que no sigui circumcidat a la carn del seu prepuci el vuitè dia, aquesta ànima serà exclosa del seu poble, perquè ha trencat el meu pacte.

15 I Déu digué a Abraham: «Pel que fa a la teva dona Sarai, ja no es dirà més Sarai, sinó que el seu nom serà Sara.»

16 La beneiré i et donaré un fill amb ella, i el beneiré, i esdevindrà una nació, i reis de nacions sortiran d'ell.

17 Abraham es va prostrar amb el front a terra i es va alegrar, dient en el seu cor: «¿Naixerà un fill a un home de cent anys, i Sara, que té noranta anys, donarà a llum?»

18 I Abraham va dir a Déu: «Tant de bo Ismael visqués davant teu!»

19 Déu digué: «Sí, Sara també et donarà un fill, i li posaràs Isaac, i establiré el meu pacte amb ell, un pacte etern, i per a la seva descendència després d'ell.»

20 I pel que fa a Ismael, també t'he escoltat. El beneiré, el faré gran i el multiplicaré moltíssim; engendrarà dotze prínceps i el convertiré en una gran nació.

21 Però el meu pacte establiré amb Isaac, que Sara t'infantarà, en aquests dies, l'any que ve.

22 I Déu va acabar de parlar amb ell, i va pujar d'Abraham.

23 I Abraham va fer tal com Déu li havia dit, i va prendre el seu fill Ismael, i tots els que havien nascut a casa seva, i els que havia comprat amb els seus diners, tots els homes de casa seva, i va circumcidar la carn del seu prepuci.

24 I aquell mateix dia va ser circumcidat Abraham, i tots els homes de casa seva, <i els nascuts a casa>, i tots els que havia comprat amb diners als fills de l'estranger, van ser circumcidats amb ell.

25 Aquesta llei és per totes les generacions per sempre, i no hi ha circumcisió dels dies, ni omissió d'un sol dia dels vuit dies; perquè és una ordenança eterna, ordenada i escrita a les taules celestials.

26 I tot aquell que neix, la carn del prepuci del qual no és circumcidada el vuitè dia, no pertany als fills del pacte que el Senyor va fer amb Abraham, sinó als fills de la destrucció; i no hi ha, a més, cap senyal que sigui del Senyor, sinó que (està destinat) a ser destruït i mort de la terra, i a ser desarrelat de la terra, perquè ha trencat el pacte del Senyor, el nostre Déu.

27 Perquè tots els àngels de la presència i tots els àngels de la santificació han estat creats així des del dia de la seva creació, i davant dels àngels de la presència i dels àngels de la santificació, Ell ha santificat Israel, perquè fossin amb Ell i amb els seus sants àngels.

28 I mana als fills d'Israel que observin el senyal d'aquest pacte per les seves generacions com una ordenança eterna, i no seran desarrelats de la terra.

29 Perquè aquest manament és establert com a pacte, perquè l'observin per sempre entre tots els fills d'Israel.

30 Quant a Ismael, els seus fills, els seus germans i Esaú, el Senyor no els va fer apropar, i no els va escollir perquè fossin fills d'Abraham, sinó perquè els coneixia, sinó que va escollir Israel perquè fos el seu poble.

31 I ho va santificar i ho va recollir d'entre tots els fills dels homes; perquè hi ha moltes nacions i molts pobles, i tots són seus, i sobre tots ha posat esperits amb autoritat per desviar-los d'Ell.

32 Però sobre Israel no va nomenar cap àngel ni esperit, perquè ell sol és el seu governant, i els preservarà i els requerirà de la mà dels seus àngels i dels seus esperits, i de la mà de tots els seus poders per tal que els pugui preservar i beneir, i perquè siguin seus i ell sigui seu des d'ara endavant per sempre.

33 I ara us anuncio que els fills d'Israel no es guardaran fidels a aquesta ordenança, i no circumcidaran els seus fills segons tota aquesta llei; perquè en la carn de la seva circumcisió ometran aquesta circumcisió dels seus fills, i tots ells, fills de Beliar, deixaran els seus fills incircumcisos tal com van néixer.

34 I hi haurà una gran ira del Senyor contra els fills d'Israel, perquè han abandonat el seu pacte i s'han apartat de la seva paraula, i han provocat i blasfemat, ja que no observen

l'ordenança d'aquesta llei; perquè han tractat els seus membres com els gentils, perquè siguin expulsats i desarrelats de la terra. I no hi haurà més perdó ni perdó per a ells [perquè hi hagi perdó i indult] per tot el pecat d'aquest error etern.

CAPÍTOL 16

1 I a la lluna nova del quart mes ens vam aparèixer a Abraham, a l'alzina de Mambré, i vam parlar amb ell, i li vam anunciar que Sara, la seva esposa, li donaria un fill.
2 I Sara va riure, perquè va sentir que havíem dit aquestes paraules a Abraham, i la vam amonestar, i va tenir por i va negar que s'hagués rigut per les paraules.
3 I li vam dir el nom del seu fill, tal com el seu nom està ordenat i escrit a les taules celestials (és a dir, Isaac,
4 I (que) quan tornéssim a ella en un moment determinat, hauria concebut un fill.
5 I en aquest mes el Senyor va executar els seus judicis sobre Sodoma, Gomorra, Zeboim i tota la regió del Jordà, i les va cremar amb foc i sofre, i les va destruir fins al dia d'avui, tal com [heu] us he declarat totes les seves obres, que són malvats i pecadors en excés, i que es contaminen i cometen fornicació en la seva carn, i treballen impuresa a la terra.
6 I, de la mateixa manera, Déu executarà judici sobre els llocs on han actuat segons la impuresa dels sodomites, semblant al judici de Sodoma.
7 Però vam salvar Lot, perquè Déu es va recordar d'Abraham i el va fer sortir del mig de la caiguda.
8 I ell i les seves filles van cometre un pecat a la terra, com no n'hi havia hagut cap des dels dies d'Adam fins al seu temps; perquè l'home es va reunir amb les seves filles.
9 I vet aquí que va ser manat i gravat respecte a tota la seva descendència, a les taules celestials, que els traiessin i els desarrelessin, i que s'executés judici sobre ells com el judici de Sodoma, i que no deixés cap descendència de l'home a la terra el dia de la condemna.
10 I en aquell mes Abraham va marxar d'Hebron, i va marxar i va establir-se entre Cadeix i Xur, a les muntanyes de Guerar.
11 I a mitjan cinquè mes es va traslladar d'allà i va establir-se al Pou del Jurament.
12 I a mitjan sisè mes, el Senyor va visitar Sara i va fer amb ella tal com havia dit, i ella va concebre.
13 I va donar a llum un fill el tercer mes, i a mitjan mes, en el temps que el Senyor havia parlat a Abraham, a la festa de les primícies de la collita, va néixer Isaac.
14 Abraham va circumcidar el seu fill el vuitè dia; va ser el primer a ser circumcidat segons el pacte establert per sempre.
15 I el sisè any de la quarta setmana vam arribar a Abraham, al Pou del Jurament, i li vam aparèixer [tal com havíem dit a Sara que tornaríem a ella, i ella hauria concebut un fill.
16 I vam tornar el setè mes, i vam trobar Sara embarassada davant nostre] i el vam beneir, i li vam anunciar totes les coses que havien estat decretades respecte a ell, que no moriria fins que no engendria sis fills més, i els veuria abans de morir; però (que) en Isaac el seu nom i la seva descendència serien anomenats:
17 I que tota la descendència dels seus fills seria gentil i seria comptada entre els gentils; però dels fills d'Isaac un esdevindria una descendència santa i no seria comptat entre els gentils.
18 Perquè ell havia de ser la porció de l'Altíssim, i tota la seva descendència havia caigut en possessió de Déu, perquè fos per al Senyor un poble per a la seva possessió per sobre de totes les nacions, i que esdevingués un regne, sacerdots i una nació santa.
19 I vam marxar, i vam anunciar a Sara tot el que li havíem dit, i tots dos es van alegrar amb una gran alegria.
20 I va construir allà un altar al Senyor, que l'havia alliberat i el feia alegrar a la terra on havia estat estranger, i va celebrar una festa de joia durant set dies en aquest mes, prop de l'altar que havia construït al Pou del Jurament.
21 I va construir cabanes per a ell i per als seus servents en aquesta festa, i va ser el primer a celebrar la festa dels Tabernacles a la terra.
22 I durant aquests set dies portava cada dia a l'altar un holocaust al Senyor, dos bous, dos moltons, set ovelles i un boc, com a sacrifici pel pecat, per tal d'expiar així per ell mateix i per la seva descendència.
23 I, com a ofrena d'acció de gràcies, set moltons, set cabrits, set moltons i set bocs, amb les seves ofrenes de fruita i les seves libacions; i va cremar tot el greix a l'altar, una ofrena escollida al Senyor en olor agradable.
24 I al matí i al vespre cremava substàncies aromàtiques: encens, gàlban, stanca, nard, mirra, espècies i enciam; tots set els oferia, triturats i barrejats a parts iguals i purs.
25 I va celebrar aquesta festa durant set dies, alegrant-se de tot el cor i de tota l'ànima, ell i tots els qui eren a casa seva; i no hi havia amb ell cap estrany ni cap incircumcis.
26 I va beneir el seu Creador, que l'havia creat en la seva generació, perquè l'havia creat segons el seu bon plaer; perquè sabia i percebia que d'ell sorgiria la planta de justícia per a les generacions eternes, i d'ell una llavor santa, perquè arribés a ser com Aquell que havia fet totes les coses.
27 I va beneir i es va alegrar, i va anomenar aquesta festa la festa del Senyor, una alegria agradable al Déu Altíssim.
28 I el vam beneir per sempre, i tota la seva descendència després d'ell al llarg de totes les generacions de la terra, perquè va celebrar aquesta festa en el seu temps, segons el testimoni de les taules celestials.
29 Per aquesta raó, a les taules celestials està ordenat, respecte a Israel, que celebrin la festa dels Tabernacles durant set dies amb alegria, el setè mes, acceptable davant del Senyor; un estatut perpetu per a totes les seves generacions cada any.
30 I per a això no hi ha límit de dies; perquè està ordenat per sempre respecte a Israel que ho celebrin i habitin en cabanes, i es posin corones al cap, i prenguin branques frondoses i salzes del rierol.
31 Abraham va prendre branques de palmeres i fruits d'arbres bells, i cada dia, set vegades al matí, al voltant de l'altar amb les branques, lloant i donant gràcies al seu Déu per totes les coses amb alegria.

CAPÍTOL 17

1 I el primer any de la cinquena setmana Isaac va ser deslletat en aquest jubileu, [1982 AM] i Abraham va fer un gran banquet el tercer mes, el dia que el seu fill Isaac va ser deslletat.
2 I Ismael, fill d'Agar, l'egípcia, era davant d'Abraham, el seu pare, en lloc seu, i Abraham es va alegrar i va beneir Déu perquè havia vist els seus fills i no havia mort sense fills.
3 I es va recordar de les paraules que li havia dit el dia que Lot s'havia separat d'ell, i es va alegrar perquè el Senyor li havia donat llavor a la terra per heretar la terra, i va beneir amb tota la seva boca el Creador de totes les coses.
4 Sara va veure Ismael jugant i ballant, i Abraham s'alegrava molt, i es va posar gelosa d'Ismael i li va dir: «Expulsa aquesta esclava i el seu fill, perquè el fill d'aquesta esclava no heretarà amb el meu fill Isaac.»
5 I la cosa va ser greu als ulls d'Abraham, a causa de la seva serventa i del seu fill, que els havia de foragitar.
6 I Déu digué a Abraham: «No et sigui greu per culpa del nen i de l'esclava; en tot el que Sara t'ha dit, escolta les seves paraules i fes-ho, perquè en Isaac serà anomenat el teu nom i la teva descendència.»
7 Però pel que fa al fill d'aquesta esclava, el faré una gran nació, perquè és de la teva descendència.
8 Abraham es va llevar de bon matí, va agafar pa i una ampolla d'aigua, ho va posar sobre les espatlles d'Agar i del nen i la va acomiadar.
9 I ella se'n va anar i va vagar pel desert de Beerxeba, i l'aigua de l'ampolla es va acabar, i la nena va tenir set i no va poder continuar, i va caure.
10 La seva mare el va agafar i el va deixar sota una olivera, i va anar a seure davant d'ell, a la distància d'un tret d'arc; perquè deia: «No deixi de veure la mort del meu fill», i mentre estava asseguda plorava.
11 I un àngel de Déu, un dels sants, li digué: «Per què plores, Agar? Aixeca't, pren el nen i subjecta'l amb la mà, perquè Déu ha escoltat la teva veu i ha vist el nen.»
12 I ella obrí els ulls i veié un pou d'aigua, i hi anà, va omplir la seva ampolla d'aigua i va donar a beure al seu fill, i es va aixecar i se'n va anar cap al desert de Paran.
13 I el nen va créixer i es va convertir en arquer, i Déu era amb ell, i la seva mare li va prendre una esposa d'entre les filles d'Egipte.
14 I ella li va donar un fill, i ell li va posar Nebaiot, perquè va dir: «El Senyor va ser a prop meu quan el vaig invocar».
15 I va succeir a la setena setmana, del primer any [2003 AM], al primer mes d'aquest jubileu, el dotze d'aquest mes, hi va haver veus al cel sobre Abraham, que era fidel en tot el que li havia dit, i que estimava el Senyor, i que en tota aflicció era fidel.
16 I el príncep Mastêmâ va venir i va dir davant Déu: «Mira, Abraham estima el seu fill Isaac, i es complau en ell per sobre de totes les altres coses; demana-li que l'ofereixi com a holocaust sobre l'altar, i veuràs si farà aquest manament, i sabràs si és fidel en tot allò en què el posis a prova.
17 I el Senyor sabia que Abraham era fidel en totes les seves afliccions; perquè l'havia posat a prova al seu país i amb la fam, i l'havia posat a prova amb les riqueses dels reis, i l'havia tornat a posar a prova a través de la seva dona, quan li va ser arrencada, i amb la circumcisió; i l'havia posat a prova a través d'Ismael i Agar, la seva serventa, quan els va acomiadar.
18 I en tot allò en què l'havia provat, va ser trobat fidel, i la seva ànima no s'impacientà, ni va trigar a actuar; perquè era fidel i amant del Senyor.

CAPÍTOL 18

1 Déu li digué: «Abraham, Abraham!». Ell respongué: «Aquí sóc jo».
2 I ell digué: «Pren el teu fill estimat, Isaac, vés a la muntanya i ofereix-lo en una de les muntanyes que t'indicaré.»
3 I es va llevar de bon matí, va ensellar el seu ase, va prendre amb ell els seus dos joves i el seu fill Isaac, va tallar la llenya de l'holocaust i va anar al lloc el tercer dia, i va veure el lloc de lluny.
4 I va arribar a un pou d'aigua, i va dir als seus joves: «Quedeu-vos aquí amb l'ase, i jo i el noi anirem (allà), i quan haurem adorat tornarem a vosaltres».
5 I va agafar la llenya de l'holocaust i la va posar sobre el seu fill Isaac, i va agafar a la mà el foc i el ganivet, i tots dos van anar-hi junts.
6 Isaac va dir al seu pare: «Pare», i ell va respondre: «Aquí sóc, fill meu». Ell li va respondre: «Mira el foc, el ganivet i la llenya; però on és l'ovella per a l'holocaust, pare?»
7 I va dir: «Déu es proveirà d'un anyell per a l'holocaust, fill meu». I s'acostà al lloc de la muntanya de Déu.
8 I va construir un altar, i va posar la llenya a l'altar, i va lligar el seu fill Isaac, i el va posar sobre la llenya que hi havia a l'altar, i va estendre la mà per prendre el ganivet per degollar el seu fill Isaac.
9 I em vaig presentar davant d'ell, i davant del príncep Mastêmâ, i el Senyor va dir: «Digues-li que no posi la mà sobre el noi, ni que li faci res, perquè he demostrat que tem el Senyor».
10 I el vaig cridar des del cel i li vaig dir: «Abraham, Abraham». Ell es va espantar i va dir: «Aquí sóc jo».
11 I li vaig dir: «No estenguis la mà contra el noi, ni li facis res; perquè ara he demostrat que temes el Senyor i no m'has negat el teu fill, el teu primogènit.»
12 I el príncep Mastêmâ va quedar avergonyit; i Abraham va alçar els ulls i va mirar, i vet aquí un moltó atrapat... per les banyes, i Abraham va anar i va prendre el moltó i el va oferir en holocaust en lloc del seu fill.
13 I Abraham va anomenar aquell lloc «El Senyor ha vist», de manera que a la muntanya es diu que el Senyor ha vist: aquesta és la muntanya de Sió.
14 I el Senyor va cridar Abraham pel seu nom una segona vegada des del cel, tal com ens va fer aparèixer per parlar-li en nom del Senyor.
15 I digué: «Juro per mi mateix —diu el Senyor—, perquè has fet això i no m'has negat el teu fill, el teu fill estimat, et beneiré i multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel i com la sorra que hi ha a la vora del mar. La teva descendència heretarà les ciutats dels seus enemics.
16 I en la teva descendència seran beneïdes totes les nacions de la terra, perquè has obeït la meva veu, i he mostrat a tothom que m'ets fidel en tot el que t'he dit: Vés en pau.

17 I Abraham va anar cap als seus joves, i es van aixecar i van anar junts a Beerxeba, i Abraham [2010 AM] va habitar vora el Pou del Jurament.
18 I celebrava aquesta festa cada any, set dies amb alegria, i la va anomenar la festa del Senyor, segons els set dies durant els quals anava i tornava en pau.
19 I, per tant, ha estat ordenat i escrit a les taules celestials respecte a Israel i la seva descendència que celebrin aquesta festa durant set dies amb l'alegria de la festa.

CAPÍTOL 19

1 I el primer any de la primera setmana del jubileu quaranta-dos, Abraham va tornar i va habitar davant d'Hebron, és a dir, Quiriat-Arbà, durant dues setmanes d'anys.
2 I el primer any de la tercera setmana d'aquest jubileu es van complir els dies de la vida de Sara, i va morir a Hebron.
3 I Abraham va anar a plorar-la i a enterrar-la, i el vam posar a prova [per veure] si el seu esperit era pacient i no s'indignava amb les paraules de la seva boca; i va ser trobat pacient en això, i no es va pertorbar.
4 Perquè amb paciència d'esperit conversà amb els fills de Het, amb la intenció que li donessin un lloc on enterrar el seu mort.
5 I el Senyor li va donar gràcia davant de tots els qui el veien, i va suplicar amb gentilesa als fills de Het, i li van donar la terra de la cova Doble, davant de Mambré, és a dir, Hebron, per quatre-centes peces de plata.
6 I li van suplicar: «T'ho donarem gratuïtament; però no ho va prendre de les seves mans gratuïtament, perquè va donar el preu del lloc, els diners íntegres, i es va inclinar davant d'ells dues vegades, i després va enterrar el seu mort a la cova doble.
7 I tots els dies de la vida de Sara van ser cent vint-i-set anys, és a dir, dos jubileus, quatre setmanes i un any. Aquests són els dies dels anys de la vida de Sara.
8 Aquesta és la desena prova amb què Abraham va ser temptat, i va ser trobat fidel i pacient d'esperit.
9 I no va dir ni una sola paraula sobre el rumor que corria per la terra, com que Déu havia dit que la donaria a ell i a la seva descendència després d'ell, i va suplicar un lloc per enterrar-hi el seu mort; perquè va ser trobat fidel i va ser registrat a les taules celestials com a amic de Déu.
10 I el quart any va prendre una muller per al seu fill Isaac, i es deia Rebeca [2020 AM] [filla de Betuel, fill de Nahor, germà d'Abraham], germana de Laban i filla de Betuel; i Betuel era fill de Melcà, que era la muller de Nahor, germà d'Abraham.
11 Abraham va prendre una tercera esposa, que es deia Queturà, d'entre les filles dels seus servents, perquè Agar havia mort abans que Sara. I ella li va donar sis fills: Zimram, Joksan, Medan, Madian, Ixbac i Xúa, en les dues setmanes.
12 I la sisena setmana del segon any, Rebeca va donar a llum a Isaac dos fills: Jacob i Esaú.
13 I [2046 AM] Jacob era un home llis i recte, i Esaú era ferotge, un home del camp i pelut, i Jacob vivia en tendes.
14 I els joves van créixer, i Jacob va aprendre a escriure; però Esaú no va aprendre, perquè era un home del camp i un caçador, i va aprendre la guerra, i totes les seves gestes van ser ferotges.
15 Abraham estimava Jacob, però Isaac estimava Esaú.
16 I Abraham va veure les gestes d'Esaú, i va saber que en Jacob s'hauria de cridar el seu nom i la seva descendència; i va cridar Rebeca i va donar ordres respecte a Jacob, perquè sabia que ella (també) estimava Jacob molt més que Esaú.
17 I li digué: Filla meva, cuida del meu fill Jacob, perquè ell serà en el meu lloc a la terra, i per a una benedicció enmig dels fills dels homes, i per a la glòria de tota la descendència de Sem.
18 Perquè sé que el Senyor l'escollirà perquè sigui el seu poble, la seva possessió, d'entre tots els pobles que hi ha sobre la faç de la terra.
19 I vet aquí, el meu fill Isaac estima Esaú més que Jacob, però veig que tu estimes de veritat Jacob.
20 Augmenta encara la teva bondat envers ell, i que els teus ulls siguin en ell amb amor; perquè ell serà una benedicció per a nosaltres a la terra des d'ara i per a totes les generacions de la terra.
21 Que les teves mans siguin fortes, i que el teu cor s'alegri en el teu fill Jacob, perquè l'he estimat més que a tots els meus fills. Serà beneït per sempre, i la seva descendència omplirà tota la terra.
22 Si un home pot comptar la sorra de la terra, també la seva descendència serà comptada.
23 I totes les benediccions amb què el Senyor m'ha beneït a mi i a la meva descendència pertanyeran a Jacob i a la seva descendència per sempre.
24 I en la seva descendència serà beneït el meu nom, i el nom dels meus pares, Sem, Noab, Henoc, Mahalalel, Enós, Set i Adam.
25 I aquests serviran per fonamentar el cel, i per enfortir la terra, i per renovar tots els llums que hi ha al firmament.
26 I va cridar Jacob davant de Rebeca, la seva mare, i el va besar, i el va beneir, dient:
27 Jacob, fill meu estimat, a qui la meva ànima estima, que Déu et beneeixi des de dalt del firmament, i que et doni totes les benediccions amb què va beneir Adam, Henoc, Noè i Sem; i que totes les coses que em va dir, i totes les coses que va prometre donar-me, les faci unir a tu i a la teva descendència per sempre, segons els dies del cel sobre la terra.
28 I els esperits de Mastêmâ no governaran sobre tu ni sobre la teva descendència per apartar-te del Senyor, que és el teu Déu des d'ara per sempre.
29 I que el Senyor Déu sigui un pare per a tu, i per al fill primogènit, i per al poble per sempre.
30 Vés-te'n en pau, fill meu. I tots dos van marxar junts de davant d'Abraham.
31 Rebeca estimava Jacob amb tot el seu cor i amb tota la seva ànima, molt més que Esaú; però Isaac estimava Esaú molt més que Jacob.

CAPÍTOL 20

1 I el quaranta-dosè jubileu, el primer any de la setena setmana, Abraham va cridar Ismael [2052 (2045?) AM] i els seus dotze fills, i Isaac i els seus dos fills, i els sis fills de Queturà, i els seus fills.

2 I els va manar que observessin el camí del Senyor; que practiquessin la justícia, que estimessin cadascun el seu proïsme i que actuessin d'aquesta manera entre tots els homes; que cadascun caminés respecte a ells de manera que fessin judici i justícia a la terra.
3 Que circumcidessin els seus fills, segons el pacte que Ell havia fet amb ells, i que no es desviessin ni a la dreta ni a l'esquerra de tots els camins que el Senyor ens havia manat; i que ens guardéssim de tota fornicació i impuresa, [i renunciéssim d'entre nosaltres a tota fornicació i impuresa].
4 I si alguna dona o criada comet fornicació entre vosaltres, cremeu-la amb foc i no cometin fornicació amb ella segons els seus ulls i el seu cor; i no prenguin per a si dones de les filles de Canaan; perquè la descendència de Canaan serà desarrelada de la terra.
5 I els va parlar del judici dels gegants i del judici dels sodomites, de com havien estat jutjats per la seva maldat i com havien mort per la seva fornicació, impuresa i corrupció mútua a través de la fornicació.
6 Guardeu-vos de tota fornicació i impuresa, i de tota contaminació del pecat, no fos cas que feu del nostre nom una maledicció, i tota la vostra vida una burla, i que tots els vostres fills siguin destruïts per l'espasa, i sigueu maleïts com Sodoma, i tot el vostre romanent com els fills de Gomorra.
7 Us suplico, fills meus, estimeu el Déu del cel i seguiu tots els seus manaments. I no camineu darrere dels seus ídols ni de les seves impureses,
8 No us feu déus de fosa ni de talla, perquè són vanitat, no hi ha esperit en ells; són obra de mans, i tots els qui hi confien no confien en res.
9 No els serviu ni els adoreu, sinó serviu el Déu Altíssim i adoreu-lo contínuament: i espereu sempre la seva presència, i practiqueu la rectitud i la justícia davant d'ell, perquè es complagui en vosaltres i us concedeixi la seva misericòrdia, i us enviï pluja al matí i al vespre, i beneeixi totes les vostres obres que heu fet a la terra, i beneeixi el vostre pa i la vostra aigua, i beneeixi el fruit del vostre ventre i el fruit de la vostra terra, i els ramats del vostre bestiar, i els ramats de les vostres ovelles.
10 I sereu una benedicció a la terra, i totes les nacions de la terra us desitjaran, i beneiran els vostres fills en el meu nom, perquè siguin beneïts com jo.
11 I va donar a Ismael i als seus fills, i als fills de Queturà, regals, i els va enviar lluny del seu fill Isaac, i ho va donar tot al seu fill Isaac.
12 I Ismael i els seus fills, i els fills de Queturà i els seus fills, van anar junts i van habitar des de Paran fins a l'entrada de Babilònia, en tota la terra que és cap a l'est, davant del desert.
13 I aquests es van barrejar entre ells, i els van anomenar àrabs i ismaelites.

CAPÍTOL 21

1 I el sisè any de la setena setmana d'aquest jubileu, Abraham va cridar el seu fill Isaac i [2057 (2050?) AM] li va donar aquesta ordre: «Ja sóc vell i no sé el dia de la meva mort, i estic ple dels meus dies.
2 I vet aquí que tinc cent setanta-cinc anys, i durant tots els dies de la meva vida m'he recordat del Senyor, i he cercat amb tot el meu cor de fer la seva voluntat i de caminar rectament en tots els seus camins.
3 La meva ànima ha odiat els ídols, <i he menyspreat els qui els servien, i he donat el meu cor i el meu esperit> per tal que pugui observar i fer la voluntat d'Aquell que em va crear.
4 Perquè Ell és el Déu vivent, i és sant i fidel, i és just més que tothom, i no hi ha acceptació de persones (d'homes) ni acceptació de regals; perquè Déu és just, i executa judici sobre tots aquells qui transgredeixen els seus manaments i menyspreen el seu pacte.
5 I tu, fill meu, observa els seus manaments, les seves ordenances i els seus judicis, i no caminis darrere de les abominacions, ni darrere de les imatges esculpides, ni darrere de les imatges de fosa.
6 I no mengeu sang de cap animal, ni de bestiar, ni de cap ocell que vola pel cel.
7 I si immoles una víctima com a ofrena de pau acceptable, immola-la i vessa-ne la sang sobre l'altar, i ofereix-ho tot el greix de l'ofrena sobre l'altar amb farina fina i l'ofrena de menjar barrejada amb oli, amb la seva libació, oferiu-ho tot junt sobre l'altar dels holocaustos; és una olor agradable davant del Senyor.
8 Oferiràs el greix del sacrifici d'acció de gràcies sobre el foc que hi ha sobre l'altar, el greix que hi ha sobre el ventre, tot el greix que cobreix les entranyes, els dos ronyons i tot el greix que hi ha sobre ells; i retiraràs els lloms i el fetge, juntament amb els ronyons.
9 I oferiu tot això com a olor agradable davant del Senyor, amb la seva ofrena vegetal i la seva libació, com a olor agradable, el pa de l'ofrena al Senyor.
10 I mengeu-ne la carn aquell dia i el segon dia, i no deixeu que el sol es pongui sobre ell el segon dia fins que sigui menjat, i no en quedi res per al tercer dia; perquè no és acceptable [perquè no està aprovat] i no es mengi més, i tots els qui en mengin portaran el pecat sobre si mateixos; perquè així ho he trobat escrit als llibres dels meus avantpassats, i a les paraules d'Henoc, i a les paraules de Noè.
11 I escamparàs sal sobre totes les teves ofrenes, i no que no falti la sal de l'aliança en totes les teves ofrenes davant del Senyor.
12 I pel que fa a la fusta dels sacrificis, vés amb compte de no portar (altra) fusta per a l'altar a més d'aquestes: xiprer, llorer, ametller, avet, pi, cedre, savina, figuera, olivera, mirra, llorer, aspalathus.
13 I poseu sobre l'altar, sota el sacrifici, fusta d'aquestes espècies que hagin estat provades pel que fa al seu aspecte, i no hi poseu cap fusta esquerdada o fosca, sinó dura i neta, sense defectes, sana i nova; i no hi poseu fusta vella, [perquè la seva fragància s'ha esvaït] perquè ja no hi ha la fragància d'abans.
14 A part d'aquestes classes de fusta, no n'hi ha cap altra que hagis de posar (a l'altar), perquè la fragància es dispersa i l'olor de la seva fragància no puja al cel.
15 Observa aquest manament i posa'l en pràctica, fill meu, per tal que siguis recte en totes les teves obres.
16 I sigues pur de cos en tot moment, i renta't amb aigua abans d'acostar-te a oferir a l'altar, i renta't les mans i els peus abans d'acostar-te a l'altar; i quan hagis acabat de sacrificar, torna a rentar-te les mans i els peus.

17 I no deixis que aparegui sang sobre tu ni sobre els teus vestits; guarda't, fill meu, de la sang, guarda't molt; cobreix-la amb pols.
18 I no mengeu sang, perquè és l'ànima; no mengeu sang en absolut.
19 I no accepteu ofrenes per la sang de l'home, no fos cas que fos vessada amb impunitat, sense judici; perquè és la sang que es vessa la que fa que la terra pequi, i la terra no pot ser purificada de la sang de l'home sinó per la sang del qui la va vessar.
20 I no accepteu presents ni ofrenes per la sang d'un home: sang per sang, perquè sigueu acceptats davant del Senyor, el Déu Altíssim; perquè ell és la defensa dels bons; i perquè sigueu preservats de tot mal, i perquè ell us salvi de tota mena de mort.
21 Veig, fill meu, que totes les obres dels fills dels homes són pecat i maldat, i totes les seves accions són impuresa, una abominació i una contaminació, i no hi ha justícia en ells.
22 Guarda't de no caminar pels seus camins, ni trepitjar els seus senders, i cometre un pecat que porti a la mort davant el Déu Altíssim. Si no, ell t'amagarà la cara, et farà caure de nou a les mans de la teva transgressió, t'erròniarà de la terra, i també la teva descendència de sota el cel, i el teu nom i la teva descendència desapareixeran de tota la terra.
23 Aparteu-vos de totes les seves obres i de tota la seva impuresa, i observeu l'ordenança del Déu Altíssim, i feu la seva voluntat i sigueu rectes en totes les coses.
24 Ell et beneirà en totes les teves obres, i farà créixer de tu una planta de justícia per tota la terra, per totes les generacions de la terra, i el meu nom i el teu nom no seran mai oblidats sota el cel.
25 Vés-te'n, fill meu, en pau. Que el Déu Altíssim, Déu meu i Déu teu, et doni forces per fer la seva voluntat, i que beneeixi tota la teva descendència i la resta de la teva descendència per generacions per sempre, amb totes les benediccions de justícia, perquè siguis una benedicció a tota la terra.
26 I va sortir d'ell tot alegre.

CAPÍTOL 22

1 I va succeir que la primera setmana del quaranta-quatre jubileu, el segon any, és a dir, l'any en què va morir Abraham, que Isaac i Ismael van venir del Pou del Jurament per celebrar la festa de les setmanes, és a dir, la festa de les primícies de la collita, a Abraham, el seu pare, i Abraham es va alegrar perquè havien arribat els seus dos fills.
2 Isaac tenia moltes possessions a Beerxeba, i Isaac solia anar a veure les seves possessions i tornar a casa del seu pare.
3 I en aquells dies Ismael va anar a veure el seu pare, i tots dos es van reunir, i Isaac va oferir un sacrifici en holocaust, i el va presentar sobre l'altar del seu pare que havia fet a Hebron.
4 I va oferir una ofrena d'acció de gràcies i va fer un banquet de joia davant del seu germà Ismael. I Rebeca va fer coques noves amb el gra nou i les va donar al seu fill Jacob, perquè les portés al seu pare Abraham, de les primícies de la terra, perquè en mengés i beneís el Creador de totes les coses abans de morir.
5 Isaac també va enviar per mitjà de Jacob a Abraham una ofrena d'acció de gràcies, perquè mengés i begués.
6 I va menjar i beure, i va beneir el Déu Altíssim, que va crear el cel i la terra, que va fer totes les coses bones de la terra, i les va donar als fills dels homes, perquè mengessin i beguessin i beneïssin el seu Creador.
7 «I ara et dono gràcies, Déu meu, perquè m'has fet veure aquest dia. Mira, tinc cent setanta-quinze anys, soc vell i ple de dies, i tots els meus dies han estat per a mi pau.
8 L'espasa de l'enemic no m'ha vençut en tot el que m'has donat a mi i als meus fills, tots els dies de la meva vida fins al dia d'avui.
9 Déu meu, que la teva misericòrdia i la teva pau siguin sobre el teu servent i sobre la descendència dels seus fills, perquè siguin per a tu una nació escollida i una heretat d'entre totes les nacions de la terra, des d'ara fins a tots els dies de les generacions de la terra, per totes les èpoques.
10 I va cridar Jacob i li va dir: «Fill meu Jacob, que el Déu de tots et beneeixi i et fortifiqui per fer la justícia i la seva voluntat davant d'ell, i que t'escolgui a tu i a la teva descendència perquè sigueu un poble per a la seva herència segons la seva voluntat per sempre.
11 I tu, fill meu, Jacob, acosta't i besa'm. I s'hi acostà i el besà, i digué: «Beneït sigui el meu fill Jacob, i tots els fills del Déu Altíssim, per tots els segles. Que Déu et doni una llavor de justícia; i que santifique alguns dels teus fills enmig de tota la terra; que les nacions et serveixin, i que totes les nacions s'inclinin davant la teva llavor.»
12 Sigues fort davant dels homes i exerceix autoritat sobre tota la descendència de Set. Aleshores els teus camins i els camins dels teus fills seran justificats, i esdevindran una nació santa.
13 Que el Déu Altíssim et doni totes les benediccions amb què m'ha beneït, i amb què va beneir Noè i Adam; que reposin sobre el cap sagrat de la teva descendència de generació en generació per sempre.
14 I que Ell et purifiqui de tota injustícia i impuresa, perquè et siguin perdonades totes les transgressions que has comès per ignorància. I que Ell et doni força i et beneeixi. I que puguis heretar tota la terra,
15 I que renovi el seu pacte amb tu, perquè siguis per a ell una nació, la seva heretat, per tots els segles, i que ell sigui per a tu i per a la teva descendència un Déu fidel i just, tots els dies de la terra.
16 I tu, fill meu Jacob, recorda les meves paraules i guarda els manaments d'Abraham, el teu pare: Separa't de les nacions i no mengis amb elles; no facis segons les seves obres i no t'associaràs amb elles; perquè les seves obres són impures i tots els seus camins són una contaminació, una abominació i una impuresa.
17 Ofereixen els seus sacrificis als morts, i adoren esperits malignes, i mengen sobre les tombes, i totes les seves obres són vanitat i res de res.
18 No tenen cor per entendre, ni els seus ulls veuen quines són les seves obres, ni com s'equivoquen dient a un tros de fusta: «Tu ets el meu Déu», i a una pedra: «Tu ets el meu Senyor i tu ets el meu alliberador». [I no tenen cor.]

19 I quant a tu, fill meu Jacob, que el Déu Altíssim t'ajudi, i que el Déu del cel et beneeixi i et lliuri de la seva impuresa i de tots els seus errors.
20 Guarda't, fill meu Jacob, de prendre esposa de cap descendència de les filles de Canaan, perquè tota la seva descendència serà desarrelada de la terra.
21 Perquè, a causa de la transgressió de Ham, Canaan va errar, i tota la seva descendència serà destruïda de la terra i tot el que en queda, i cap dels que en surtin se salvarà el dia del judici.
22 I quant a tots els adoradors d'ídols i els profans
(a) No hi haurà esperança per a ells a la terra dels vius;
(b) I no hi haurà cap record d'ells a la terra;
(c) Perquè baixaran al Xeol,
(d) I aniran al lloc de condemna,
Així com els fills de Sodoma van ser enduts de la terra, així també seran enduts tots els qui adoren ídols.
23 No temis, fill meu Jacob, ni t'espantis, fill d'Abraham. Que el Déu Altíssim et guardi de la destrucció i et lliuri de tots els camins d'error.
24 M'he construït aquesta casa per posar-hi el meu nom a la terra [te la donaré a tu i a la teva descendència per sempre], i serà anomenada casa d'Abraham; te la donaré a tu i a la teva descendència per sempre; perquè tu construiràs la meva casa i establiràs el meu nom davant Déu per sempre; la teva descendència i el teu nom duraran per totes les generacions de la terra.
25 I va deixar de donar-li manaments i de beneir-lo.
26 I tots dos es van jeure junts en un mateix llit, i Jacob va dormir al si d'Abraham, el pare del seu pare, i el va besar set vegades, i el seu afecte i el seu cor es van alegrar per ell.
27 I el va beneir de tot cor i va dir: «El Déu Altíssim, el Déu de tot i Creador de tot, que em va fer sortir d'Ur dels caldeus per donar-me aquesta terra en herència per sempre, i perquè pogués establir una descendència santa: beneït sigui l'Altíssim per sempre.»
28 I va beneir Jacob i va dir: «Fill meu, pel qual em regodeixo amb tot el meu cor i el meu afecte, que la teva gràcia i la teva misericòrdia siguin elevades sobre ell i sobre la seva descendència per sempre.
29 I no l'abandonis ni el menyspreïs, des d'ara fins als dies de l'eternitat, i que els teus ulls siguin oberts sobre ell i sobre la seva descendència, a fi que el puguis preservar, i beneir-lo, i santificar-lo com una nació per a la teva heretat;
30 I beneeix-lo amb totes les teves benediccions des d'ara fins a tots els dies de l'eternitat, i renova el teu pacte i la teva gràcia amb ell i amb la seva descendència segons tot el teu bon plaer per a totes les generacions de la terra.

CAPÍTOL 23

1 I va posar dos dits de Jacob sobre els seus ulls, i va beneir el Déu dels déus, i es va cobrir la cara i va estendre els peus i va dormir el son de l'eternitat, i va ser reunit amb els seus pares.
2 I malgrat tot això, Jacob jeia al seu si, i no sabia que Abraham, el pare del seu pare, era mort.
3 I Jacob es despertà del seu son, i vet aquí que Abraham estava fred com el gel, i va dir: «Pare, pare!»; però no hi havia ningú que li parlés, i va saber que era mort.
4 I es va aixecar del seu si, va córrer i va dir-ho a Rebeca, la seva mare; i Rebeca va anar a Isaac a la nit i li ho va dir; i van anar junts, i Jacob amb ells, amb una llàntia a la mà, i quan van entrar, van trobar Abraham mort.
5 Isaac es va llançar sobre el rostre del seu pare, va plorar i el va besar.
6 I es van sentir veus a la casa d'Abraham, i el seu fill Ismael es va aixecar i va anar a Abraham, el seu pare, i va plorar sobre Abraham, el seu pare, ell i tota la casa d'Abraham, i van plorar amb un gran plor.
7 I els seus fills Isaac i Ismael el van enterrar a la cova doble, prop de Sara, la seva dona, i el van plorar quaranta dies, tots els homes de casa seva, i Isaac i Ismael, i tots els seus fills, i tots els fills de Queturà al seu lloc; i els dies de plor per Abraham es van acabar.
8 I visqué tres jubileus i quatre setmanes d'anys, cent setanta-cinc anys, i complí els dies de la seva vida, ja que era vell i ple de dies.
9 Perquè els dies dels avantpassats, de la seva vida, van ser dinou jubileus; i després del Diluvi van començar a créixer menys de dinou jubileus, i a disminuir en jubileus, i a envellir ràpidament, i a omplir-se de dies a causa de múltiples tribulacions i la maldat dels seus camins, amb l'excepció d'Abraham.
10 Perquè Abraham va ser perfecte en totes les seves obres amb el Senyor, i agradable en justícia tots els dies de la seva vida; i vet aquí, no va completar quatre jubileus en la seva vida, quan ja havia envellit per la maldat, i estava ple dels seus dies.
11 I totes les generacions que sorgiran des d'aquest temps fins al dia del gran judici envelliran ràpidament, abans que completin dos jubileus, i el seu coneixement els abandonarà a causa de la seva vellesa. I tot el seu coneixement s'esvairà.
12 I en aquells dies, si un home viu un jubileu i mig anys, diran d'ell: Ha viscut molt de temps, i la major part dels seus dies són dolor, tristesa i tribulació, i no hi ha pau:
13 Perquè calamitat segueix calamitat rere calamitat, ferida rere ferida, tribulació rere tribulació, males notícies rere males notícies, malaltia rere malaltia, i tots els judicis malvats com aquests, l'un amb l'altre, malaltia i derrocament, neu i gebre i gel, febre, calfreds, torpor, fam, mort, espasa i captiveri, i tota mena de calamitats i dolors.
14 I tot això vindrà sobre una generació malvada, que transgredirà a la terra: les seves obres són impuresa i fornicació, i contaminació i abominacions.
15 Aleshores diran: «Els dies dels avantpassats van ser molts (fins i tot mil anys, i van ser bons; però vet aquí, els dies de la nostra vida, si un home ha viscut molts, són setanta anys, i, si és fort, vuitanta anys, i aquests dolents, i no hi ha pau en els dies d'aquesta generació malvada.»
16 I en aquella generació els fills convenceran els seus pares i els seus ancians de pecat i injustícia, i de les paraules de la seva boca i de les grans maldats que perpetrin, i pel que fa al fet d'abandonar el pacte que el Senyor va fer entre ells i Ell, que havien d'observar i complir tots els seus manaments i les seves ordenances i totes les seves lleis, sense apartar-se ni a la dreta ni a l'esquerra.

17 Perquè tots han fet el mal, i tota boca parla iniquitat, i totes les seves obres són impuresa i abominació, i tots els seus camins són contaminació, impuresa i destrucció.
18 Vet aquí que la terra serà destruïda per causa de totes les seves obres, i no hi haurà llavor de vinya, ni oli; perquè les seves obres són completament infidels, i tots periran junts, bèsties i bestiar i ocells, i tots els peixos del mar, per causa dels fills dels homes.
19 I lluitaran els uns amb els altres, els joves amb els vells, els vells amb els joves, els pobres amb els rics, els humils amb els grans, els pobres amb els prínceps, per causa de la llei i del pacte; perquè han oblidat els manaments, el pacte, les festes, els mesos, els dissabtes, els jubileus i tots els judicis.
20 I s'alçaran amb arcs i espases i faran guerra per fer-los tornar al camí correcte; però no tornaran fins que s'hagi vessat molta sang a la terra, l'un per l'altre.
21 I els qui hagin escapat no tornaran de la seva maldat al camí de la justícia, sinó que tots s'exaltaran a l'engany i a la riquesa, per tal que cadascun pugui prendre tot el que és del seu veí, i anomenaran el gran nom, però no amb veritat ni amb justícia, i profanaran el Sant dels Sants amb la seva impuresa i la corrupció de la seva contaminació.
22 I un gran càstig recaurà sobre les obres d'aquesta generació de part del Senyor, i els lliurarà a l'espasa, al judici i al captiveri, i perquè siguin saquejats i devorats.
23 I despertarà contra ells els pecadors de les nacions, que no tenen ni pietat ni compassió, i que no respectaran la persona de ningú, ni vell ni jove, ni ningú, perquè són més malvats i forts per fer el mal que tots els fills dels homes. I utilitzaran la violència contra Israel i la transgressió contra Jacob, i molta sang serà vessada sobre la terra, i no hi haurà ningú per recollir ni ningú per enterrar.
24 Aquells dies cridaran amb veu forta, pregaran i pregaran perquè siguin salvats de la mà dels pecadors, els gentils; però ningú no se salvarà.
25 I els caps dels nens seran blancs amb els cabells grisos, i un nen de tres setmanes semblarà vell com un home de cent anys, i la seva estatura serà destruïda per la tribulació i l'opressió.
26 I en aquells dies els infants començaran a estudiar les lleis, i a buscar els manaments, i a tornar al camí de la justícia.
27 I els dies començaran a créixer i augmentar entre aquells fills dels homes fins que els seus dies s'acostin als mil anys. I a un nombre d'anys més gran que (abans) era el nombre dels dies.
28 I no hi haurà cap vell ni ningú que no estigui satisfet dels seus dies, perquè tots seran com nens i joves.
29 I tots els seus dies es completaran i viuran en pau i alegria, i no hi haurà Satanàs ni cap destructor malvat; perquè tots els seus dies seran dies de benedicció i curació.
30 I en aquell temps el Senyor curarà els seus servents, i s'aixecaran i veuran una gran pau, i expulsaran els seus adversaris. I els justos veuran i estaran agraïts, i s'alegraran de joia per sempre més, i veuran tots els seus judicis i totes les seves malediccions sobre els seus enemics.
31 I els seus ossos reposaran a la terra, i els seus esperits s'alegraran molt, i sabran que és el Senyor qui executa el judici, i mostra misericòrdia a centenars i milers i a tots els qui l'estimen.
32 I tu, Moisès, escriu aquestes paraules; perquè així estan escrites, i les registren a les taules celestials com a testimoni per a les generacions per sempre.

CAPÍTOL 24

1 I va succeir després de la mort d'Abraham, que el Senyor va beneir el seu fill Isaac, i es va aixecar d'Hebron i va anar a viure al Pou de la Visió el primer any de la tercera setmana [2073 AM] d'aquest jubileu, set anys.
2 I el primer any de la quarta setmana va començar una fam al país, [2080 AM] a més de la primera fam que hi havia hagut en els dies d'Abraham.
3 Jacob va coure un estofat de llenties, i Esaú va tornar del camp afamat. I va dir al seu germà Jacob: «Dona'm d'aquest estofat vermell». Jacob li va respondre: «Ven-me el teu dret de primogenitura i et donaré pa, i també d'aquest estofat de llenties».
4 I Esaú va dir en el seu cor: «Moriré; de què em serveix aquest dret de primogenitura?
5 I digué a Jacob: «T'ho dono». Jacob respongué: «Jura-m'ho avui». I Jacob li ho jurà.
6 I Jacob va donar pa i un guisat al seu germà Esaú, i va menjar fins que va quedar satisfet, i Esaú va menysprear el seu dret de primogenitura; per això a Esaú li van posar el nom Edom, a causa del guisat vermell que Jacob li va donar pel seu dret de primogenitura.
7 Jacob va esdevenir el més gran, i Esaú va ser degradà de la seva dignitat.
8 La fam s'estengué sobre el país, i Isaac va baixar a Egipte el segon any d'aquella setmana, i va anar al rei dels filisteus a Guerar, a Abimèlec.
9 I el Senyor se li va aparèixer i li va dir: «No baixis a Egipte; viu a la terra que t'indicaré, i sojorna en aquesta terra, i jo seré amb tu i et beneiré.
10 Perquè a tu i a la teva descendència et donaré tota aquesta terra, i mantindré el jurament que vaig fer al teu pare Abraham, i multiplicaré la teva descendència com les estrelles del cel, i donaré a la teva descendència tota aquesta terra.
11 I en la teva descendència seran beneïdes totes les nacions de la terra, perquè el teu pare va obeir la meva veu i va guardar els meus manaments, les meves lleis, els meus decrets i el meu pacte; i ara obeeix la meva veu i habita en aquesta terra.
12 I va habitar a Gelar tres setmanes d'anys.
13 I Abimèlec va donar aquesta ordre contra ell [2080-2101 AM] i contra tot el que era seu, dient: «Tothom qui el toqui o alguna cosa que sigui seva, morirà de ben segur.»
14 Isaac es va fer fort entre els filisteus i va adquirir molts béns: bous, ovelles, camells, ases i una gran família.
15 I va sembrar al país dels filisteus i va obtenir cent vegades més, i Isaac es va fer extremadament gran, i els filisteus l'envejaven.
16 Tots els pous que els servents d'Abraham havien cavat durant la vida d'Abraham, els filisteus els havien tapat després de la mort d'Abraham i els havien omplert de terra.
17 I Abimèlec digué a Isaac: «Vés-te'n de nosaltres, perquè ets molt més poderós que nosaltres». I Isaac va marxar d'allà el primer any de la setena setmana i va viure a les valls de Gerar.

18 I van tornar a excavar els pous d'aigua que havien excavat els servents d'Abraham, el seu pare, i que els filisteus havien tancat després de la mort d'Abraham, el seu pare, i els va anomenar tal com els havia anomenat el seu pare Abraham.
19 I els servents d'Isaac van cavar un pou a la vall i hi van trobar aigua viva, i els pastors de Guerar van discutir amb els pastors d'Isaac, dient: «L'aigua és nostra». I Isaac va anomenar el pou «Perversitat», perquè havien estat perversos amb nosaltres.
20 I van cavar un segon pou, i també van discutir per aquell, i ell li va anomenar «Enemistat». I es va aixecar d'allà i van cavar un altre pou, i per aquell no van discutir, i ell li va anomenar «Habitació», i Isaac va dir: «Ara el Senyor ens ha fet espai, i hem multiplicat la terra».
21 I va pujar d'allí al Pou del Jurament el primer any de la primera setmana del quaranta-quatre jubileu [2108 AM].
22 Aquella nit, a la lluna nova del primer mes, el Senyor se li va aparèixer i li va dir: «Jo sóc el Déu del teu pare Abraham; no tinguis por, perquè sóc amb tu. Et beneiré i multiplicaré la teva descendència com la sorra de la terra, per amor d'Abraham, el meu servent.»
23 I va construir allà un altar, que Abraham, el seu pare, havia construït primerament, i va invocar el nom del Senyor, i va oferir sacrificis al Déu del seu pare Abraham.
24 I van cavar un pou i hi van trobar aigua viva.
25 I els servents d'Isaac van cavar un altre pou i no van trobar aigua, i van anar a dir a Isaac que no havien trobat aigua, i Isaac va dir: «Avui ho he jurat als filisteus i això ens ha estat anunciat.»
26 I va anomenar aquell lloc el Pou del Jurament, perquè allà havia jurat a Abimèlec, a Ahuzat, el seu amic, i a Picol, el prefecte o el seu exèrcit.
27 Aquell dia Isaac va saber que, sota constrenyiment, els havia jurat que faria la pau amb ells.
28 Aquell dia Isaac va maleir els filisteus i va dir: «Maleïts siguin els filisteus fins al dia de la ira i la indignació de totes les nacions; que Déu els faci una burla, una maledicció i un objecte d'ira i indignació a les mans dels pecadors, els gentils, i a les mans dels quitim.»
29 I qui s'escapi de l'espasa de l'enemic i dels quitims, que la nació justa sigui desarrelada amb judici de sota el cel; perquè seran els enemics i els adversaris dels meus fills al llarg de les seves generacions sobre la terra.
30 I no en quedarà cap resta, ni ningú que se salvi el dia de la ira del judici; perquè tota la descendència dels filisteus serà destrossada, eradicada i expulsada de la terra, i ja no quedarà per a aquests caftorim ni nom ni descendència a la terra.
31 Perquè encara que pugi al cel, allà serà baixat, i encara que es faci fort a la terra, allà serà arrossegat, i encara que s'amagui entre les nacions, fins i tot d'allà serà desarrelat; i encara que baixi al Xeol, també allà serà gran la seva condemna, i tampoc allà tindrà pau.
32 I si va captiu, a mans dels qui busquen la seva vida el mataran pel camí, i no li quedarà ni nom ni descendència en tota la terra; perquè marxarà a la maledicció eterna.
33 I així està escrit i gravat sobre ell a les taules celestials, per fer-li el dia del judici, a fi que sigui desarrelat de la terra.

CAPÍTOL 25

1 I el segon any d'aquesta setmana, en aquest jubileu, Rebeca va cridar el seu fill Jacob i li va parlar [2109 AM] dient: «Fill meu, no prenguis una esposa d'entre les filles de Canaan, com Esaú, el teu germà, que va prendre dues esposa d'entre les filles de Canaan, i m'han amargat l'ànima amb totes les seves obres impures: perquè totes les seves obres són fornicació i luxúria, i no hi ha justícia amb ells, perquè (les seves obres) són dolentes.
2 I jo, fill meu, t'estimo moltíssim, i el meu cor i el meu afecte et beneeixen a cada hora del dia i a cada vigília de la nit.
3 Ara, fill meu, escolta la meva veu i fes la voluntat de la teva mare. No prenguis per muller cap de les filles d'aquesta terra, sinó només de la casa del meu pare i de la família del meu pare. Prendràs per muller una de la casa del meu pare, i el Déu Altíssim et beneirà, i els teus fills seran una generació justa i una descendència santa.
4 I llavors Jacob va parlar a Rebeca, la seva mare, i li va dir: Mira, mare, tinc nou setmanes d'anys i no conec ni he tocat cap dona, ni m'he promès amb cap, ni tan sols he pensat a prendre per muller una de les filles de Canaan.
5 Perquè recordo, mare, les paraules d'Abraham, el nostre pare, que em va manar que no prengués una esposa d'entre les filles de Canaan, sinó que prengués una esposa de la descendència de la casa del meu pare i de la meva família.
6 Ja he sentit a dir que Laban, el teu germà, ha tingut filles, i m'he proposat prendre-hi una esposa.
7 I per aquesta raó m'he guardat en el meu esperit de pecar o de ser corromput en tots els meus camins durant tots els dies de la meva vida; perquè pel que fa a la luxúria i la fornicació, Abraham, el meu pare, em va donar molts manaments.
8 I, malgrat tot el que m'ha manat, durant aquests vint-i-dos anys el meu germà ha lluitat contra mi, i m'ha parlat sovint i m'ha dit: “Germà meu, pren per esposa una germana de les meves dues dones”; però jo em nego a fer el que ell ha fet.
9 Juro davant teu, mare, que tots els dies de la meva vida no prendré esposa d'entre les filles de la descendència de Canaan, i no actuaré malament com ha fet el meu germà.
10 No tinguis por, mare; estigues segura que faré la teva voluntat i caminaré en rectitud, i no corrompré els meus camins per sempre.
11 I llavors va alçar la cara al cel, va estendre els dits de les mans i va obrir la boca, i va beneir el Déu Altíssim, que havia creat el cel i la terra, i li va donar gràcies i lloança.
12 I ella digué: «Beneït sigui el Senyor Déu, i que el seu sant nom sigui beneït per sempre i per sempre, que m'ha donat Jacob com a fill pur i una descendència santa; perquè ell és teu, i teva serà la seva descendència contínuament i per totes les generacions per sempre.»
13 Beneïu-lo, Senyor, i poseu a la meva boca la benedicció de la justícia, perquè jo el pugui beneir.
14 I en aquella hora, quan l'esperit de justícia va baixar a la seva boca, va posar les dues mans sobre el cap de Jacob i va dir:
15 Beneït ets, Senyor de justícia i Déu dels segles, i que Ell et beneeixi més enllà de totes les generacions dels homes.

Que Ell et doni, Fill meu, el camí de la justícia i reveli la justícia a la teva descendència.
16 Que Déu faci que els teus fills siguin nombrosos durant la teva vida, i que sorgeixin segons el nombre dels mesos de l'any. Que els seus fills siguin nombrosos i grans més que les estrelles del cel, i que el seu nombre sigui més gran que la sorra del mar.
17 I que els doni aquesta bona terra —tal com va prometre que la donaria a Abraham i a la seva descendència després d'ell per sempre— i que la tinguin com a possessió per sempre.
18 I que pugui veure (nascuts) per a tu, fill meu, fills beneïts durant la meva vida, i que tota la teva descendència sigui una descendència beneïda i santa.
19 I així com vas refrescar l'esperit de la teva mare durant la seva vida, el ventre de la que et va parir et beneeix així, [el meu afecte] i els meus pits et beneeixen i la meva boca i la meva llengua et lloen enormement.
20 Creix i escampa't per la terra, i que la teva llavor sigui perfecta en l'alegria del cel i de la terra per sempre; i que la teva llavor s'alegri, i que el gran dia de la pau tingui pau.
21 I que el teu nom i la teva descendència perdurin per tots els segles, i que el Déu Altíssim sigui el seu Déu, i que el Déu de justícia habiti amb ells, i que per ells sigui edificat el seu santuari per tots els segles.
22 Beneït sigui el qui et beneeixi, i maleïda sigui tota carn que et maleeixi falsament.
23 I ella el va besar i li va dir: «Que el Senyor del món t'estimi com el cor de la teva mare i el seu afecte s'alegren en tu i et beneeixen». I va deixar de beneir.

CAPÍTOL 26

1 I el setè any d'aquesta setmana, Isaac va cridar Esaú, el seu fill gran, i li va dir: «Soc vell, fill meu, i vet aquí que els meus ulls s'han ennuvolat i no sé el dia de la meva mort.
2 Ara, doncs, pren les teves armes de caça, el teu buirac i el teu arc, i vés al camp, i caça i pesca'm (carn de cérvol), fill meu, i fes-me un menjar saborós, com la meva ànima estima, i porta'm-lo perquè en mengi, i així la meva ànima et beneirà abans de morir.
3 Però Rebeca va sentir Isaac parlant amb Esaú.
4 I Esaú va sortir de bon matí al camp a caçar i pescar i portar-lo a casa del seu pare.
5 Rebeca va cridar el seu fill Jacob i li va dir: «He sentit Isaac, el teu pare, dir al teu germà Esaú: Caça'm un menjar, fes-me'l i porta'm-lo.»
6 Puc menjar i beneir-te davant del Senyor abans de morir.» Ara, fill meu, obeeix la meva veu en allò que et mano: Vés al teu ramat i porta'm dos cabrits bons, i jo els faré un menjar saborós per al teu pare, com li agrada, i tu el portaràs al teu pare perquè mengi i et beneeixi davant del Senyor abans de morir, i així seràs beneït.
7 I Jacob digué a Rebeca, la seva mare: «Mare, no li negaré res del que el meu pare mengi i li agradi; només temo, mare meva, que em reconegui la veu i em vulgui tocar.
8 I saps que jo sóc llis, i que Esaú, el meu germà, és pelut, i seré davant els seus ulls com un malfactor, i faré una acció que ell no m'havia manat, i s'enfadarà amb mi, i em faré venir una maledicció, i no una benedicció.
9 I Rebeca, la seva mare, li digué: «Que la teva maledicció caigui sobre mi, fill meu; només obeeix la meva veu.»
10 Jacob va obeir la veu de Rebeca, la seva mare, i va anar a buscar dos cabrits bons i grassos, i els va portar a la seva mare, i la seva mare els va preparar un menjar saborós com a ell li agradava.
11 Rebeca va prendre els vestits preciosos d'Esaú, el seu fill gran, que duia amb ella a casa, i els va vestir a Jacob, el seu fill petit, i li va cobrir les mans i la part nua del coll amb les pells dels cabrits.
12 I va donar a la mà del seu fill Jacob la carn i el pa que havia preparat.
13 Jacob va anar a trobar el seu pare i li digué: «Sóc el teu fill. He fet tal com m'has manat. Aixeca't, seu i menja del que he pescat, pare, perquè la teva ànima em beneeixi.»
14 Isaac digué al seu fill: «Com ho has trobat tan aviat, fill meu?
15 I Jacob va respondre: “Perquè el teu Déu m’ha fet trobar.”
16 Isaac li digué: «Acosta't, fill meu, que et pugui tocar i veure si ets o no el meu fill Esaú.»
17 Jacob es va acostar al seu pare Isaac, i aquest el va palpar i va dir: «La veu és la veu de Jacob, però les mans són les mans d'Esaú».
18 i no el va discernir, perquè era una dispensació del cel per treure-li el poder de percepció i Isaac no el va discernir, ja que les seves mans eren peludes com les del seu germà Esaú, de manera que el va beneir.
19 I va dir: «Ets tu el meu fill Esaú?» I ell va respondre: «Sóc el teu fill». I va dir: «Porta'm-ho, fill meu, i menjaré del que has pescat, perquè la meva ànima et beneeixi.»
20 I li'n portà, i ell menjà, i li portà vi, i ell begué.
21 Isaac, el seu pare, li digué: «Acosta't i besa'm, fill meu.
22 I s'hi acostà i el besà. I va olorar l'olor dels seus vestits, i el va beneir i va dir: "Mira, l'olor del meu fill és com l'olor d'un camp <plen> que el Senyor ha beneït."
23 Que el Senyor et doni la rosada del cel i la rosada de la terra, blat i oli en abundància. Que et serveixin les nacions i que els pobles s’inclinin davant teu.
24 Sigues senyor dels teus germans, i que els fills de la teva mare s'inclinin davant teu; i que totes les benediccions amb què el Senyor m'ha beneït a mi i ha beneït Abraham, el meu pare, siguin compartides amb tu i amb la teva descendència per sempre. Maleït sigui el qui et maleeixi, i beneït sigui el qui et beneeixi.
25 I tan bon punt Isaac va acabar de beneir el seu fill Jacob, i Jacob va marxar de lluny del seu pare Isaac, es va amagar, i Esaú, el seu germà, va tornar de la caça.
26 I també va fer un menjar saborós i el va portar al seu pare, i li va dir: «Que el meu pare s'aixequi i mengi de la meva caça, perquè la teva ànima em beneeixi.»
27 Isaac, el seu pare, li va preguntar: «Qui ets?» Ell li va respondre: «Sóc el teu primogènit, el teu fill Esaú. He fet el que m'has manat.»
28 Isaac es va quedar molt sorprès i va dir: «Qui és aquell que ha caçat i capturat i m'ho ha portat? Jo n'he menjat de tot abans que tu arribessis, i l'he beneït. Serà beneït ell i tota la seva descendència per sempre.»
29 Quan Esaú va sentir les paraules del seu pare Isaac, va cridar amb un crit molt fort i amarg, i va dir al seu pare: «Beneeix-me també a mi, pare!»

30 I li digué: «El teu germà ha vingut amb engany i s'ha emportat la teva benedicció». I digué: «Ara sé per què es diu Jacob. Vet aquí que m'ha suplantat aquestes dues vegades: m'ha emportat el dret de primogenitura, i ara s'ha emportat la meva benedicció».
31 I ell digué: «No m'has reservat cap benedicció, pare?» Isaac respongué i digué a Esaú: «Mira, l'he fet el teu senyor, i li he donat tots els seus germans com a servents, i l'he enfortit amb molt de blat, vi i oli. I ara, què faré per tu, fill meu?»
32 Esaú digué al seu pare Isaac: «Només tens una benedicció, pare? Beneeix-me també a mi, pare.»
33 I Esaú va alçar la veu i va plorar. I Isaac va respondre i li va dir: Mira, lluny de la rosada de la terra serà la teva habitança i lluny de la rosada del cel de dalt.
34 I per la teva espasa viuràs, i serviràs el teu germà. I succeirà que quan siguis gran i hagis tret el seu jou del teu coll, cometràs un pecat complet que porti a la mort, i la teva descendència serà desarrelada de sota el cel.
35 Esaú va amenaçar Jacob per la benedicció amb què el seu pare l'havia beneït, i va dir en el seu cor: «Que arribin els dies de dol pel meu pare, i que mati el meu germà Jacob.»

CAPÍTOL 27

1 Les paraules d'Esaú, el seu fill gran, van ser explicades a Rebeca en un somni, i Rebeca va enviar a cridar Jacob, el seu fill petit,
2 i li digué: «Mira, el teu germà Esaú es venjarà de tu i et matarà.
3 Ara, doncs, fill meu, escolta la meva veu i alça't i fuig a casa del meu germà Laban, a Haran, i queda't amb ell uns quants dies fins que la ira del teu germà s'apagui, i s'apagui de tu i oblidi tot el que has fet; llavors jo enviaré a buscar-te d'allà.
4 I Jacob va respondre: «No tinc por; si em vol matar, jo el mataré.»
5 Però ella li va dir: «No em deixis sense els meus dos fills en un sol dia.»
6 Jacob digué a la seva mare Rebeca: «Ja saps que el meu pare s'ha fet vell i no hi veu, perquè té els ulls enfosquits. Si el deixo, li semblarà malament, perquè si el deixo i me'n vaig de tu, el meu pare s'enfadarà i em maleirà. No hi aniré; només quan ell m'enviï, llavors hi aniré.»
7 Rebeca va dir a Jacob: «Aniré a parlar amb ell, i ell et deixarà marxar.»
8 Rebeca va entrar i va dir a Isaac: «Em fa fàstic de la vida per culpa de les dues filles de Het, que Esaú ha pres per muller. I si Jacob pren una dona d'entre les filles de la terra com aquestes, per a què he de viure més? Si les filles de Canaan són dolentes.»
9 Isaac va cridar Jacob, el va beneir i el va advertir dient-li: «No prenguis per muller cap de les filles de Canaan;
10 Aixeca't i vés a Mesopotàmia, a casa de Betuel, el pare de la teva mare, i pren-te d'allà una dona d'entre les filles de Laban, el germà de la teva mare.
11 Que Déu Totpoderós et beneeixi, et faci créixer i et multipliqui, perquè arribis a ser una comunitat de nacions, i et doni les benediccions del meu pare Abraham, a tu i a la teva descendència després de tu, perquè puguis heretar la terra on has sojornat i tota la terra que Déu va donar a Abraham. Vés-te'n, fill meu, en pau.
12 Isaac va acomiadar Jacob, i aquest se n'anà a Mesopotàmia, a casa de Laban, fill de Betuel, l'arameu, germà de Rebeca, la mare de Jacob.
13 I va succeir que després que Jacob s'hagués llevat per anar a Mesopotàmia, l'esperit de Rebeca es va entristir pel seu fill, i va plorar.
14 Isaac digué a Rebeca: «Germana meva, no ploris per Jacob, el meu fill; perquè se'n va en pau i en pau tornarà.
15 Déu Altíssim el preservarà de tot mal i serà amb ell, perquè no l'abandonarà en tots els seus dies;
16 Perquè sé que els seus camins prosperaran en totes les coses allà on vagi, fins que torni en pau a nosaltres, i el vegem en pau.
17 No tinguis por per ell, germana meva, perquè va pel camí recte i és un home perfecte: és fidel i no perirà. No ploris.
18 Isaac va consolar Rebeca per la seva donació Jacob i el va beneir.
19 I Jacob va marxar del Pou del Jurament per anar a Haran el primer any de la segona setmana del quaranta-quatre jubileu, i va arribar a Luz a les muntanyes, és a dir, Betel, la lluna nova del primer mes d'aquesta setmana, [2115 AM] i va arribar al lloc al vespre i es va desviar del camí cap a l'oest del camí aquella nit: i va dormir allà; perquè el sol s'havia post.
20 I va agafar una de les pedres d'aquell lloc i la va posar <al seu capçal> sota l'arbre, i viatjava sol, i dormia.
21 Aquella nit va somiar que hi havia una escala que era a terra, i la punta arribava al cel. Els àngels del Senyor hi pujaven i hi baixaven. I el Senyor hi era dret a sobre.
22 I va parlar a Jacob i li va dir: «Jo sóc el Senyor, Déu d'Abraham, el teu pare, i el Déu d'Isaac; la terra on dorms, a tu i a la teva descendència després de tu la donaré.
23 I la teva descendència serà com la pols de la terra, i multiplicaràs-te cap a l'oest i cap a l'est, cap al nord i cap al sud, i en tu i en la teva descendència seran beneïdes totes les famílies de les nacions.
24 I vet aquí, jo seré amb tu i et guardaré allà on vagis, i et faré tornar a aquesta terra en pau; perquè no et deixaré fins que no hagi fet tot el que t'he dit.
25 Jacob es despertà i digué: «Aquest lloc és, de debò, la casa del Senyor, i jo no ho sabia.» I es va espantar i digué: «Quin lloc més terrible és aquest, que no és res més que la casa de Déu, i aquesta és la porta del cel.»
26 Jacob es va llevar de bon matí, va agafar la pedra que havia posat sota el seu capçal i la va erigir com a pilar com a senyal, i hi va vessar oli al damunt. I va anomenar aquell lloc Betel; però el nom del lloc abans era Luz.
27 Jacob va fer un vot al Senyor, dient: «Si el Senyor és amb mi i em guarda en aquest camí que faig, i em dóna pa per menjar i vestit per vestir-me, i torno en pau a casa del meu pare, el Senyor serà el meu Déu, i aquesta pedra que he erigit com a pilar de senyal en aquest lloc serà la casa del Senyor, i de tot el que em donis, et donaré el delme a tu, Déu meu.»

CAPÍTOL 28

1 I va emprendre el seu viatge i va arribar al país de l'est, a casa de Laban, germà de Rebeca, i ell estava amb ell, i el va servir per a la seva filla Raquel durant una setmana.
2 I el primer any de la tercera setmana [2122 AM] li va dir: «Dona'm la meva dona, per la qual t'he servit set anys». I Laban va dir a Jacob: «Et donaré la teva dona».
3 I Laban va fer un banquet, i va prendre Lia, la seva filla gran, i la va donar a Jacob per esposa, i li va donar Zilpà, la seva serventa, per criada; i Jacob no ho sabia, perquè pensava que era Raquel.
4 I ell va entrar a ella, i vet aquí que ella era Lia. I Jacob es va enfadar amb Laban, i li va dir: Per què m'has tractat així? No t'he servit per Raquel i no per Lia? Per què m'has fet mal?
5 Pren la teva filla, i me n'aniré, perquè m'has fet mal. Jacob estimava més Raquel que Lia, perquè Lia tenia els ulls febles, però era molt bonica; en canvi, Raquel tenia uns ulls bonics i una figura bonica i molt atractiva.
6 I Laban digué a Jacob: «No es fa així al nostre país de donar la petita abans que la gran». I no és correcte fer això; perquè així està ordenat i escrit a les taules celestials, que ningú no ha de donar la seva filla petita abans que la gran; però la gran, un dóna primer i després d'ella la petita; i l'home que ho fa, li imputen culpa al cel, i ningú és just qui fa això, perquè aquesta acció és dolenta davant del Senyor.
7 I mana als fills d'Israel que no facin això; que no prenguin ni donin la més jove abans d'haver donat la més gran, perquè és molt dolent.
8 I Laban digué a Jacob: «Deixa passar els set dies de la festa d'aquesta dona, i et donaré Raquel, perquè em serveixis set anys més, i puguis pasturar les meves ovelles com vas fer la setmana passada.»
9 I el dia que van passar els set dies de la festa de Lia, Laban va donar Raquel a Jacob, perquè el servís set anys més, i va donar a Raquel Bilhà, germana de Zilpà, com a esclava.
10 I va servir encara set anys més per Raquel, perquè Lia li havia estat donada gratuïtament.
11 El Senyor va obrir el ventre de Lia, i ella va concebre i va donar a llum un fill a Jacob, i ell li va posar Rubèn, el dia catorze del novè mes, el primer any de la tercera setmana. [2122 AM]
12 Però el ventre de Raquel estava tancat, perquè el Senyor veia que Lia era odiada i Raquel estimada.
13 Jacob va tornar a unir-se a Lia, i ella va concebre i va donar a Jacob un segon fill, i ell li va posar Simeó, el dia vint-i-u del mes desè, el tercer any d'aquest septenari. [2124 AM]
14 Jacob va tornar a unir-se a Lia, i ella va concebre i li va donar un tercer fill, i ell li va posar Leví, el dia de la lluna nova del primer mes del sisè any d'aquesta setmana. [2127 AM]
15 Jacob va tornar a unir-se amb ella, i ella va concebre i li va donar un quart fill, i ell li va posar Judà, el dia quinze del tercer mes, del primer any de la quarta setmana. [2129 AM]
16 Per tot això, Raquel envejava Lia, perquè no podia donar a llum, i digué a Jacob: «Doneu-me fills». Jacob respongué: «T'he negat el fruit del teu ventre? T'he abandonat?»
17 Quan Raquel va veure que Lia havia donat quatre fills a Jacob: Rubèn, Simeó, Leví i Judà, li va dir: «Vés a la meva serventa Bilhà, i ella concebrà i em donarà un fill.» (I li va donar per esposa la seva serventa Bilhà).
18 I ell va anar a ella, i ella va concebre i li va donar un fill, i ell li va posar el nom de Dan, el nou del sisè mes, el sisè any de la tercera setmana. [2127 AM]
19 Jacob va tornar a estar amb Bilhà per segona vegada, i ella va concebre i va donar a llum un altre fill a Jacob, i Raquel li va posar Neftalí, el cinc del mes setè, el segon any de la quarta setmana. [21:30 AM]
20 I quan Lia va veure que s'havia tornat estèril i no donava fills, va envejar Raquel, i també va donar la seva serventa Zilpà a Jacob per esposa. I ella va concebre i va donar a llum un fill, i Lia li va posar Gad, el dotze del mes vuitè, el tercer any de la quarta setmana. [2131 AM]
21 I ell va tornar a estar amb ella, i ella va concebre i li va donar un segon fill, i Lia li va posar el nom d'Aser, el segon dia del mes onzè, el cinquè any de la quarta setmana. [2133 AM]
22 Jacob va anar a trobar Lia, i ella va concebre i va donar a llum un fill, i li va posar Issacar, el quart del cinquè mes, el quart any de la quarta setmana, [2132 AM] i el va donar a una infermera.
23 Jacob va tornar a estar amb ella, i ella va concebre i va donar a llum dos fills, un fill i una filla. Va anomenar el fill Zabuló i la filla Dina, el dia setè del mes setè, el sisè any de la quarta setmana. [2134 AM]
24 El Senyor va tenir bondat amb Raquel i li va obrir el ventre, i ella va concebre i va donar a llum un fill, i li va posar el nom de Josep, el dia de la lluna nova del quart mes, en aquesta quarta setmana del sisè any. [2134 AM]
25 I en els dies que va néixer Josep, Jacob va dir a Laban: «Dona'm les meves dones i els meus fills, i deixa'm anar a casa del meu pare Isaac, i deixa'm fer una casa, perquè ja he complert els anys que t'he servit per les teves dues filles, i me'n vaig a casa del meu pare.»
26 I Laban digué a Jacob: «Queda't amb mi per la teva paga, i torna a pasturar el meu ramat per a mi, i accepta la teva paga.»
27 I van acordar entre ells que li donaria com a salari els anyells i els cabrits que haguessin nascut negres, tacats i blancs, (aquests) serien el seu salari.
28 I totes les ovelles van parir tacades, clapejades i negres, amb diverses marques, i van parir de nou xais com elles, i totes les que eren tacades eren de Jacob i les que no ho eren eren de Laban.
29 I els béns de Jacob es van multiplicar moltíssim: posseïa bous, ovelles, ases, camells, servents i serventes.
30 Laban i els seus fills van envejar Jacob, i Laban li va prendre les ovelles, i ell el va observar amb mala intenció.

CAPÍTOL 29

1 Després que Raquel hagués infantat Josep, Laban anà a esquilar les ovelles, perquè eren a tres dies de camí d'ell.
2 Jacob va veure que Laban anava a esquilar les seves ovelles, i va cridar Lia i Raquel, i els va dir amablement que anessin amb ell a la terra de Canaan.

3 Perquè els va explicar com ho havia vist tot en un somni, fins i tot tot el que li havia dit que tornés a casa del seu pare, i ells van dir: «A tot arreu on vagis, anirem amb tu».
4 I Jacob va beneir el Déu d'Isaac, el seu pare, i el Déu d'Abraham, el pare del seu pare, i es va aixecar i va muntar les seves dones i els seus fills, i va prendre totes les seves possessions i va creuar el riu, i va arribar a la terra de Galaad, i Jacob va amagar la seva intenció a Laban i no li va dir res.
5 I el setè any de la quarta setmana, Jacob es va girar (la seva cara) cap a Galaad, el primer mes, el vint-i-u. [2135 AM] I Laban el va perseguir i va atrapar Jacob a la muntanya de Galaad, el tercer mes, el tretze.
6 I el Senyor no li va permetre fer mal a Jacob; perquè se li va aparèixer en un somni de nit. I Laban va parlar a Jacob.
7 I el quinze d'aquells dies Jacob va fer un banquet per a Laban i per a tots els qui havien vingut amb ell, i Jacob va jurar a Laban aquell dia, i Laban també a Jacob, que cap dels dos creuaria la muntanya de Galaad cap a l'altre amb mal propòsit.
8 I va fer allà un munt de testimoni; per això aquell lloc va ser anomenat el Munt del Testimoni, d'acord amb aquest munt.
9 Però abans anomenaven la terra de Galaad terra dels refaïtes; perquè era la terra dels refaïtes, i els refaïtes van néixer (allà), gegants l'alçada dels quals era de deu, nou, vuit fins a set colzades.
10 I la seva habitació era des del país dels fills d'Ammon fins al mont Hermon, i les seus del seu regne eren Carnaim, Aixtarot, Edrei, Misur i Beon.
11 I el Senyor els va destruir per la maldat de les seves accions; perquè eren molt malignes, i els amorreus van habitar en lloc seu, malvats i pecadors, i no hi ha cap poble avui que hagi comès completament tots els seus pecats, i ja no tenen més llarga vida a la terra.
12 I Jacob va acomiadar Laban, i aquest se'n va anar a Mesopotàmia, la terra de l'Orient, i Jacob va tornar a la terra de Galaad.
13 I va passar el Jabboc el novè mes, l'onzè. I aquell dia Esaú, el seu germà, va tornar a ell, i es va reconciliar amb ell, i se'n va anar cap a la terra de Seir, mentre que Jacob vivia en tendes.
14 I el primer any de la cinquena setmana d'aquest jubileu [2136 AM] va travessar el Jordà i va establir-se a l'altra banda del Jordà, i va pasturar les seves ovelles des del mar del Munt fins a Bet-Xan, i fins a Dotan i fins al bosc d'Acrabbim.
15 I va enviar al seu pare Isaac tots els seus béns: roba, menjar, carn, beguda, llet, mantega, formatge i dàtils de la vall.
16 I a la seva mare Rebeca també quatre vegades l'any, entre els temps dels mesos, entre llaurar i segar, i entre la tardor i la pluja (estació) i entre l'hivern i la primavera, a la torre d'Abraham.
17 Isaac havia tornat del Pou del Jurament i havia pujat a la torre del seu pare Abraham, i allà va viure separat del seu fill Esaú.
18 Perquè en els dies que Jacob va anar a Mesopotàmia, Esaú va prendre per a ell una esposa, Mahalat, filla d'Ismael, i va reunir tots els ramats del seu pare i les seves esposes, i va pujar i es va establir a la muntanya de Seir, i va deixar Isaac el seu pare sol al Pou del Jurament.
19 Isaac va pujar del Pou del Jurament i va habitar a la torre del seu pare Abraham, a les muntanyes d'Hebron,
20 I allà Jacob enviava tot el que enviava al seu pare i a la seva mare de tant en tant, tot el que necessitaven, i ells beneïen Jacob amb tot el seu cor i amb tota la seva ànima.

CAPÍTOL 30

1 I el primer any de la sisena setmana [2143 AM] va pujar a Salem, a l'est de Siquem, en pau, el quart mes.
2 I allà es van endur Dina, la filla de Jacob, a casa de Siquem, fill d'Hamor, l'hivita, príncep del país, i ell es va jeure amb ella i la va deshonrar, i era una nena petita, una nena de dotze anys.
3 I va suplicar al seu pare i als seus germans que li fos donada per esposa. I Jacob i els seus fills es van indignar per culpa dels homes de Siquem, perquè havien deshonrat Dina, la seva germana, i els van parlar amb mala intenció i els van enganyar i els van enganyar.
4 I Simeó i Leví van arribar inesperadament a Siquem i van executar judicis contra tots els homes de Siquem, i van matar tots els homes que hi van trobar, i no hi van deixar ni un sol amb vida: els van matar tots amb turments perquè havien deshonrat la seva germana Dina.
5 I que no es torni a fer, d'ara endavant, que una filla d'Israel sigui contaminada; perquè el judici està ordenat al cel contra ells perquè destrueixin amb l'espasa tots els homes de Siquem, perquè havien fet vergonya a Israel.
6 I el Senyor els va lliurar a les mans dels fills de Jacob perquè els exterminessin amb l'espasa i executessin judicis contra ells, i perquè no es tornés a fer així a Israel que una verge d'Israel fos contaminada.
7 I si hi ha algun home a Israel que vulgui donar la seva filla o la seva germana a qualsevol home que sigui de la descendència dels gentils, segurament morirà, i el lapidaran amb pedres; perquè ha fet vergonya a Israel; i cremaran la dona amb foc, perquè ha deshonrat el nom de la casa del seu pare, i serà desarrelada d'Israel.
8 I que no es trobi cap adúltera ni cap impuresa a Israel durant tots els dies de les generacions de la terra; perquè Israel és consagrat al Senyor, i tot home que l'hagi contaminat morirà de ben segur: l'apedregaran amb pedres.
9 Perquè així està ordenat i escrit a les taules celestials respecte a tota la descendència d'Israel: el qui ho profani, segurament morirà, i serà apedregat.
10 I aquesta llei no té límit de dies, ni remissió, ni expiació; però l'home que hagi deshonrat la seva filla serà desarrelat d'entre tot Israel, perquè ha donat part de la seva descendència a Moloc i ha obrat impiament de manera que la deshonra.
11 I tu, Moisès, mana als fills d'Israel i exhorta'ls que no donin les seves filles als gentils, i que no prenguin per fills cap de les filles dels gentils, perquè això és abominable davant del Senyor.
12 Per això t'he escrit, en les paraules de la Llei, totes les accions que els siquemites van cometre contra Dina, i com van dir els fills de Jacob: «No donarem la nostra filla a un home incircumcis, perquè això ens hauria fet perdre la gràcia».

13 I és una vergonya per a Israel, per als qui viuen, i per als qui es casen amb les filles dels gentils; perquè això és impur i abominable per a Israel.
14 I Israel no quedarà exempt d'aquesta impuresa si té una esposa d'una de les filles dels gentils, o si ha donat alguna de les seves filles a un home que és d'un dels gentils.
15 Perquè hi haurà plaga rere plaga, maledicció rere maledicció, i tota mena de judici, plaga i maledicció vindran sobre ell. Si fa això, o amaga els seus ulls dels qui cometen impuresa, o dels qui profanen el santuari del Senyor, o dels qui profanen el seu sant nom, (llavors) tota la nació serà jutjada per tota la impuresa i profanació d'aquest home.
16 I no hi haurà acepció de persones [ni consideració de persones] ni s'acceptarà de les seves mans fruites, ofrenes, holocaustos i greix, ni fragància suau per acceptar-ho; i així farà tot home o dona a Israel que profani el santuari.
17 Per això t'he manat, dient: Testimonia aquest testimoni a Israel: mira com els va anar als siquemites i als seus fills: com van ser lliurats a les mans de dos fills de Jacob, i els van matar sota tortura, i els va ser (comptat) per a justícia, i els està escrit per a justícia.
18 I la descendència de Leví va ser escollida per al sacerdoci, i per ser levites, a fi que servissin davant del Senyor, com nosaltres, contínuament, i perquè Leví i els seus fills fossin beneïts per sempre; perquè estava zelós d'executar justícia, judici i venjança contra tots els que s'aixecaven contra Israel.
19 I així inscriuen com a testimoni al seu favor a les taules celestials la benedicció i la justícia davant el Déu de tots:
20 I recordem la justícia que l'home va complir durant la seva vida, en tots els períodes de l'any; fins a mil generacions ho registraran, i arribarà a ell i als seus descendents després d'ell, i ha estat registrat a les taules celestials com a amic i home just.
21 Tot això he escrit per a tu i t'he manat que diguis als fills d'Israel que no cometin pecats, ni transgredeixin els decrets, ni incompleixin el pacte que els ha estat establert, sinó que el compleixin i siguin registrats com a amics.
22 Però si transgredeixen i practiquen impureses de totes les maneres, seran registrats a les taules celestials com a adversaris, i seran destruïts del llibre de la vida, i seran registrats al llibre dels qui seran destruïts i amb els qui seran desarrelats de la terra.
23 I el dia que els fills de Jacob van matar Siquem, es va registrar al cel una escriptura a favor seu que havien executat la justícia, la rectitud i la venjança contra els pecadors, i va ser escrita per a una benedicció.
24 I van portar Dina, la seva germana, de casa de Siquem, i es van endur captius de tot el que hi havia a Siquem: les seves ovelles, els seus bous, els seus ases, i totes les seves riqueses i tots els seus ramats, i ho van portar tot al seu pare Jacob.
25 I els va retreure perquè havien passat la ciutat a fil d'espasa, perquè tenia por dels habitants del país, els cananeus i els perizites.
26 I el temor del Senyor s'apoderà de totes les ciutats que eren al voltant de Siquem, i no es van aixecar per perseguir els fills de Jacob, perquè el terror havia caigut sobre ells.

CAPÍTOL 31

1 I la lluna nova del mes, Jacob va parlar a tota la gent de casa seva, dient: «Purifiqueu-vos i canvieu-vos de vestits, i anem a pujar a Betel, on li vaig fer un vot el dia que vaig fugir de la cara del meu germà Esaú, perquè ha estat amb mi i m'ha portat a aquesta terra en pau. I elimineu els déus estrangers que hi ha entre vosaltres.»
2 I van abandonar els déus estranys, el que tenien a les orelles i al coll, i els ídols que Raquel havia robat al seu pare Laban, que va donar completament a Jacob. Ell els va cremar, els va esmicolar i els va destruir, i els va amagar sota un roure que hi ha al país de Siquem.
3 I va pujar a Betel el dia de la lluna nova del setè mes, i va construir un altar al lloc on havia dormit, i hi va plantar una columna, i va enviar a dir al seu pare Isaac que anés a ell per al seu sacrifici, i a la seva mare Rebeca.
4 Isaac va dir: «Que vingui el meu fill Jacob, i que el vegi abans de morir.»
5 Jacob va anar a casa del seu pare Isaac i de la seva mare Rebeca, a casa del seu pare Abraham. Va prendre amb ell dos dels seus fills, Leví i Judà, i va tornar a casa del seu pare Isaac i de la seva mare Rebeca.
6 I Rebeca va sortir de la torre cap al davant per besar Jacob i abraçar-lo; perquè el seu esperit s'havia reviscut quan va sentir: «Mira, Jacob, el teu fill, ha arribat»; i el va besar.
7 I va veure els seus dos fills, i els va reconèixer, i li va dir: «Són aquests els teus fills, fill meu?» I els va abraçar i els va besar, i els va beneir, dient: «En vosaltres la descendència d'Abraham esdevindrà il·lustrícia, i sereu una benedicció a la terra.»
8 Jacob va entrar a trobar el seu pare Isaac, a la cambra on jeia, amb els seus dos fills amb ell, i va agafar la mà del seu pare, i s'ajupí i el besà, i Isaac es va agafar al coll del seu fill Jacob, i va plorar sobre el seu coll.
9 I la foscor va desaparèixer dels ulls d'Isaac, i va veure els dos fills de Jacob, Leví i Judà, i va dir: «Són aquests els teus fills, fill meu? Són com tu.»
10 I li va dir que realment eren fills seus: «I realment has vist que realment són fills meus».
11 I s'hi acostaren, i ell es girà, els besà i els abraçà tots dos alhora.
12 I l'esperit de profecia va baixar a la seva boca, i va agafar Leví per la mà dreta i Judà per l'esquerra.
13 I es va girar primer cap a Leví, i va començar a beneir-lo primer, i li va dir: Que el Déu de tots, el Senyor mateix de totes les eres, us beneeixi a tu i als teus fills al llarg de totes les eres.
14 I que el Senyor et doni a tu i a la teva descendència grandesa i gran glòria, i faci que tu i la teva descendència, d'entre tota carn, us acosteu a ell per servir al seu santuari com els àngels de la presència i com els sants. (Igualment) com ells, la descendència dels teus fills serà per a glòria, grandesa i santedat, i que ell els faci grans per tots els segles.
15 I seran jutges, prínceps i caps de tota la descendència dels fills de Jacob; parlaran la paraula del Senyor amb justícia i jutjaran tots els seus judicis amb justícia. I anunciaran els meus camins a Jacob i els meus senders a Israel. La benedicció del Senyor serà donada a les seves boques per beneir tota la descendència de l'estimat.

16 La teva mare t'ha posat Leví, i amb raó t'ha posat; t'uniràs al Senyor i seràs el company de tots els fills de Jacob; que la seva taula sigui teva, i tu i els teus fills en mengeu; i que la teva taula estigui plena per a totes les generacions, i que el teu aliment no falti mai per sempre.
17 Que es prostrin davant teu tots els qui t'odien, i que tots els teus adversaris siguin eradicats i pereixin; i beneït sigui el qui et beneeixi, i maleïda sigui tota nació que et maleeixi.
18 I a Judà digué: «Que el Senyor et doni força i poder per trepitjar tots els qui t'odien. Seràs príncep, tu i un dels teus fills, sobre els fills de Jacob. Que el teu nom i el nom dels teus fills s'escampin i recorrin tota la terra i el territori. Aleshores les nacions temeran davant teu, i totes les nacions tremolaran.»
19 En tu serà l'ajuda de Jacob, i en tu es trobarà la salvació d'Israel.
20 I quan seureu al tron de l'honor de la vostra justícia, hi haurà una gran pau per a tota la descendència dels fills de l'estimat; beneït sigui el qui et beneeixi, i tots els qui t'odien, t'afligeixen i et maleeixen seran desarrelats i destruïts de la terra i seran maleïts.
21 I girant-se, el va besar de nou i l'abraçà, i es va alegrar molt; perquè havia vist realment els fills del seu fill Jacob.
22 I va sortir d'entre els seus peus i es va prostrar i es va inclinar davant d'ell, i els va beneir i van descansar allà amb el seu pare Isaac aquella nit, i van menjar i beure amb alegria.
23 I va fer dormir els dos fills de Jacob, l'un a la seva dreta i l'altre a la seva esquerra, i això li va ser imputat com a justícia.
24 Jacob ho va explicar tot al seu pare durant la nit, com el Senyor li havia mostrat una gran misericòrdia, i com l'havia fet prosperar en tots els seus camins, i com l'havia protegit de tot mal.
25 Isaac va beneir el Déu del seu pare Abraham, que no havia retirat la seva misericòrdia i la seva justícia als fills del seu servent Isaac.
26 I l'endemà al matí, Jacob va explicar al seu pare Isaac el vot que havia fet al Senyor i la visió que havia tingut, i que havia construït un altar, i que tot estava a punt per al sacrifici que s'havia de fer davant del Senyor, tal com havia promès, i que havia vingut a muntar-lo sobre un ase.
27 Isaac digué al seu fill Jacob: «No puc anar amb tu, perquè sóc vell i no puc suportar el camí. Vés-te'n, fill meu, en pau, perquè avui tinc cent seixanta-cinc anys; ja no puc viatjar; posa la teva mare (en un ase) i deixa que vagi amb tu.»
28 I sé, fill meu, que has vingut per mi, i que sigui beneït aquest dia en què m'has vist viu, i jo també t'he vist a tu, fill meu.
29 Que prosperis i compleixis el vot que has fet; i no posposis el teu vot, perquè seràs cridat a retre comptes pel vot; ara, doncs, afanya't a complir-lo, i que estigui satisfet Aquell qui ha fet totes les coses, a qui has fet el vot.
30 I digué a Rebeca: «Vés amb el teu fill Jacob». I Rebeca se'n va anar amb el seu fill Jacob, i Dèbora amb ella, i van arribar a Betel.
31 I Jacob es va recordar de l'oració amb què el seu pare l'havia beneït a ell i als seus dos fills, Leví i Judà, i es va alegrar i va beneir el Déu dels seus pares, Abraham i Isaac.
32 I va dir: «Ara sé que tinc una esperança eterna, i els meus fills també, davant el Déu de tots»; i així està ordenat respecte als dos; i ho registren com a testimoni etern per a ells a les taules celestials com Isaac els va beneir.

CAPÍTOL 32

1 I aquella nit va passar a Betel, i Leví va somiar que l'havien ordenat i fet sacerdot del Déu Altíssim, a ell i als seus fills per sempre; i es va despertar del seu son i va beneir el Senyor.
2 I Jacob es va llevar d'hora al matí, el catorze d'aquest mes, i va donar un delme de tots els que havien vingut amb ell, tant d'homes com de bestiar, tant d'or com de tots els objectes i peces de vestir; sí, va donar delmes de tot.
3 I en aquells dies Raquel va quedar embarassada del seu fill Benjamí. I Jacob va comptar els seus fills des d'ell cap amunt i Leví va passar a la porció del Senyor, i el seu pare el va vestir amb les vestidures del sacerdoci i li va omplir les mans.
4 I el quinze d'aquell mes, va portar a l'altar catorze vedells, vint-i-vuit moltons, quaranta-nou ovelles, set anyells i vint-i-un cabrits com a holocaust sobre l'altar dels sacrificis, una ofrena agradable en olor agradable davant Déu.
5 Aquesta va ser la seva ofrena, en conseqüència del vot que havia fet de donar un delme, amb les seves ofrenes de fruita i les seves libacions.
6 I quan el foc ho hagué consumit, va cremar encens al foc sobre el foc, i com a ofrena d'acció de gràcies dos bous i quatre moltons i quatre moltons, quatre bocs i dos moltons d'un any i dos cabrits; i així va fer cada dia durant set dies.
7 I ell, tots els seus fills i els seus homes van menjar-ne amb alegria durant set dies, beneint i agraint al Senyor, que l'havia alliberat de totes les seves tribulacions i li havia complert el seu vot.
8 I va donar el delme de tots els animals purs i va fer un holocaust, però els animals impurs no els va donar al seu fill Leví, i li va donar totes les ànimes dels homes.
9 I Leví va exercir el sacerdoci a Betel davant del seu pare Jacob en lloc dels seus deu germans, i va ser sacerdot allà, i Jacob va fer el seu vot: així va tornar a donar el delme del delme al Senyor i el va santificar, i va esdevenir sant per a ell.
10 I per aquesta raó està ordenat a les taules celestials com a llei per al delme, i també el delme per menjar davant del Senyor any rere any, al lloc on és escollit perquè el seu nom habiti, i per a aquesta llei no hi ha límit de dies per sempre.
11 Aquesta ordenança està escrita perquè es pugui complir any rere any menjant el segon delme davant del Senyor al lloc on ha estat escollit, i no en sobri res d'aquest any per a l'any següent.
12 Perquè la llavor es menjarà durant l'any fins als dies de la collita de la llavor de l'any, i el vi fins als dies del vi, i l'oli fins als dies de la seva temporada.
13 I tot el que en quedi i esdevingui vell, que sigui considerat contaminat; que sigui cremat al foc, perquè és impur.
14 I així, que ho mengin junts al santuari, i que no ho deixin envellir.

15 I tots els delmes dels bous i de les ovelles seran consagrats al Senyor, i pertanyeran als seus sacerdots, que menjaran davant d'Ell any rere any; perquè així està ordenat i gravat pel que fa al delme a les taules celestials.
16 I la nit següent, el dia vint-i-dos d'aquell mes, Jacob va decidir reconstruir aquell lloc, i envoltar el pati amb una muralla, i santificar-lo i fer-lo sant per sempre, per a ell i els seus fills després d'ell.
17 I el Senyor se li va aparèixer de nit i el va beneir i li va dir: «El teu nom no serà Jacob, sinó Israel.»
18 I li va dir de nou: «Jo sóc el Senyor, que he creat el cel i la terra, i et faré créixer i multiplicar-te enormement, i reis sortiran de tu, i jutjaran tot arreu on hagi trepitjat el peu dels fills dels homes.
19 I donaré a la teva descendència tota la terra que hi ha sota el cel, i jutjaran totes les nacions segons els seus desitjos, i després d'això prendran possessió de tota la terra i l'heretaran per sempre.
20 I acabà de parlar amb ell, i se n'anà, i Jacob mirà fins que va pujar al cel.
21 I va veure en una visió nocturna, i vet aquí que un àngel va baixar del cel amb set taules a les mans, i les va donar a Jacob, i ell les va llegir i va saber tot el que hi havia escrit que li succeiria a ell i als seus fills al llarg de totes les eres.
22 I li va mostrar tot el que estava escrit a les taules, i li va dir: «No edifiqueu aquest lloc, ni en feu un santuari etern, ni hi habiteu, perquè aquest no és el lloc adequat. Vés a casa del teu pare Abraham i viu amb el teu pare Isaac fins al dia de la mort del teu pare.»
23 Perquè moriràs en pau a Egipte, i seràs enterrat amb honor en aquesta terra al sepulcre dels teus pares, amb Abraham i Isaac.
24 No tinguis por, perquè tal com ho has vist i llegit, així serà tot; i escriu-ho tot tal com ho has vist i llegit.
25 I Jacob va dir: «Senyor, com puc recordar tot el que he llegit i vist?» I ell li va dir: «Te'n recordaré totes les coses.»
26 I se'n va anar, i es va despertar del seu son, i va recordar tot el que havia llegit i vist, i va escriure totes les paraules que havia llegit i vist.
27 I va celebrar allà encara un altre dia, i va sacrificar-hi segons tot el que havia sacrificat els dies anteriors, i va anomenar-lo «Addició», perquè aquest dia va ser afegit i els dies anteriors els va anomenar «la Festa».
28 I així es va manifestar que havia de ser, i està escrit a les taules celestials; per això li va ser revelat que ho havia de celebrar i afegir als set dies de la festa.
29 I el seu nom va ser anomenat «Addició», perquè va ser registrat entre els dies de les festes, segons el nombre dels dies de l'any.
30 I la nit del vint-i-tres d'aquest mes va morir Debora, la mainadera de Rebeca, i la van enterrar al peu de la ciutat, sota l'alzina del riu. I ell va anomenar aquell lloc «el riu de Debora», i l'alzina «l'alzina del dol de Debora».
31 Rebeca se'n va anar i se'n va tornar a casa seva, a casa del seu pare Isaac, i Jacob li va enviar moltons, ovelles i cabres perquè preparés un àpat per al seu pare, tal com ell havia desitjat.
32 I va seguir la seva mare fins que va arribar a la terra de Kabratan, i hi va habitar.
33 Raquel va donar a llum un fill a la nit, i li va posar «Fill del meu dolor», perquè havia patit molt en donar-lo a llum. Però el seu pare li va posar Benjamí l'onzè del vuitè mes, el primer de la sisena setmana d'aquest jubileu. [2143 AM]
34 Raquel va morir allà, i va ser enterrada al país d'Efrata, que és Betlem, i Jacob va construir una columna sobre la tomba de Raquel, al camí, a sobre de la seva tomba.

CAPÍTOL 33

1 Jacob se'n va anar i va establir-se al sud de Magdaladraf. I va anar a casa del seu pare Isaac, ell i la seva dona Lia, el dia de la lluna nova del desè mes.
2 I Rubèn va veure Bilhà, la criada de Raquel, la concubina del seu pare, que es banyava en aigua en un lloc amagat, i la va estimar.
3 I es va amagar de nit, i va entrar a casa de Bilhà, i la va trobar dormint sola en un llit a casa seva.
4 I ell es va jeure amb ella, i ella es va despertar i va veure, i vet aquí que Rubèn jeia amb ella al llit, i ella va destapar la vora de la seva manta i el va agafar, i va cridar, i va descobrir que era Rubèn.
5 Ella es va avergonyir d'ell, va deixar anar la mà, i ell va fugir.
6 I ella es va lamentar molt per això, i no ho va dir a ningú.
7 Quan Jacob va tornar i la va buscar, ella li va dir: «No sóc pura davant teu, perquè m'he contaminat davant teu. Rubèn m'ha contaminat i s'ha ficat al llit amb mi durant la nit. Jo estava dormint i no me n'he adonat fins que ell em va descobrir la faldilla i es va ficar al llit amb mi.»
8 Jacob es va enfurir molt amb Rubèn perquè havia jeuut amb Bilhà, ja que havia descobert la faldilla del seu pare.
9 I Jacob no es va tornar a acostar a ella, perquè Rubèn l'havia profanada. I qualsevol home que descobreixi la faldilla del seu pare, la seva acció és extremadament malvada, perquè és abominable davant el Senyor.
10 Per això està escrit i ordenat a les taules celestials que l'home no jeu amb la dona del seu pare, ni descobreixi la faldilla del seu pare, perquè això és impur. Segur que moriran junts, l'home que jeu amb la dona del seu pare i la dona també, perquè han comès impuresa a la terra.
11 I no hi haurà res d'impur davant del nostre Déu en la nació que ell s'ha escollit com a possessió.
12 I també està escrit per segona vegada: «Maleït el qui jeu amb la dona del seu pare, perquè ha descobert la vergonya del seu pare». I tots els sants del Senyor diuen: «Així sigui, així sigui».
13 I tu, Moisès, mana als fills d'Israel que observin aquesta paraula; perquè (implica) un càstig de mort; i és impur, i no hi ha expiació per sempre per expiar per l'home que ha comès això, sinó que ha de ser condemnat a mort i matat, i apedregat amb pedres, i desarrelat d'enmig del poble del nostre Déu.
14 Perquè a cap home que faci això a Israel no li és permès viure ni un sol dia a la terra, perquè és abominable i impur.
15 I que no diguin: a Rubèn li van ser concedides la vida i el perdó després d'haver jegut amb la concubina del seu pare, i també a ella, tot i que tenia marit, i el seu marit Jacob, el seu pare, encara vivia.
16 Perquè fins aquell temps no s'havia revelat l'ordenança, el judici i la llei en la seva plenitud per a tothom, sinó que en els teus dies (ha estat revelada) com una llei de

temporades i de dies, i una llei eterna per a les generacions eternes.
17 I per a aquesta llei no hi ha consumació de dies, ni expiació per ella, sinó que tots dos han de ser eradicats enmig de la nació: el dia que la van cometre els mataran.
18 I tu, Moisès, escriu-ho per a Israel perquè ho observin i facin segons aquestes paraules, i no cometin cap pecat que porti a la mort; perquè el Senyor, el nostre Déu, és jutge, que no fa acepció de persones ni accepta regals.
19 I digues-los aquestes paraules de l'aliança, perquè les escoltin i les observin, i les guardin, i no siguin destruïts i desarrelats de la terra; perquè una impuresa, i una abominació, i una contaminació, i una contaminació són tots els qui ho cometen a la terra davant del nostre Déu.
20 I no hi ha cap pecat més gran que la fornicació que cometen a la terra; perquè Israel és una nació santa per al Senyor, el seu Déu, i una nació d'herència, i una nació sacerdotal i reial i per a (la Seva pròpia) possessió; i no hi haurà cap impuresa semblant enmig de la nació santa.
21 I el tercer any d'aquesta sisena setmana [2145 AM] Jacob i tots els seus fills van anar a viure a casa d'Abraham, prop del seu pare Isaac i de la seva mare Rebeca.
22 I aquests eren els noms dels fills de Jacob: el primogènit, Rubèn, Simeó, Leví, Judà, Issacar, Zabuló, fills de Lia; i els fills de Raquel, Josep i Benjamí; i els fills de Bilhà, Dan i Neftalí; i els fills de Zilpà, Gad i Aser; i Dina, la filla de Lia, l'única filla de Jacob.
23 I van venir i es van inclinar davant d'Isaac i Rebeca, i quan els van veure van beneir Jacob i tots els seus fills, i Isaac es va alegrar molt, perquè va veure els fills de Jacob, el seu fill petit, i els va beneir.

CAPÍTOL 34

1 I el sisè any d'aquesta setmana d'aquest quaranta-quatre jubileu [2148 AM], Jacob va enviar els seus fills a pasturar les seves ovelles, i els seus servents amb ells als prats de Siquem.
2 I els set reis dels amorreus es van reunir contra ells per matar-los, amagant-se sota els arbres i prenent-los el bestiar com a botí.
3 Jacob, Leví, Judà i Josep eren a casa amb el seu pare Isaac, perquè el seu esperit estava trist i no el podien deixar; i Benjamí era el més petit, i per aquesta raó es va quedar amb el seu pare.
4 I van arribar el rei o reines de Taphu, i el rei o reines d'Aresa, i el rei o reines de Seragan, i el rei o reines de Selo, i el rei o reines de Gaas, i el rei de Bethoron, i el rei de Ma'anisakir, i tots els qui habiten en aquestes muntanyes (i) els qui habiten als boscos de la terra de Canaan.
5 I van anunciar això a Jacob, dient: «Mira, els reis dels amorreus han envoltat els teus fills i han saquejat els seus ramats.»
6 I va sortir de casa seva, ell i els seus tres fills i tots els servents del seu pare, i els seus propis servents, i va anar contra ells amb sis mil homes que portaven espases.
7 I els va matar als prats de Siquem, i va perseguir els que fugien, i els va matar a tall d'espasa, i va matar Aresa, Taphu, Saregan, Selo, Amanisakir i Ga[ga]as, i va recuperar els seus ramats.
8 I els va persuadir i els va imposar un tribut perquè li paguessin cinc fruits de la seva terra, i va construir Robel i Tamnatares.
9 I va tornar en pau, i va fer pau amb ells, i van ser els seus servents, fins al dia que ell i els seus fills van baixar a Egipte.
10 I el setè any d'aquesta setmana [2149 AM] va enviar Josep a saber com estaven els seus germans des de casa seva fins a la terra de Siquem, i els va trobar a la terra de Dotan.
11 I el van tractar traïdorament i van tramar un complot contra ell per matar-lo, però canviant d'opinió, el van vendre a mercaders ismaelites, i el van portar a Egipte, i el van vendre a Potifar, l'eunuc del faraó, el cap dels cuiners, sacerdot de la ciutat d'Elew.
12 I els fills de Jacob van degollar un cabrit, i van sucar la túnica de Josep en la sang, i la van enviar al seu pare Jacob el deu del setè mes.
13 I va plorar tota aquella nit, perquè li l'havien portat al vespre, i es va posar febril de dol per la seva mort, i va dir: «Una bèstia malvada ha devorat Josep»; i tots els membres de la seva casa [van plorar amb ell aquell dia, i] van estar afligits i plorant amb ell tot aquell dia.
14 Els seus fills i la seva filla es van aixecar per consolar-lo, però ell es va negar a ser consolat per la seva mort.
15 I aquell dia Bilhà va sentir que Josep havia mort, i va morir de dol per ell, i vivia a Qafratef, i Dinà, la seva filla, també va morir després que Josep hagués mort.
16 I aquests tres dols van arribar a Israel en un mes. I van enterrar Bilhà davant del sepulcre de Raquel, i també la seva filla Dinà, la van enterrar allà.
17 I va fer dol per Josep un any, i no va parar, perquè deia: «Deixeu-me baixar al sepulcre a plorar pel meu fill».
18 Per aquesta raó, està ordenat als fills d'Israel que s'afligissin el deu del setè mes —el dia que la notícia que el va fer plorar per Josep va arribar al seu pare Jacob—, que fessin expiació per si mateixos amb un cabrit el deu del setè mes, un cop l'any, pels seus pecats; perquè havien ofès l'afecte del seu pare pel seu fill Josep.
19 I aquest dia ha estat ordenat perquè es lamentin dels seus pecats, i de totes les seves transgressions i de tots els seus errors, a fi que es puguin purificar aquell dia un cop l'any.
20 I després que Josep morís, els fills de Jacob van prendre per a ells mullers. El nom de la dona de Rubèn és Ada; i el nom de la dona de Simeó és Adlbaa, una cananeta; i el nom de la dona de Leví és Melcà, de les filles d'Aram, de la descendència dels fills de Tèrah; i el nom de la dona de Judà, Betasuel, un cananeu; i el nom de la dona d'Issacar, Hezaqa; i el nom de la dona de Zabuló, Niiman; i el nom de la dona de Dan, Eglà; i el nom de la dona de Neftalí, Rasuú, de Mesopotàmia; i el nom de la dona de Gad, Macà; i el nom de la dona d'Aser, Ijonà; i el nom de la dona de Josep, Asenat, l'egipci; i el nom de la dona de Benjamí, Ijasaka.
21 Simeó es va penedir i va prendre una segona esposa de Mesopotàmia, com ho havien fet els seus germans.

CAPÍTOL 35

1 I el primer any de la primera setmana del quaranta-cinquè jubileu [2157 AM], Rebeca va cridar el seu fill Jacob i li va manar, respecte al seu pare i al seu germà, que els honrés tots els dies de la seva vida.
2 I Jacob digué: «Faré tot el que m'has manat; perquè això serà per a mi honor i grandesa, i justícia davant del Senyor, que jo els honori.»
3 I tu també, mare, saps des del moment que vaig néixer fins avui, totes les meves accions i tot el que hi ha al meu cor, que sempre penso el bé de tot.
4 I com no podria fer això que m'has manat, que honri el meu pare i el meu germà?
5 Digues-me, mare, quina perversitat has vist en mi i me n'apartaré, i la misericòrdia serà sobre mi.
6 I ella li digué: «Fill meu, no he vist en tu cap obra perversa en tots els meus dies, sinó només obres justes. I, tanmateix, et diré la veritat, fill meu: moriré aquest any i no sobreviuré aquest any a la meva vida; perquè he vist en un somni el dia de la meva mort, que no viuria més de cent cinquanta-cinc anys; i vet aquí que he complert tots els dies de la meva vida que he de viure.»
7 I Jacob es va riure de les paraules de la seva mare, perquè la seva mare li havia dit que ella moriria; i ella estava asseguda davant d'ell, plena de forces, i no estava dèbil en les seves forces; perquè entrava i sortia i veia, i les seves dents eren fortes, i cap malaltia l'havia tocat en tots els dies de la seva vida.
8 Jacob li digué: «Beneïda sóc, mare, si els meus dies s'acosten als dies de la teva vida, i la meva força roman amb mi així com la teva força, i no moriràs, perquè estàs fent broma amb mi sobre la teva mort.»
9 I ella va anar a veure Isaac i li va dir: «Et faig una petició: fes jurar a Esaú que no farà mal a Jacob ni el perseguirà amb enemistat; perquè coneixes els pensaments d'Esaú, que són perversos des de jove i no hi ha res de bondat en ell; perquè desitja matar-lo després de la teva mort.
10 I tu saps tot el que ha fet des del dia que el seu germà Jacob va anar a Haran fins al dia d'avui: com ens ha abandonat de tot cor i ens ha fet mal; s'ha endut els teus ramats i s'ha endut tots els teus béns davant teu.
11 I quan li vam implorar i suplicar pel que era nostre, va actuar com un home que tenia pietat de nosaltres.
12 I està amargat contra tu perquè vas beneir Jacob, el teu fill perfecte i recte; perquè no hi ha maldat sinó només bondat en ell, i des que va venir de Haran fins avui no ens ha robat res, perquè ens porta cada cosa al seu temps sempre, i s'alegra de tot cor quan prenem de les seves mans i ens beneeix, i no s'ha separat de nosaltres des que va venir de Haran fins avui, i roman amb nosaltres contínuament a casa honorant-nos.
13 Isaac li digué: «Jo també conec i veig les obres de Jacob, que és amb nosaltres, com ens honra amb tot el seu cor. Abans estimava Esaú més que a Jacob, perquè era el primogènit; però ara estimo Jacob més que a Esaú, perquè ha comès moltes males accions, i no hi ha justícia en ell, perquè tots els seus camins són injustícia i violència, [i no hi ha justícia al seu voltant].»
14 I ara el meu cor està turmentat per totes les seves obres, i ni ell ni la seva descendència seran salvats, perquè són els qui seran destruïts de la terra i els qui seran eradicats de sota el cel, perquè ha abandonat el Déu d'Abraham i ha anat darrere de les seves dones i darrere de la seva impuresa i darrere del seu error, ell i els seus fills.
15 I em manes que li faci jurar que no matarà el seu germà Jacob; fins i tot si jura, no complirà el seu jurament, i no farà el bé sinó només el mal.
16 Però si vol matar Jacob, el seu germà, serà lliurat a les seves mans, i no s'escaparà de les seves mans, [perquè baixarà a les seves mans].
17 I no tinguis por per Jacob; perquè el guardià de Jacob és gran, poderós, honorat i més lloat que el guardià d'Esaú.
18 Rebeca va fer cridar Esaú, i ell va anar a veure-la. Ella li va dir: «Fill meu, tinc una petició per fer-te; promet-me que la compliràs.»
19 I ell va dir: «Faré tot el que em diguis, i no rebutjaré la teva petició.»
20 I ella li va dir: «Et demano que el dia que mori, em prenguis i m'enterris a prop de Sara, la mare del teu pare, i que tu i Jacob us estimeu i que cap dels dos desitgi el mal contra l'altre, sinó només l'amor mutu, i (així) prosperareu, fills meus, i sereu honrats enmig del país, i cap enemic no s'alegrarà de vosaltres, i sereu una benedicció i una misericòrdia als ulls de tots els qui us estimen.»
21 I ell va dir: «Faré tot el que m'has dit, i t'enterraré el dia que moris prop de Sara, la mare del meu pare, tal com has desitjat que els seus ossos fossin prop dels teus ossos.»
22 I també estimaré Jacob, el meu germà, per sobre de tota carn; perquè no tinc cap germà en tota la terra sinó ell sol: i això no és un gran mèrit per a mi si l'estimo; perquè és el meu germà, i vam ser sembrats junts en el teu cos, i junts vam sortir del teu ventre, i si no estimo el meu germà, a qui estimaré?
23 I jo mateix et prego que exhortis Jacob pel que fa a mi i als meus fills, perquè sé que ell serà certament rei sobre mi i els meus fills, perquè el dia que el meu pare el va beneir el va fer superior i a mi inferior.
24 I et juro que l'estimaré i que no desitjaré el mal contra ell tots els dies de la meva vida, sinó només el bé.
25 I ell li va jurar tot això. I ella va cridar Jacob davant dels ulls d'Esaú, i li va donar ordres segons les paraules que havia dit a Esaú.
26 I ell va dir: «Faré el que vulguis; creu-me que no sortirà cap mal de mi ni dels meus fills contra Esaú, i jo seré el primer en res, excepte en l'amor.»
27 I van menjar i beure, ella i els seus fills aquella nit, i ella va morir, tres jubileus, una setmana i un any, aquella nit, i els seus dos fills, Esaú i Jacob, la van enterrar a la cova Doble, prop de Sara, la mare del seu pare.

CAPÍTOL 36

1 I el sisè any d'aquesta setmana [2162 AM] Isaac va cridar els seus dos fills Esaú i Jacob, i van venir a ell, i els va dir: «Fills meus, me'n vaig pel camí dels meus pares, a la casa eterna on són els meus pares.
2 Enterra'm, doncs, prop del meu pare Abraham, a la cova Doble, al camp d'Efron, l'hitita, on Abraham va comprar un sepulcre per enterrar-hi; al sepulcre que jo vaig cavar per a mi, enterreu-me allà.
3 I això us mano, fills meus, que practiqueu la justícia i la rectitud a la terra, a fi que el Senyor pugui fer complir

sobre vosaltres tot allò que el Senyor va dir que faria a Abraham i a la seva descendència.
4 I estimeu-vos els uns als altres, fills meus, els vostres germans com un home que estima la seva pròpia ànima, i que cadascú busqui allò que pugui beneficiar el seu germà, i actuïn junts a la terra; i que s'estimin com les seves pròpies ànimes.
5 I pel que fa a la qüestió dels ídols, us mano i us amonesto que els rebutgeu, els odieu i no els estimeu, perquè són plens d'engany per a aquells que els adoren i per a aquells que s'hi inclinen.
6 Recordeu, fills meus, el Senyor Déu d'Abraham, el vostre pare, i com jo també el vaig adorar i servir amb justícia i alegria, perquè us multipliqués i augmentés la vostra descendència com les estrelles del cel en multitud, i us establís a la terra com la planta de justícia que no serà desarrelada per a totes les generacions per sempre.
7 I ara us faré jurar un gran jurament —perquè no hi ha cap jurament més gran que el nom gloriós, honorable, gran, esplèndid, meravellós i poderós, que va crear els cels i la terra i totes les coses juntes— que el temereu i l'adorareu.
8 I que cadascú estimi el seu germà amb afecte i justícia, i que no desitgi cap mal contra el seu germà, des d'ara per sempre tots els dies de la vostra vida, a fi que prospereu en totes les vostres obres i no sigueu destruïts.
9 I si algun de vosaltres maquina el mal contra el seu germà, sapigueu que d'ara endavant tothom qui maquina el mal contra el seu germà caurà a les seves mans, i serà desarrelat de la terra dels vius, i la seva descendència serà destruïda sota el cel.
10 Però el dia de la turbulència, de l'execració, de la indignació i de la ira, amb foc devorador i flamejant, com va cremar Sodoma, així cremarà la seva terra, la seva ciutat i tot el que és seu; serà esborrat del llibre de la disciplina dels fills dels homes i no serà registrat al llibre de la vida, sinó al llibre que està destinat a la destrucció, i marxarà a l'execració eterna, perquè la seva condemna sigui sempre renovada amb odi, execració, ira, turment, indignació, plagues i malalties per sempre.
11 Us dic i us testifico, fills meus, segons el judici que vindrà sobre l'home que vulgui fer mal al seu germà.
12 I aquell dia va dividir totes les seves possessions entre els dos i va donar la porció més gran al primogènit, i la torre i tot el que l'envoltava, i tot el que Abraham posseïa al Pou del Jurament.
13 I va dir: «Donaré aquesta porció més gran al primogènit.»
14 Esaú digué: «He venut a Jacob i li he donat el meu dret de primogenitura; que li sigui donat, i no tinc ni una paraula a dir-hi, perquè és seu.»
15 Isaac digué: «Que una benedicció recaigui sobre vosaltres, fills meus, i sobre la vostra descendència avui, perquè m'heu donat descans, i el meu cor no s'afligeix pel dret de primogenitura, no fos cas que cometis la maldat per això.»
16 Que el Déu Altíssim beneeixi l'home que practica la justícia, a ell i a la seva descendència per sempre.
17 I acabà de manar-los i beneir-los, i menjaren i beviren junts davant d'ell, i ell es va alegrar perquè hi havia un sol desig entre ells, i marxaren d'ell i descansaren aquell dia i dormiren.
18 Isaac va dormir aquell dia al seu llit ple d'alegria, i va dormir el son etern, i va morir als cent vuitanta anys. Va complir vint-i-cinc setmanes i cinc anys; i els seus dos fills Esaú i Jacob el van enterrar.
19 Esaú se n'anà al país d'Edom, a les muntanyes de Seir, i s'hi instal·là.
20 I Jacob va habitar a les muntanyes d'Hebron, a la torre de la terra de les estades del seu pare Abraham, i va adorar el Senyor amb tot el seu cor i segons els manaments visibles, tal com havia dividit els dies de les seves generacions.
21 I la seva dona Lia va morir el quart any de la segona setmana del quaranta-cinquè jubileu, [2167 AM] i la va enterrar a la cova doble, prop de Rebeca, la seva mare, a l'esquerra de la tomba de Sara, la mare del seu pare.
22 I tots els fills d'ella i els fills d'ell van venir a plorar amb ell la seva dona Lia i a consolar-lo per ella, perquè ell la planyia, ja que l'estimava molt després de la mort de Raquel, la seva germana.
23 perquè era perfecta i recta en tots els seus camins i honrava Jacob, i durant tots els dies que visqué amb ell no va sentir de la seva boca cap paraula dura, perquè era gentil, pacífica, recta i honorable.
24 I es va recordar de totes les accions que havia fet durant la seva vida i la va lamentar molt; perquè l'estimava amb tot el seu cor i amb tota la seva ànima.

CAPÍTOL 37

1 I el dia que va morir Isaac, el pare de Jacob i Esaú, [2162 AM] els fills d'Esaú van sentir que Isaac havia donat la porció del gran al seu fill petit Jacob i es van enfadar molt.
2 I van discutir amb el seu pare, dient: «Per què el teu pare ha donat a Jacob la porció del gran i t'ha passat per alt, tot i que tu ets el gran i Jacob el petit?»
3 I els digué: «Perquè vaig vendre el meu dret de primogenitura a Jacob per un petit ració de llenties, i el dia que el meu pare em va enviar a caçar i pescar i portar-li alguna cosa perquè mengés i em beneís, va venir amb engany i va portar al meu pare menjar i beguda, i el meu pare el va beneir i em va posar sota la seva autoritat.
4 I ara el nostre pare ens ha fet jurar, a mi i a ell, que no maquinarem res de dolent mútuament, ni contra el seu germà, i que continuarem en amor i en pau cadascun amb el seu germà i que no corromprem els nostres camins.
5 I li van dir: «No t'escoltarem per fer pau amb ell; perquè la nostra força és més gran que la seva, i som més poderosos que ell; anirem contra ell i el matarem, i el destruirem a ell i als seus fills. I si no véns amb nosaltres, també et farem mal.»
6 I ara escolteu-nos: enviem homes a Aram, Filistea, Moab i Ammon, i escollim homes escollits que siguin àvids per a la batalla, i anem contra ell i lluitem contra ell, i exterminem-lo de la terra abans que es faci fort.
7 I el seu pare els digué: «No aneu ni feu la guerra contra ell, no fos cas que caigueu davant seu.»
8 I li van dir: «Aquesta és també la teva manera d'actuar des de la teva joventut fins avui, i estàs posant el teu coll sota el seu jou.»

9 No escoltarem aquestes paraules.' I van enviar a Aram, i a Aduram a l'amic del seu pare, i van contractar amb ells mil guerrers, homes de guerra escollits.
10 I van arribar a ells de Moab i dels fills d'Ammon, els qui havien estat contractats, mil homes escollits, i de Filistea, mil homes escollits per a la guerra, i d'Edom i dels horites, mil homes escollits per a la guerra, i dels quitim, homes valents per a la guerra.
11 I van dir al seu pare: «Vés amb ells i guia'ls, o si no et matarem».
12 I es va omplir de ràbia i indignació en veure que els seus fills l'obligaven a anar al davant per liderar-los contra el seu germà Jacob.
13 Però després es va recordar de tot el mal que tenia amagat al cor contra el seu germà Jacob; i no es va recordar del jurament que havia fet al seu pare i a la seva mare que no maquinaria cap mal contra el seu germà Jacob durant tota la seva vida.
14 I malgrat tot això, Jacob no sabia que venien contra ell per lluitar, i estava de dol per Lia, la seva esposa, fins que es van acostar molt a la torre amb quatre mil guerrers i homes de guerra escollits.
15 I els homes d'Hebron li van enviar a dir: «El teu germà ha vingut contra tu per lluitar contra tu amb quatre mil homes cenyits amb espases, i portant escuts i armes», perquè estimaven Jacob més que Esaú. Així li ho van dir, perquè Jacob era un home més liberal i misericordiós que Esaú.
16 Però Jacob no s'ho va creure fins que van arribar molt a prop de la torre.
17 I va tancar les portes de la torre; i es va posar a les muralles i va parlar al seu germà Esaú i li va dir: «Noble és el consol amb què has vingut a consolar-me per la meva dona que ha mort. És aquest el jurament que vas jurar al teu pare i també a la teva mare abans que morissin? Has trencat el jurament, i en el moment que vas jurar al teu pare vas ser condemnat.»
18 I llavors Esaú va respondre i li va dir: «Ni els fills dels homes ni les bèsties de la terra tenen cap jurament de justícia que en jurar han fet (un jurament vàlid) per sempre; sinó que cada dia maquinen el mal els uns contra els altres, i com cadascun pot matar el seu adversari i enemic.
19 I tu em tindràs odi a mi i als meus fills per sempre. I no hi ha manera de guardar el vincle de germanor amb tu.
20 Escolta aquestes paraules que et declaro: Si el senglar pot canviar la seva pell i fer que les seves truges siguin tan suaus com la llana, o si pot fer que li brotin banyes al cap com les banyes d'un cérvol o d'una ovella, llavors observaré el lligam de germanor amb tu, i si els pits se separen de la seva mare, perquè no has estat germà meu.
21 I si els llops fan les paus amb els anyells per no devorar-los ni violentar-los, i si els seus cors són cap a ells per al bé, aleshores hi haurà pau al meu cor cap a tu.
22 I si el lleó es fa amic del bou i fa les paus amb ell, i si està lligat sota un mateix jou amb ell i llaura amb ell, llavors jo faré les paus amb tu.
23 I quan el corb es torni blanc com la raza, llavors sapigues que t'he estimat i faré les pau amb tu. Seràs desarrelat, i els teus fills seran desarrelats, i no hi haurà pau per a tu.
24 I quan Jacob va veure que estava tan malament disposat contra ell amb el seu cor i amb tota la seva ànima, com per matar-lo, i que havia vingut saltant com el senglar que s'enfronta a la llança, la traspassa i la mata, i no se'n allunya;
25 Aleshores va dir als seus i als seus servents que l'ataquessin a ell i a tots els seus companys.

CAPÍTOL 38

1 I després d'això, Judà va parlar amb Jacob, el seu pare, i li va dir: «Teneix el teu arc, pare, i envia les teves fletxes i derroca l'adversari i mata l'enemic; i que tinguis el poder, perquè no matarem el teu germà, perquè és com tu, i és com tu. Donem-li (aquest) honor.»
2 Aleshores Jacob va tensar el seu arc, va disparar la fletxa i va colpejar Esaú, el seu germà (al pit dret) i el va matar.
3 I va tornar a llançar una fletxa i va ferir Adoran, l'arameu, al pit esquerre, i el va fer retrocedir i el va matar.
4 I llavors van sortir els fills de Jacob, ells i els seus servents, dividint-se en grups als quatre costats de la torre.
5 I Judà va sortir al davant, i Neftalí i Gad amb ell i cinquanta servents amb ell al costat sud de la torre, i van matar tots els que van trobar davant seu, i no va escapar ni un sol d'ells.
6 Leví, Dan i Aser van sortir al costat est de la torre, amb cinquanta homes, i van derrotar els guerrers de Moab i Ammon.
7 Rubèn, Issacar i Zabuló van sortir al costat nord de la torre, amb cinquanta homes, i van derrotar els guerrers dels filisteus.
8 I Simeó, Benjamí i Henoc, fill de Rubèn, van sortir pel costat oest de la torre, i cinquanta (homes) amb ells, i van matar quatre-cents homes d'Edom i dels horites, guerrers valents; i sis-cents van fugir, i quatre dels fills d'Esaú van fugir amb ells, i van deixar el seu pare mort, tal com havia caigut al turó que és a Aduram.
9 I els fills de Jacob els van perseguir fins a les muntanyes de Seir. I Jacob va enterrar el seu germà al turó que hi ha a Aduram, i va tornar a casa seva.
10 I els fills de Jacob van pressionar durament els fills d'Esaú a les muntanyes de Seir, i van doblegar els seus colls, de manera que es van convertir en servents dels fills de Jacob.
11 I van enviar missatgers al seu pare per preguntar-li si havien de fer les paus amb ells o matar-los.
12 I Jacob va enviar un missatge als seus fills perquè fessin la pau, i ells van fer la pau amb ells, i els van imposar el jou de la servitud, de manera que van pagar tribut a Jacob i als seus fills per sempre.
13 I van continuar pagant tribut a Jacob fins al dia que va baixar a Egipte.
14 I els fills d'Edom no s'han alliberat del jou de servitud que els dotze fills de Jacob els havien imposat fins al dia d'avui.
15 I aquests són els reis que van regnar a Edom abans que regnés cap rei sobre els fills d'Israel [fins al dia d'avui] a la terra d'Edom.
16 I Balàq, fill de Beor, regnava a Edom, i el nom de la seva ciutat era Danaba.

17 Balàq va morir, i Jobab, fill de Zara de Boser, va regnar en lloc seu.
18 Jobab va morir, i Asam, de la terra de Teman, va regnar en lloc seu.
19 I Asam va morir, i Adat, fill de Barad, que va matar Madian al camp de Moab, va regnar en lloc seu, i el nom de la seva ciutat era Avit.
20 I Adat va morir, i Salman, d'Amasèca, va regnar en lloc seu.
21 Salman va morir, i Saül, de Ra'abot (al costat del) riu, va regnar en lloc seu.
22 Saül va morir, i Baalunan, fill d'Acbor, va regnar en lloc seu.
23 I va morir Baalunan, fill d'Acbor, i Adat va regnar en lloc seu, i el nom de la seva esposa era Maitabit, filla de Matarat, filla de Metabedzaab.
24 Aquests són els reis que van regnar al país d'Edom.

CAPÍTOL 39

1 Jacob va habitar a la terra on el seu pare havia sojornat, a la terra de Canaan. Aquestes són les generacions de Jacob.
2 Josep tenia disset anys quan el van portar al país d'Egipte, i el va comprar Potifar, un eunuc del faraó, el cuiner en cap.
3 I va posar Josep al càrrec de tota la seva casa, i la benedicció del Senyor va venir sobre la casa de l'egipci per causa de Josep, i el Senyor el va fer prosperar en tot el que feia.
4 L'egipci ho va confiar tot a Josep, perquè veia que el Senyor era amb ell i que el feia prosperar tot el que feia.
5 Josep era bonic, i la dona del seu amo va alçar els ulls i va veure Josep, i el va estimar i li va suplicar que jeués amb ella.
6 Però no va lliurar la seva ànima, i es va recordar del Senyor i de les paraules que Jacob, el seu pare, solia llegir d'entre les paraules d'Abraham, que cap home no havia de cometre fornicació amb una dona que tingués marit; que per a ell el càstig de mort ha estat ordenat als cels davant del Déu Altíssim, i el pecat serà registrat contra ell en els llibres eterns contínuament davant del Senyor.
7 I Josep es va recordar d'aquestes paraules i es va negar a jeure amb ella.
8 I ella li va suplicar durant un any, però ell s'hi va negar i no va voler escoltar.
9 Però ella el va abraçar i el va subjectar fermament dins la casa per obligar-lo a jeure amb ella, i va tancar les portes de la casa i el va subjectar; però ell va deixar el mantell a les seves mans, va trencar la porta i va fugir fora de la seva presència.
10 I la dona va veure que ell no volia jeure amb ella, i el va calumniar davant del seu senyor, dient: «El teu servent hebreu, que estimes, ha volgut forçar-me perquè jeués amb mi; i quan vaig alçar la veu, va fugir i va deixar el seu mantell a les meves mans quan el vaig agafar, i va trencar la porta.»
11 I l'egipci va veure el mantell de Josep i la porta trencada, i va sentir les paraules de la seva dona, i va tancar Josep a la presó, al lloc on estaven guardats els presoners que el rei havia empresonat.
12 I ell era allà a la presó; i el Senyor va donar a Josep gràcia als ulls del cap dels guàrdies de la presó i compassió davant d'ell, perquè veia que el Senyor era amb ell, i que el Senyor feia prosperar tot el que feia.
13 I ho va confiar tot a les seves mans, i el cap dels guàrdies de la presó no sabia res del que hi havia amb ell, perquè Josep ho feia tot, i el Senyor ho perfeccionava.
14 I hi va romandre dos anys. I en aquells dies el faraó, rei d'Egipte, es va enfurir contra els seus dos eunucs, contra el coper major i contra el flequer major, i els va tancar a la presó de casa del cuiner major, on era tancat Josep.
15 I el cap dels guàrdies de la presó va nomenar Josep per servir-los, i ell servia davant d'ells.
16 I tots dos van somiar un somni, el coper major i el flequer major, i el van explicar a Josep.
17 I tal com els ho va interpretar, així els va succeir, i el faraó va restablir el coper major en el seu càrrec i va matar el flequer (major), tal com Josep els ho havia interpretat.
18 Però el majordom es va oblidar de Josep a la presó, tot i que li havia explicat el que li passaria, i no es va recordar d'explicar al faraó com Josep li ho havia dit, perquè ho havia oblidat.

CAPÍTOL 40

1 I en aquells dies, el faraó va somiar dos somnis en una nit sobre una fam que havia de caure a tot el país. I es va despertar i va cridar tots els intèrprets de somnis que hi havia a Egipte, i els mags, i els va explicar els seus dos somnis, però no els van poder explicar.
2 I llavors el majordom es va recordar de Josep i va parlar d'ell al rei, i el va treure de la presó, i li va presentar els seus dos somnis.
3 I va dir davant del faraó que els seus dos somnis eren un de sol, i li va dir: «Vindran set anys d'abundància a tot el país d'Egipte, i després d'això set anys de fam, una fam com no n'hi ha hagut mai a tot el país.»
4 Ara, doncs, que el faraó posi inspectors a tot el país d'Egipte, i que emmagatzemin queviures a cada ciutat durant els dies dels anys d'abundància, i hi haurà menjar per als set anys de fam, i la terra no morirà a causa de la fam, perquè serà molt greu.
5 I el Senyor va donar a Josep gràcia i misericòrdia als ulls del Faraó, i el Faraó digué als seus servents: «No trobarem un home tan savi i assenyat com aquest home, perquè l'esperit del Senyor és amb ell.»
6 I el va nomenar el segon en tot el seu regne i li va donar autoritat sobre tot Egipte, i el va fer muntar en el segon carro del faraó.
7 I el va vestir amb robes de lli, i li va posar una cadena d'or al coll, i (un herald) va proclamar davant seu «El El wa Abirer», i li va posar un anell a la mà i el va fer governant sobre tota la seva casa, i el va magnificar, i li va dir: «Només al tron seré més gran que tu».
8 Josep governava tota la terra d'Egipte, i tots els prínceps del faraó, i tots els seus servents, i tots els qui feien els assumptes del rei l'estimaven, perquè caminava amb rectitud, perquè era sense orgull ni arrogància, i no feia acepció de persones, ni acceptava regals, sinó que jutjava amb rectitud tot el poble del país.
9 I la terra d'Egipte estava en pau davant del faraó per causa de Josep, perquè el Senyor era amb ell, i li va donar favor i misericòrdia per totes les seves generacions davant

de tots els qui el coneixien i els qui havien sentit a parlar d'ell, i el regne del faraó estava ben organitzat, i no hi havia Satanàs ni cap persona malvada (allà).
10 I el rei va anomenar Josep Sefantífans, i li va donar per esposa la filla de Potifar, filla del sacerdot d'Heliòpolis, el cuiner en cap.
11 I el dia que Josep es va presentar davant del faraó, tenia trenta anys.
12 Aquell any va morir Isaac. I tal com Josep havia dit en la interpretació dels seus dos somnis, tal com ho havia dit, hi va haver set anys d'abundància a tota la terra d'Egipte, i la terra d'Egipte va produir abundantment, una mesura (produint) divuit-centes mesures.
13 I Josep va acumular queviures a cada ciutat fins que van quedar plenes de blat, de manera que ja no el podien comptar ni mesurar per la seva abundància.

CAPÍTOL 41

1 I el quaranta-cinquè jubileu, la segona setmana, (i) el segon any, [2165 AM] Judà va prendre per al seu primogènit Er, una esposa d'entre les filles d'Aram, que es deia Tamar.
2 Però la va odiar i no es va jeure amb ella, perquè la seva mare era de les filles de Canaan, i volia prendre per esposa una de la parenta de la seva mare, però Judà, el seu pare, no li ho va permetre.
3 I aquest Er, el primogènit de Judà, era malvat, i el Senyor el va matar.
4 I Judà digué al seu germà Onan: «Uneix-te a la dona del teu germà, compleix amb ella el deure de cunyat i fes descendència al teu germà.»
5 Onan sabia que la descendència no seria seva, sinó només del seu germà. Va anar a casa de la dona del seu germà i va vessar la llavor a terra. Com que era malvat als ulls del Senyor, el va matar.
6 Judà digué a Tamar, la seva nora: «Queda't a casa del teu pare com a vídua fins que el meu fill Xelà sigui gran, i jo et donaré per esposa.»
7 I ell va créixer; però Bedsuel, la dona de Judà, no va permetre que el seu fill Xelà es casés. I Bedsuel, la dona de Judà, va morir [2168 AM] el cinquè any d'aquesta setmana.
8 I el sisè any Judà va pujar a esquilar les seves ovelles a Timnà. [2169 AM] I van dir a Tamar: «Mira, el teu sogre puja a Timnà a esquilar les seves ovelles.»
9 I es va treure els vestits de viduïtat, es va posar un vel, es va vestir i es va asseure a la porta que hi ha al costat del camí de Timnà.
10 I mentre Judà anava per aquí, la va trobar i la va pensar que era una prostituta, i li va dir: «Deixa'm unir-me a tu». I ella li va dir: «Entra». I ell va entrar.
11 Ella li va dir: «Dona'm el meu salari». Ell li va respondre: «No tinc res a la mà, excepte l'anell que porto al dit, el collaret i el bastó que porto a la mà».
12 I ella li va dir: «Dóna-me'ls fins que m'enviïs el meu salari». I ell li va respondre: «T'enviaré un cabrit». I ell els hi va donar, i es va unir a ella, i ella va concebre d'ell.
13 Judà se'n va anar cap al seu ramat, i ella se'n va anar a casa del seu pare.
14 Judà va enviar un cabrit amb el seu pastor, un adul·lamita, i no la va trobar; i va preguntar a la gent del lloc, dient: «On és la prostituta que era aquí?» I li van dir: «No hi ha cap prostituta aquí amb nosaltres.»
15 I ell va tornar i li va informar, dient-li que no l'havia trobada: «Vaig preguntar a la gent del lloc, i em van dir: "Aquí no hi ha cap prostituta".»
16 I ell va dir: «Que se les guardi, no fos cas que siguem motiu de burla». Quan va complir-se els tres mesos, es va saber que estava embarassada, i van informar Judà, dient: «Mira, Tamar, la teva nora, està embarassada de prostitució».
17 Judà va anar a casa del seu pare i va dir al seu pare i als seus germans: «Traieu-la, i que la cremin, perquè ha comès impuresa a Israel.»
18 I quan la van portar per cremar-la, ella va enviar al seu sogre l'anell, el collaret i el bastó, dient: «Esbrina de qui són aquests, perquè d'ell estic embarassada.»
19 I Judà ho va reconèixer i va dir: «Tamar és més justa que jo».
20 I, per tant, que no la cremin. I per aquesta raó no va ser donada a Xelah, i ell no es va tornar a acostar a ella.
21 I després d'això va donar a llum dos fills, Peres [2170 AM] i Zerah, el setè any d'aquesta segona setmana.
22 I llavors es van complir els set anys de fecunditat, dels quals Josep havia parlat al faraó.
23 I Judà va reconèixer que l'acció que havia fet era dolenta, perquè havia jeuut amb la seva nora, i ho va considerar odios als seus ulls, i va reconèixer que havia transgredit i s'havia extraviat, perquè havia descobert la faldilla del seu fill, i va començar a lamentar-se i a suplicar davant del Senyor per la seva transgressió.
24 I li vam dir en un somni que li havia estat perdonat perquè havia suplicat ferventment, i es va lamentar, i no ho havia tornat a cometre.
25 I va rebre el perdó perquè es va apartar del seu pecat i de la seva ignorància, ja que va transgredir molt davant del nostre Déu; i tothom qui actua així, tothom qui jeu amb la seva sogra, que el cremin amb foc perquè ell mateix hi cremi, perquè hi ha impuresa i contaminació sobre ells, que els cremin amb foc.
26 I mana als fills d'Israel que no hi hagi cap impuresa entre ells, perquè tot aquell qui jeu amb la seva nora o amb la seva sogra ha comès impuresa; que cremin amb foc l'home que ha jeuut amb ella, i també la dona, i Ell apartarà la ira i el càstig d'Israel.
27 I a Judà vam dir que els seus dos fills no havien jeuut amb ella, i per aquesta raó la seva descendència va ser establerta per a una segona generació, i no seria desarrelada.
28 Perquè amb la seva ingenuïtat havia anat i havia buscat càstig, és a dir, segons el judici d'Abraham, que havia manat als seus fills, Judà havia intentat cremar-la amb foc.

CAPÍTOL 42

1 I el primer any de la tercera setmana del quaranta-cinquè jubileu, la fam va començar a arribar a la terra [2171 AM], i la pluja es va negar a ser donada a la terra, perquè no va caure res de res.
2 I la terra es va tornar estèril, però al país d'Egipte hi havia menjar, perquè Josep havia recollit la llavor de la terra durant els set anys d'abundància i l'havia conservada.

3 I els egipcis van anar a Josep perquè els donés menjar, i ell va obrir els magatzems on hi havia el gra del primer any i el va vendre a la gent del país per or.
4 <La fam era molt greu a la terra de Canaan>, i Jacob va sentir que hi havia menjar a Egipte, i va enviar els seus deu fills perquè li compressin menjar a Egipte; però Benjamí no va enviar, i <els deu fills de Jacob> van arribar <a Egipte> entre els que hi havien anat (allà).
5 I Josep els va reconèixer, però ells no el van reconèixer, i els va parlar i els va preguntar, i els va dir: «No sou espies i no heu vingut a explorar els accessos del país?» I els va tancar sota custòdia.
6 I després d'això els va alliberar de nou, i va retenir Simeó sol i va enviar els seus nou germans.
7 I va omplir els seus sacs de blat, i va posar el seu or als seus sacs, i no ho van saber.
8 I els va manar que portessin el seu germà petit, perquè li havien dit que el seu pare vivia, i també el seu germà petit.
9 I van pujar del país d'Egipte i van arribar al país de Canaan; i van explicar al seu pare tot el que els havia succeït, i com el senyor del país els havia parlat durament, i havia capturat Simeó fins que van portar Benjamí.
10 I Jacob digué: «M'heu privat dels meus fills! Josep ja no hi és, i Simeó tampoc, i us voleu endur Benjamí. La vostra maldat ha caigut sobre mi.»
11 I ell va dir: «El meu fill no baixarà amb vosaltres, per por que emmalalteixi; perquè la seva mare va donar a llum dos fills, i un ha mort, i aquest també me l'emportareu. Si per cas agafés febre pel camí, em destrossaríeu la vellesa amb dolor fins a la mort.»
12 Perquè veia que els diners havien estat retornats a cadascú dins del seu sac, i per això tenia por de tornar-lo a enviar.
13 I la fam va augmentar i es va fer greu a la terra de Canaan, i a totes les terres excepte a la terra d'Egipte, perquè molts dels fills dels egipcis havien emmagatzemat la seva llavor per menjar des del moment que van veure Josep recollint llavor i posant-la en magatzems i conservant-la per als anys de fam.
14 I el poble d'Egipte se'n va alimentar durant el primer any de la seva fam.
15 Però quan Israel va veure que la fam s'agreujava molt al país i que no hi havia salvació, va dir als seus fills: «Torneu i procureu-nos menjar, a fi que no morim.»
16 I van dir: «No hi anirem; si el nostre germà petit no ve amb nosaltres, no hi anirem.»
17 I Israel va veure que si no l'enviava amb ells, tots moririen a causa de la fam
18 Rubèn digué: «Dona'l a les meves mans, i si no te'l torno, mata els meus dos fills en comptes de la seva vida.»
19 I ell li digué: «No vindrà amb tu.» Judà s'hi acostà i digué: «Envia'l amb mi, i si no te'l faig tornar, jo portaré la culpa davant teu tots els dies de la meva vida.»
20 I el va enviar amb ells el segon any d'aquesta setmana, el primer dia del mes [2172 Am], i van arribar a la terra d'Egipte amb tots els que hi havien anat, i (tenien) presents a les mans, estacte, ametlles, nous de terebint i mel pura.
21 I van anar i es van presentar davant de Josep, i ell va veure el seu germà Benjamí, i el va reconèixer, i els va dir: És aquest el vostre germà petit? I li van dir: És ell. I ell va dir: Que el Senyor et tingui gràcia, fill meu!
22 I el va enviar a casa seva i els va portar Simeó i els va fer un banquet, i li van presentar el present que havien portat a les seves mans.
23 I van menjar davant d'ell, i ell els va donar a tots una porció, però la porció de Benjamí era set vegades més gran que la de qualsevol dels seus.
24 I van menjar i beure, i es van llevar i es van quedar amb els seus ases.
25 I Josep va idear un pla per saber si els seus pensaments prevalien entre ells, i va dir a l'administrador de casa seva: «Omple tots els seus sacs de menjar i torna'ls els diners als seus gots, i la meva copa, la copa de plata de la qual bec, posa-la al sac del més jove i acomiada'ls».

CAPÍTOL 43

1 I va fer tal com Josep li havia dit, i va omplir tots els seus sacs de menjar, i va posar els seus diners als seus sacs, i va posar la copa al sac de Benjamí.
2 I de bon matí van marxar, i va succeir que, quan se n'hagueren anat d'allà, Josep va dir al majordom de casa seva: «Perseguiu-los, corre i atrapa'ls, dient: “Perquè m'heu fet mal i m'heu fet bé; m'heu robat la copa de plata on beu el meu senyor”. I torneu-me el seu germà petit i aneu a buscar-lo de seguida abans que jo vagi al meu tribunal.»
3 I va córrer darrere d'ells i els va dir aquestes paraules.
4 I li van dir: «Déu no guardi que els teus servents facin això i robin estris de casa del teu senyor! Fins i tot els diners que vam trobar als nostres sacs la primera vegada, els teus servents els vam tornar de la terra de Canaan.
5 Com podríem, doncs, robar cap estri? Aquí estem, nosaltres i els nostres sacs, per escorcollar. Allà on trobis la copa al sac d'algú d'entre nosaltres, que sigui mort, i nosaltres i els nostres ases servirem el teu senyor.
6 I els digué: «No és així. Només l'home amb qui trobi, el prendré com a esclau, i tornareu en pau a casa vostra.»
7 I mentre buscava entre els seus objectes, començant pel més gran i acabant pel més petit, ho van trobar al sac de Benjamí.
8 I esquinçaren els vestits, carregaren els ases i tornaren a la ciutat. Arribaren a casa de Josep, i tots es prostraren davant d'ell amb el front a terra.
9 I Josep els digué: «Heu fet el mal». I ells digueren: «Què direm i com ens defensarem? El nostre senyor ha descobert la transgressió dels seus servents; vet aquí que nosaltres som servents del nostre senyor, i també els nostres ases.»
10 I Josep els digué: “Jo també temo el Senyor; quant a vosaltres, aneu a casa vostra i deixeu que el vostre germà sigui el meu servent, perquè heu fet el mal. No sabeu que un home es deleix amb la seva copa com jo amb aquesta copa? I, tanmateix, me l’heu robat.”
11 Judà digué: «Senyor meu, permet que el teu servent digui una paraula al meu senyor: la mare del teu servent va donar a llum al nostre pare dos germans. Un se'n va anar i es va perdre, i no l'han trobat més. És l'únic que ha quedat de la seva mare. El teu servent, el nostre pare, l'estima, i la seva vida està lligada a la vida d'aquest noi.»
12 I succeirà que, quan tornarem a casa del teu servent, el nostre pare, i el noi ja no sigui amb nosaltres, morirà, i baixarem el nostre pare amb dolor i morirem.

13 Ara, deixa que jo, el teu servent, em quedi com a esclau del meu senyor en lloc del noi, i que el noi se'n vagi amb els seus germans, perquè jo he fet de fiador per ell a mà del teu servent, el nostre pare. I si no el torno, el teu servent portarà la culpa davant del nostre pare per sempre.
14 I Josep va veure que tots eren d'acord en bondat els uns amb els altres, i no es va poder contenir, i els va dir que ell era Josep.
15 I va parlar amb ells en hebreu, es va llançar al seu coll i va plorar.
16 Però no el van reconèixer i van començar a plorar. I ell els va dir: «No ploreu per mi, sinó afanyeu-vos a portar-me el meu pare; i veureu que és la meva boca la que parla i els ulls del meu germà Benjamí hi veuen.
17 Perquè vet aquí que aquest és el segon any de fam, i encara queden cinc anys sense collita, ni fruit d'arbres, ni llaurada.
18 Baixeu de pressa, vosaltres i les vostres famílies, perquè no moriu de fam, i no us lamenteu pels vostres béns, perquè el Senyor m'ha enviat davant vostre per posar les coses en ordre perquè molta gent pugui viure.
19 I digueu al meu pare que encara sóc viu, i vosaltres, vet aquí, veieu que el Senyor m'ha fet com a pare del faraó, i governant sobre la seva casa i sobre tota la terra d'Egipte.
20 I expliqueu al meu pare tota la meva glòria, i totes les riqueses i la glòria que el Senyor m'ha donat.
21 I per ordre del faraó, els donà carros i provisions per al camí, i els donà a tots vestits de diversos colors i plata.
22 I al seu pare va enviar vestits i plata i deu ases que carregaven gra, i els va acomiadar.
23 I van pujar i van dir al seu pare que Josep era viu, i que mesurava el blat per a totes les nacions de la terra, i que era governant de tota la terra d'Egipte.
24 I el seu pare no s'ho va creure, perquè estava fora de si; però quan va veure els carros que Josep havia enviat, la vida del seu esperit va reviure, i va dir: «Ja n'hi ha prou amb que Josep visqui; baixaré a veure'l abans de morir.»

CAPÍTOL 44

1 Israel va partir de casa seva des d'Haran el dia de la lluna nova del tercer mes, va anar pel camí del Pou del Jurament i va oferir un sacrifici al Déu del seu pare Isaac el dia setè d'aquell mes.
2 Jacob es va recordar del somni que havia tingut a Betel, i va tenir por de baixar a Egipte.
3 I mentre pensava d'enviar a dir a Josep que anés a veure'l, i que no baixaria, va romandre allà set dies, per si de cas podia tenir una visió sobre si s'havia de quedar o baixar.
4 I va celebrar la festa de la collita de les primícies amb gra vell, perquè a tota la terra de Canaan no hi havia ni un grapat de llavor [a la terra], perquè la fam s'apoderava de totes les bèsties, bestiar i ocells, i també dels homes.
5 I el dia setze el Senyor se li va aparèixer i li va dir: «Jacob, Jacob!». I ell va respondre: «Aquí sóc». I li va dir: «Jo sóc el Déu dels teus pares, el Déu d'Abraham i d'Isaac; no tinguis por de baixar a Egipte, perquè allà faré de tu una gran nació. Baixaré amb tu i et faré pujar (de nou), i seràs enterrat en aquesta terra, i Josep et posarà les mans sobre els ulls.»
6 No tinguis por; baixa a Egipte.
7 I els seus fills es van aixecar, i els fills dels seus fills, i van carregar el seu pare i les seves possessions en carros.
8 I Israel va sortir del Pou del Jurament el setze d'aquest tercer mes, i va anar al país d'Egipte.
9 Israel va enviar Judà davant seu al seu fill Josep per explorar la terra de Gosen, perquè Josep havia dit als seus germans que anessin a viure-hi per estar a prop seu.
10 I aquesta era la millor (terra) del país d'Egipte, i a prop d'ell, per a tots (ells) i també per al bestiar.
11 I aquests són els noms dels fills de Jacob que van anar a Egipte amb el seu pare Jacob.
12 Rubèn, el primogènit d'Israel; i aquests són els noms dels seus fills Henoc, Pal·lú, Hesron i Carmícinc.
13 Simeó i els seus fills; i aquests són els noms dels seus fills: Jemuel, Jamín, Ohad, Jaquín, Zohar i Saül, fill de la dona sefatita: set.
14 Leví i els seus fills; i aquests són els noms dels seus fills: Guerxon, Cohat i Merarí: quatre.
15 Judà i els seus fills; i aquests són els noms dels seus fills: Xelà, Peres i Zèrah: quatre.
16 Issacar i els seus fills; i aquests són els noms dels seus fills: Tolà, Pua, Jasub i Ximron, cinc.
17 Zabuló i els seus fills; i aquests són els noms dels seus fills: Sèred, Elon i Jahleel: quatre.
18 Aquests són els fills de Jacob i els seus fills que Lia va donar a Jacob a Mesopotàmia: sis, i la seva germana, Dina. Totes les persones que van anar amb el seu pare Jacob a Egipte eren vint-i-nou, i el seu pare Jacob amb ells: eren trenta.
19 I els fills de Zilpà, la serventa de Lia, la muller de Jacob, que va donar a Jacob Gad i Asur.
20 I aquests són els noms dels seus fills que van anar amb ell a Egipte. Els fills de Gad: Zifió, Hagui, Xuní, Esbon, Eri, Arelí i Arodí, vuit.
21 I els fills d'Aser: Imnà, Ixvà, Ixví, Berià i Sèrah, la seva germana: sis.
22 En total, catorze ànimes, i totes les de Lia eren quaranta-quatre.
23 I els fills de Raquel, la muller de Jacob: Josep i Benjamí.
24 I a Josep li van néixer a Egipte, abans que el seu pare hi arribés, els que li va donar Asenat, filla de Potifar, sacerdot d'Heliòpolis: Manassès i Efraïm: tres.
25 I els fills de Benjamí: Bela, Bèquer, Aixbel, Guerà, Naaman, Ehí, Roix, Mupim, Hupim i Ard-onze.
26 I totes les ànimes de Raquel eren catorze.
27 I els fills de Bilhà, la criada de Raquel, la muller de Jacob, que li va donar a llum, van ser Dan i Neftalí.
28 I aquests són els noms dels seus fills que van anar amb ells a Egipte. I els fills de Dan van ser Huxim, Samon, Asudi, Ijaka i Salomó: sis.
29 I van morir l'any que van entrar a Egipte, i només va quedar Dan-Husim.
30 I aquests són els noms dels fills de Neftalí: Jahziel, Guní, Jezer, Xal·lum i Iv.
31 I Iv, que va néixer després dels anys de fam, va morir a Egipte.
32 I totes les ànimes de Raquel eren vint-i-sis.
33 I totes les ànimes de Jacob que van anar a Egipte eren setanta ànimes. Aquests són els seus fills i els fills dels seus fills, en total setanta, però cinc van morir a Egipte abans que Josep, i no van tenir fills.

34 I a la terra de Canaan van morir dos fills de Judà, Er i Onan, i no van tenir fills, i els fills d'Israel van enterrar els que van morir, i van ser comptats entre les setanta nacions gentils.

CAPÍTOL 45

1 Israel va entrar al país d'Egipte, a la terra de Gosen, el dia de la lluna nova del quart mes, el segon any de la tercera setmana del quaranta-cinquè jubileu.
2 Josep va anar a trobar el seu pare Jacob, a la terra de Gosen, i es va llançar al coll del seu pare i va plorar.
3 I Israel digué a Josep: «Ara, que mori, ja que t'he vist! Que ara sigui beneït el Senyor, Déu d'Israel, el Déu d'Abraham i el Déu d'Isaac, que no ha negat la seva misericòrdia i la seva gràcia al seu servent Jacob.
4 Ja n'hi ha prou d'haver vist la teva cara mentre encara sóc viu; sí, és veritat la visió que vaig tenir a Betel. Beneït sigui el Senyor, el meu Déu, per sempre i per sempre, i beneït sigui el seu nom.
5 I Josep i els seus germans menjaven pa davant del seu pare i bevien vi, i Jacob es va alegrar amb una gran alegria perquè va veure Josep menjant amb els seus germans i bevent davant seu, i va beneir el Creador de totes les coses que l'havia preservat, i havia preservat per a ell els seus dotze fills.
6 Josep havia donat al seu pare i als seus germans com a regal el dret d'habitar a la terra de Gosen, a Ramsès i a tota la regió dels voltants, que governava davant del faraó. Israel i els seus fills van habitar a la terra de Gosen, la millor part de la terra d'Egipte, i Israel tenia cent trenta anys quan va arribar a Egipte.
7 I Josep va alimentar el seu pare i els seus germans i també les seves possessions amb pa tant com els va bastar per als set anys de fam.
8 I la terra d'Egipte va patir a causa de la fam, i Josep va adquirir tota la terra d'Egipte per al Faraó a canvi d'aliment, i es va apoderar del poble, del seu bestiar i de tot per al Faraó.
9 I els anys de la fam es van complir, i Josep va donar llavor i menjar al poble de la terra perquè sembressin (la terra) el vuitè any, perquè el riu havia desbordat tota la terra d'Egipte.
10 Durant els set anys de fam, el riu no s'havia desbordat i només havia regat uns pocs llocs a la vora. Però ara es va desbordar i els egipcis van sembrar la terra, i aquell any va donar molt de blat.
11 I aquest va ser el primer any de [2178 AM] la quarta setmana del quaranta-cinquè jubileu.
12 I Josep va prendre del blat de la collita la cinquena part per al rei i en va deixar quatre per a ells per a l'aliment i la llavor, i Josep ho va establir com a ordenança per a la terra d'Egipte fins al dia d'avui.
13 I Israel va viure a la terra d'Egipte disset anys, i tot el que va viure van ser tres jubileus, cent quaranta-set anys, i va morir el quart any de la cinquena setmana del quaranta-cinquè jubileu.
14 I Israel va beneir els seus fills abans de morir i els va explicar tot el que els passaria a la terra d'Egipte; i els va fer saber què els passaria en els darrers dies, i els va beneir i va donar a Josep dues porcions de la terra.
15 I va dormir amb els seus pares, i va ser enterrat a la cova Doble a la terra de Canaan, prop del seu pare Abraham, a la tomba que s'havia cavat a la cova Doble a la terra d'Hebron.
16 I va donar tots els seus llibres i els llibres dels seus pares a Leví, el seu fill, perquè els conservés i els renovés per als seus fills fins al dia d'avui.

CAPÍTOL 46

1 I va succeir que després de la mort de Jacob, els fills d'Israel es van multiplicar a la terra d'Egipte, i van arribar a ser una gran nació, i eren d'un mateix cor, de manera que un germà estimava el seu germà i cada home ajudava el seu germà, i van créixer abundantment i es van multiplicar extraordinàriament, deu [2242 AM] setmanes d'anys, tots els dies de la vida de Josep.
2 I no hi va haver Satanàs ni cap mal durant tots els dies de la vida de Josep que va viure després del seu pare Jacob, perquè tots els egipcis van honrar els fills d'Israel tots els dies de la vida de Josep.
3 I Josep va morir als cent deu anys; disset anys va viure a la terra de Canaan, deu anys va ser servent, tres anys a la presó i vuitanta anys va estar sota el rei, governant tota la terra d'Egipte.
4 I va morir ell i tots els seus germans i tota aquella generació.
5 I va manar als fills d'Israel, abans de morir, que portessin els seus ossos amb ells quan sortissin de la terra d'Egipte.
6 I els va fer jurar sobre els seus ossos, perquè sabia que els egipcis no el tornarien a portar ni enterrar a la terra de Canaan, perquè Makamaron, rei de Canaan, mentre vivia a la terra d'Assíria, va lluitar a la vall amb el rei d'Egipte i el va matar allà, i va perseguir els egipcis fins a les portes d'Ermon.
7 Però no hi va poder entrar, perquè un altre rei, un nou rei, havia esdevingut rei d'Egipte, i era més fort que ell, i va tornar a la terra de Canaan, i les portes d'Egipte es van tancar, i ningú no en sortia ni ningú no entrava a Egipte.
8 I Josep va morir el quaranta-sisè jubileu, la sisena setmana del segon any, i el van enterrar a la terra d'Egipte, i [2242 AM] tots els seus germans van morir després d'ell.
9 I el rei d'Egipte va sortir a la guerra contra el rei de Canaan [2263 AM] el quaranta-setè jubileu, la segona setmana del segon any, i els fills d'Israel van portar tots els ossos dels fills de Jacob, excepte els ossos de Josep, i els van enterrar al camp, a la cova doble de la muntanya.
10 I la majoria (d'ells) van tornar a Egipte, però uns quants d'ells van romandre a les muntanyes d'Hebron, i Amram, el teu pare, va romandre amb ells.
11 I el rei de Canaan va vèncer el rei d'Egipte, i va tancar les portes d'Egipte.
12 I va idear un malvat pla contra els fills d'Israel per afligir-los, i va dir al poble d'Egipte: «Mireu, el poble dels fills d'Israel ha crescut i s'ha multiplicat més que nosaltres.
13 Veniu, tractem-los amb saviesa abans que siguin massa nombrosos, i afligim-los amb l'esclavitud abans que la guerra vingui sobre nosaltres i abans que ells també lluitin contra nosaltres; si no, s'uniran als nostres enemics i els faran sortir de la nostra terra, perquè els seus cors i les seves cares són cap a la terra de Canaan.

14 I els va posar capatassos per oprimir-los amb l'esclavitud; i van construir ciutats fortes per al faraó, Pitom i Ramsès i van reconstruir totes les muralles i totes les fortificacions que havien caigut a les ciutats d'Egipte.
15 I els van fer servir amb rigor, i com més malament els tractaven, més creixien i es multiplicaven.
16 I el poble d'Egipte abominava els fills d'Israel.

CAPÍTOL 47

1 I a la setena setmana, al setè any, al quaranta-setè jubileu, el teu pare va sortir [2303 AM] de la terra de Canaan, i tu vas néixer a la quarta setmana, al sisè any, al [2330 AM] quaranta-vuitè jubileu; aquest va ser el temps de tribulació per als fills d'Israel.
2 I el faraó, rei d'Egipte, va ordenar que llancessin al riu tots els seus fills varons que haguessin nascut.
3 I els van llançar durant set mesos fins al dia que vas néixer
4 I la teva mare et va amagar durant tres mesos, i van parlar d'ella. I et va fer una arca, la va cobrir amb quitrà i asfalt, i la va posar entre les lloses a la vora del riu, i t'hi va posar set dies, i la teva mare va venir de nit i et va alletar, i de dia Miriam, la teva germana, et va guardar dels ocells.
5 I en aquells dies, Tarmut, la filla del faraó, va venir a banyar-se al riu, i va sentir la teva veu que cridava, i va dir a les seves criades que et portessin, i elles et van portar a ella.
6 I et va treure de l'arca, i va tenir compassió de tu.
7 I la teva germana li va dir: «Hauré d'anar a cridar-te una de les hebrees perquè et cridi aquest nadó?»
8 I ella li va dir: «Vés-hi». I ella va anar i va cridar la teva mare Jocabed, i ella li va pagar el salari, i et va criar.
9 I després, quan vas ser gran, et van portar a la filla del faraó, i vas esdevenir el seu fill, i Amram, el teu pare, et va ensenyar a escriure, i després que vas haver complert tres setmanes et van portar a la cort reial.
10 I vas estar tres setmanes d'anys a la cort fins al moment [2351-] que vas sortir de la cort reial i vas veure un egipci que colpejava el teu amic, que era [2372 AM] dels fills d'Israel, i el vas matar i el vas amagar a la sorra.
11 I el segon dia, tu i dos dels fills d'Israel barallàveu, i diríeu al qui feia el mal: «Per què mates el teu germà?»
12 I es va enfurir i indignar, i va dir: «Qui t'ha fet príncep i jutge sobre nosaltres? Penses matar-me com vas matar l'egipci ahir?» I vas tenir por i vas fugir a causa d'aquestes paraules.

CAPÍTOL 48

1 I el sisè any de la tercera setmana del quaranta-nou jubileu vas marxar i vas habitar <a [2372 AM] la terra de Madian>, cinc setmanes i un any. I vas tornar a Egipte la segona setmana del segon any, el cinquantaè jubileu.
2 I tu mateix saps què et va parlar al [2410 AM] Mont Sinaí, i què va desitjar fer amb tu el príncep Mastêmâ quan tornaves a Egipte <de camí quan el vas trobar a l'allotjament>.
3 No va intentar amb tot el seu poder matar-te i alliberar els egipcis de les teves mans quan va veure que havies estat enviat per executar judici i venjança contra els egipcis?
4 I et vaig alliberar de la seva mà, i vas dur a terme els senyals i els prodigis que vas ser enviat a realitzar a Egipte contra el faraó, i contra tota la seva casa, i contra els seus servents i el seu poble.
5 I el Senyor va executar una gran venjança contra ells per amor d'Israel, i els va ferir amb (les plagues de) sang i granotes, polls i mosques dels gos, i furóncols malignes que brollaven a les blaves; i el seu bestiar per la mort; i amb pedres de calamarsa, així va destruir tot el que creixia per a ells; i amb llagostes que van devorar la resta que havia deixat la calamarsa, i amb la foscor; i <per la mort> dels primogènits dels homes i dels animals, i contra tots els seus ídols el Senyor es va venjar i els va cremar amb foc.
6 I tot va ser enviat per la teva mà, perquè declaressis (aquestes coses) abans que succeïssin, i vas parlar amb el rei d'Egipte davant de tots els seus servents i davant del seu poble.
7 I tot va succeir segons les teves paraules; deu judicis grans i terribles van venir sobre la terra d'Egipte perquè poguessis executar venjança contra ella per Israel.
8 I el Senyor ho va fer tot per amor d'Israel, i d'acord amb el seu pacte, que havia establert amb Abraham, de venjar-se d'ells, ja que els havien reduït per la força a l'esclavitud.
9 I el príncep Mastêmâ es va aixecar contra tu i va intentar llançar-te a les mans del faraó, i va ajudar els bruixots egipcis,
10 I es van aixecar i van cometre davant teu els mals que, de fet, els vam permetre que fessin, però els remeis no vam permetre que fossin fets per les seves mans.
11 I el Senyor els va ferir amb úlceres malignes, i no es van poder mantenir drets, perquè els vam destruir de manera que no van poder realitzar ni un sol senyal.
12 I malgrat tots (aquests) signes i meravelles, el príncep Mastêmâ no es va avergonyir, perquè va agafar coratge i va cridar als egipcis que els perseguissin amb totes les forces dels egipcis, amb els seus carros, i amb els seus cavalls, i amb tots els exèrcits dels pobles d'Egipte.
13 Jo em vaig posar entre els egipcis i Israel, i vam alliberar Israel de la seva mà i de la mà del seu poble, i el Senyor els va fer passar pel mig del mar com si fos terra ferma.
14 I tots els pobles que va portar a perseguir Israel, el Senyor, el nostre Déu, els va llançar al mig del mar, a les profunditats de l'abisme sota els fills d'Israel, tal com el poble d'Egipte havia llançat els seus fills al riu. Ell es va venjar d'un milió d'ells, i mil homes forts i enèrgics van ser destruïts per culpa d'un infant del teu poble que havien llançat al riu.
15 I el dia catorzè, el quinze, el setzè, el dissetè i el divuitè, el príncep Mastêmâ va ser lligat i empresonat darrere dels fills d'Israel perquè no els pogués acusar.
16 I el dinou els vam deixar anar perquè poguessin ajudar els egipcis i perseguir els fills d'Israel.
17 I va endurir els seus cors i els va fer tossuts, i el Senyor, el nostre Déu, va idear el pla per ferir els egipcis i llançar-los al mar.
18 I el dia catorze el vam lligar perquè no acusés els fills d'Israel el dia que van demanar als egipcis estris i vestits,

estris de plata, estris d'or i estris de bronze, per tal de despullar els egipcis a canvi de l'esclavitud en què els havien obligat a servir.
19 I no vam fer sortir els fills d'Israel d'Egipte amb les mans buides.

CAPÍTOL 49

1 Recorda el manament que el Senyor et va manar sobre la Pasqua, que la celebressis al seu temps, el dia catorze del primer mes, que la matessis abans que fos el vespre i que la mengessin a la nit, al vespre del dia quinze, després de la posta del sol.
2 Perquè en aquesta nit —el principi de la festa i el principi de l'alegria— menjàveu la Pasqua a Egipte, quan tots els poders de Mastêmâ s'havien alliberat per matar tots els primogènits de la terra d'Egipte, des del primogènit del faraó fins al primogènit de la criada captiva al molí, i fins al bestiar.
3 I aquest és el senyal que el Senyor els va donar: en cada casa on veiessin la sang d'un anyell d'un any, no hi entrarien per matar-lo, sinó que passarien de llarg, perquè tots els qui eren a la casa se salvessin, perquè el senyal de la sang era a les seves llindes.
4 I els poders del Senyor van fer tot tal com el Senyor els havia manat, i van passar de llarg tots els fills d'Israel, i la plaga no els va caure per destruir d'entre ells cap ànima, ni de bestiar, ni d'home, ni de gos.
5 I la plaga va ser molt greu a Egipte, i no hi havia cap casa a Egipte on no hi hagués cap mort, ni plors i laments.
6 I tot Israel menjava la carn del xai pasqual, i bevia el vi, i lloava, i beneïa, i donava gràcies al Senyor Déu dels seus pares, i estava preparat per sortir de sota el jou d'Egipte, i de la malvada servitud.
7 Recorda aquest dia tots els dies de la teva vida, i observa'l any rere any tots els dies de la teva vida, una vegada a l'any, el seu dia, segons tota la seva llei, i no l'ajornaràs de dia en dia, ni de mes en mes.
8 Perquè és una ordenança eterna, i està gravada a les taules celestials per a tots els fills d'Israel, que l'hagin de celebrar cada any el seu dia, una vegada a l'any, al llarg de totes les seves generacions; i no hi ha límit de dies, perquè això està establert per sempre.
9 I l'home que estigui lliure d'impuresa i no vingui a celebrar-ho en el seu dia, per tal de portar una ofrena acceptable davant del Senyor, i menjar i beure davant del Senyor el dia de la seva festa, aquell home que estigui net i a prop serà exterminat; perquè no ha ofert l'oblació del Senyor en el seu temps fixat, carregarà sobre si la culpa.
10 Que els fills d'Israel vinguin i celebrin la Pasqua el dia del seu temps fixat, el dia catorze del primer mes, entre els vespres, des de la tercera part del dia fins a la tercera part de la nit, perquè dues parts del dia són dedicades a la llum i una tercera part al vespre.
11 Això és el que el Senyor t'ha manat que ho observéssis entre els vespres.
12 I no és permès de sacrificar-lo durant cap període de llum, sinó durant el període que voreja el vespre, i que el mengin al vespre fins a la tercera part de la nit, i que ho cremin al foc tot el que sobri de tota la seva carn des de la tercera part de la nit en endavant.
13 I no el couran amb aigua, ni el menjaran cru, sinó rostit al foc; el menjaran amb diligència, el cap amb les entranyes i les potes els rostiran al foc, i no li trencaran cap os; perquè dels fills d'Israel no serà esclafat cap os.
14 Per aquesta raó, el Senyor va manar als fills d'Israel que celebressin la Pasqua el dia del seu temps fixat, i que no en trenquessin cap os; perquè és un dia de festa, i un dia manat, i no es pot passar de dia en dia, ni de mes en mes, però que el dia de la seva festa es celebri.
15 I mana als fills d'Israel que celebrin la Pasqua durant els seus dies, cada any, una vegada a l'any el dia del seu temps fixat, i serà un memorial ben agradable davant del Senyor, i no els vindrà cap plaga per matar o ferir aquell any en què celebrin la Pasqua en el seu temps en tots els aspectes segons el seu manament.
16 I no ho menjaran fora del santuari del Senyor, sinó davant del santuari del Senyor, i tot el poble de la congregació d'Israel ho celebrarà en el seu temps fixat.
17 I tot home que hi arribi el dia, el menjarà al santuari del vostre Déu davant del Senyor, des de vint anys en amunt; perquè així està escrit i ordenat que el mengin al santuari del Senyor.
18 I quan els fills d'Israel arribin a la terra que han de posseir, la terra de Canaan, i estableixin el tabernacle del Senyor enmig del país en una de les seves tribus fins que el santuari del Senyor sigui construït al país, que vinguin i celebrin la Pasqua enmig del tabernacle del Senyor, i que la sacrifiquin davant del Senyor any rere any.
19 I en els dies que la casa hagi estat edificada en nom del Senyor a la terra de la seva heretat, hi aniran i immolaran la Pasqua al vespre, a la posta de sol, a la tercera part del dia.
20 I oferiran la seva sang al llindar de l'altar, i posaran el seu greix al foc que hi ha sobre l'altar, i menjaran la seva carn rostida al foc al pati de la casa que ha estat santificada en nom del Senyor.
21 I no podran celebrar la Pasqua a les seves ciutats, ni en cap altre lloc que no sigui davant del tabernacle del Senyor, o davant de la seva casa on ha habitat el seu nom; i no s'allunyaran del Senyor.
22 I tu, Moisès, mana als fills d'Israel que observin les ordenances de la Pasqua, tal com et va ser manat; declara'ls cada any i el dia dels seus dies, i la festa dels pa sense llevat, que mengin pa sense llevat durant set dies, (i) que celebrin la seva festa, i que portin una oblació cada dia durant aquells set dies de joia davant del Senyor sobre l'altar del vostre Déu.
23 Perquè vau celebrar aquesta festa amb pressa quan vau sortir d'Egipte fins a entrar al desert de Xur; perquè la vau completar a la vora del mar.

CAPÍTOL 50

1 I després d'aquesta llei et vaig fer conèixer els dies dels dissabtes al desert de Sinai, que és entre Elim i el Sinaí.
2 I et vaig dir els dissabtes de la terra al mont Sinaí, i et vaig dir els anys jubileus en els dissabtes dels anys; però no t'he dit l'any fins que no entris a la terra que has de posseir.
3 I la terra també guardarà els seus dissabtes mentre hi habitin, i coneixeran l'any jubileu.
4 Per tant, he establert per a tu les setmanes anuals, els anys i els jubileus: hi ha quaranta-nou jubileus des dels dies

d'Adam fins al dia d'avui, [2410 AM] i una setmana i dos anys: i encara hi ha quaranta anys per venir (lit. 'llunyants') per aprendre els [2450 AM] manaments del Senyor, fins que passin a la terra de Canaan, creuant el Jordà cap a l'oest.
5 I els jubileus passaran fins que Israel sigui purificat de tota culpa de fornicació, impuresa, contaminació, pecat i error, i habiti amb confiança en tota la terra, i ja no hi haurà més Satanàs ni cap malvat, i la terra serà pura des de llavors per sempre.
6 I vet aquí el manament sobre els dissabtes —els he escrit per a tu— i tots els judicis de les seves lleis.
7 Treballaràs sis dies, però el setè dia és el dissabte del Senyor, el teu Déu. No faràs cap treball, ni tu, ni els teus fills, ni els teus servents, ni les teves serventes, ni tot el teu bestiar, ni l'estranger que sigui amb tu.
8 I l'home que hi faci alguna feina, morirà: qui profani aquell dia, qui jegui amb la seva dona, o qui digui que hi farà alguna cosa, que emprendrà un viatge per comprar o vendre; i qui hi agafi aigua que no hagi preparat per a ell mateix el sisè dia, o qui porti alguna càrrega per treure-la de la seva tenda o de casa seva, morirà.
9 No fareu cap treball el dia del dissabte, excepte el que us haureu preparat el sisè dia: menjar, beure, descansar i guardar el dissabte sense treballar en aquell dia, i beneir el Senyor, el vostre Déu, que us ha donat un dia de festa i un dia sant. Aquest dia és un dia sant per a tot Israel, i aquest és el dia dels seus dies per sempre.
10 Perquè gran és l'honor que el Senyor ha donat a Israel, que mengin, beguin i estiguin satisfets en aquest dia de festa, i descansin de tota la feina que pertany al treball dels fills dels homes, excepte cremar encens i portar ofrenes i sacrificis davant del Senyor durant dies i dissabtes.
11 Només aquesta obra es farà els dies de repòs al santuari del Senyor, el vostre Déu; perquè puguin expiar per Israel amb sacrificis contínuament de dia en dia per a un memorial agradable davant del Senyor, i perquè ell els pugui rebre sempre de dia en dia, tal com t'ha estat manat.
12 I tot home que hi treballi, o que vagi de viatge, o que conrei el seu camp, ja sigui a casa seva o en qualsevol altre lloc, i tot qui encengui foc, o que munti en alguna bèstia, o que viatgi en vaixell pel mar, i tot qui colpegi o mati alguna cosa, o que mati una bèstia o un ocell, o que capturi un animal, un ocell o un peix, o tot qui dejuni o faci la guerra en dissabte:
13 L'home que faci alguna d'aquestes coses en dissabte morirà, de manera que els fills d'Israel observaran els dissabtes segons els manaments respecte als dissabtes de la terra, tal com està escrit a les taules que Ell va donar a les meves mans perquè jo escrivís per a tu les lleis de les estacions i les estacions segons la divisió dels seus dies. Aquí es completa el relat de la divisió dels dies.